PHILIP MACDONALD

ODIHNEASCĂ-SE ÎN PACE !

PHILIP MACDONALD

Odihnească-se în pace!

În româneşte de Lida Constantinescu

Editura Univers
Bucureşti – 1970

Cuprins

CAPITOLUL I De la 6 p.m. la 8,15 p.m._____4
CAPITOLUL II De la 9,00 p.m. la 9,45 p.m._____30
CAPITOLUL III De la 9,45 p.m. la 10,45 p.m._____57
CAPITOLUL IV De la 10,45 p.m. la 11,30 p.m.____78
CAPITOLUL V De la 11,45 p.m. la 11,50 p.m._____92
CAPITOLUL VI De la 11,55 p.m. la 12,10 a.m.____96
CAPITOLUL VII De la 12,10 a.m. la 12,40 a.m.__113
CAPITOLUL VIII De la 12,40 a.m. la 1,00 a.m.___120
CAPITOLUL IX De la 1,00 a.m. la 1,15 a.m._____131
CAPITOLUL X 1,15 a.m._____145
CAPITOLUL XI De la 1,25 a.m. la 2,00 a.m._____153
CAPITOLUL XII De la 2,10 a.m. la 2,15 a.m._____168
CAPITOLUL XIII De la 2,15 a.m. la 2,50 a.m.____173
CAPITOLUL XIV De la 3,00 a.m. la 3,30 a.m.____196
CAPITOLUL XV De la 3,35 a.m. la 3,55 a.m._____210
CAPITOLUL XVI 4,00 a.m._____218
CAPITOLUL XVII De la 4,10 a.m. la 4,20 a.m.___222
CAPITOLUL XVIII De la 4,25 a.m. la 4,45 a.m.___229
CAPITOLUL XIX 4,45 a.m._____248

CAPITOLUL I
De la 6 p.m. la 8,15 p.m.

George Crecy sosi la ora şase. Venise de la Londra trecând prin Tuxford, Battistock şi Gowborough Head. Kilometrajul arăta că maşina parcursese 325 de mile. Făcuse zece ore. O cursă de nouă ore şi optsprezece minute. În medie, treizeci şi cinci de mile pe oră. Nu-i rău pentru un bătrân în maşina pe care nu o cunoaşte a unui tânăr.

Maşina era a fiului său – o maşină deschisă cu două locuri, marcă americană. Era albă de praf. Şi George Crecy era plin de praf; un praf gros pe faţa lui cărămizie şi pe mustaţa căruntă, mică, ţepoasă; şi hainele îngrijite de flanelă uşoară, gri, erau prăfuite. Coborî cu greutate şi-şi dădu seama că era la jumătatea celui de al cincizeci şi cincilea an al său şi că praful era nu numai pe dinafara, ci şi pe dinăuntrul lui şi al hainelor. Privi spre silueta înaltă a femeii a cărei scrisoare îl adusese aici şi, ca să înece alte emoţii pe care le crezuse pe jumătate moarte, dădu glas furiei bruşte născute din oboseala fizică şi morală.

— Ce dracu înseamnă toate astea? spuse George Crecy cu glas aspru.

Verity coborî scările până la portal, oprindu-se în faţa aleii cu pietriş alb.

— Nu tuna şi fulgera, George, spuse Verity. Hai să bei ceva.

Norman Bellamy sosi la şase şi treizeci, într-o limuzină Daimler confortabilă, mare şi capitonată. Venise din Aldershot prin Londra, Tuxford, Manningstoke şi Fawley Point. Daimlerul parcursese 374 de mile în nouă ore şi patruzeci şi cinci de minute.

George Crecy auzi primul maşina. Îşi bea tocmai al doilea whisky cu sifon, în timp ce gazda lui fuma, urmărindu-l cu privirea şi jucându-se cu paharul gol. Camera în care erau ocupa toată aripa de vest a parterului. Avea ferestre pe toate cele trei laturi, de fapt uşi cu geamuri, care înălţându-se până aproape de tavanul înalt, făceau ca odaia să pară zidită din sticlă. În partea dinspre sud, toate trei uşile erau larg deschise în afară, date de perete. În ciuda zăpuşelii, în cameră intra o adiere uşoară, plăcută, aducând atât mirosul mării cât şi miresmele mai dulci ale grădinii care cobora în trei terase înguste spre marginea abruptă a stâncilor.

Pe când Daimlerul trecea de ultimul cot al aleii şerpuite, Crecy îl auzi, se întoarse brusc şi se duse la fereastra din mijlocul peretelui de nord. Aceasta era închisă, dar privind pe geam văzu Daimlerul care tocmai era parcat în spatele Chryslerului. Privi fix cu ochi mari de un albastru pal de oţel, cu capul dat pe spate, pe gâtul scurt şi gros. Verity Destrier privea de pe locul ei. Un zâmbet scurt îi arcuia colţurile gurii mari şi frumoase. Cunoştea această atitudine. Mai vedea şi o pată roşie, mai închisă decât de obicei, apărând pe ceafa lui George Crecy revărsată peste guler.

— Dumnezeule, e *Bellamy*! spuse Crecy şi se întoarse. Ce dracu...

Se opri văzând-o pe Verity că zâmbeşte. Pentru a

cincea oară poate de când intrase în această cameră, îşi scoase batista albastră din buzunarul de la piept şi-şi şterse fruntea. Ridică din umerii drepţi, puternici, luă paharul şi dădu pe gât ultima picătură.

Verity se sculă, traversă camera şi se opri chiar în spatele primului ei oaspete. Silueta ei, toaleta şi graţia mişcărilor se combinau în aşa fel, încât îi dădeau o înfăţişare uimitoare de tânără fată. Continuă să zâmbească în timp ce mergea, dar când se opri lângă umărul lui Crecy şi privi pe geam la noii sosiţi, zâmbetul se transformă într-o încruntare. Se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari spre uşă.

— Aşteaptă! îi spuse peste umăr lui Crecy şi ieşi trântind uşa în urma ei.

Rămas singur, generalul-maior sir George Walsingham Crecy, cavaler al diferitelor ordine ca Steaua Indiei, Ordinul Băii şi altele, se întoarse din nou la fereastră. Privi fix, cu un resentiment feroce ce-i săpa o cută adâncă de încruntare între sprâncene, spre şoferul dichisit de la volanul Daimlerului. Înjură în gând, se-ntoarse şi se duse cu paharul spre măsuţa pe care se aflau sticla şi sifonul. Îşi turnă un amestec mai tare decât cele două care îl precedaseră.

În holul rece, cu pereţi de stejar Verity Destrier se întâlni cu valetul ei. Se sunase la uşa din faţă şi Skinner se pregătea să răspundă. Îl trimise înapoi şi se duse ea însăşi la uşa mare pe care o deschise brusc. De cealaltă parte a pragului stătea Norman Bellamy. Deşi era înaltă, noul venit privea în jos spre ea. Era elegant, în haine de flanelă albastră, cu dungi albe, subţiri. Pe faţa slabă, negricioasă, dinţii îi străluceau foarte albi sub linia îngustă a mustăţii negre care-i mărginea buza de sus.

— M-ai chemat, spuse Norman Bellamy... şi iată, am răspuns chemării.

Verity Destrier nu mai zâmbea.

— Să te ia dracu! spuse ea. Nu ţi-am spus să conduci singur?

Bellamy continua să zâmbească.

— Parcă mi-ai spus aşa ceva în scrisoare dar, draga mea, n-am luat-o în serios. Spune-mi, cine ar fi putut s-o ia?

Verity tăcu. Privi în jos ca şi când ar fi meditat, apăsându-şi buza de jos cu degetul mare şi cu arătătorul.

— Al cui e Chryslerul? întrebă Bellamy. Şi, ce zici, să intru? Sau să plec pentru că am călcat una din reguli?

Verity privi în sus. Apoi se dădu la o parte.

— O, intră! spuse ea.

Nu era prea multă amabilitate în tonul ei.

Bellamy păşi în hol. Pe o banchetă de stejar, aflată chiar lângă uşă, aruncă o pălărie gri deschis. Se întoarse şi văzu că gazda sa era din nou cufundată în gânduri, cu capul auriu aplecat în jos. Veni spre ea şi o apucă cu braţul drept pe după umeri şi cu degetele mâinii stângi de bărbie. Se aplecă s-o sărute. O clipă, ochii ei negri se înnourară şi încruntătura dintre ei se adânci. Dar deodată încruntarea dispăru şi norul se risipi din nou, iar ea râse. Se răsuci uşor de sub strângerea lui.

— Nu fi nebun!

— La dispoziţia dumneavoastră!

Bellamy zâmbi, dar zâmbetul era forţat.

— Chryslerul este al...?

Verity răspunse absentă:

— Al lui George Crecy. Spune-mi, de când îl ai pe

omul ăsta?

Făcuse un pas spre uşă şi privea afară spre Daimler.

— Crecy!

În tonul lui Bellamy se observa uimirea.

— Ce dracu...

— Răspunde-mi, te rog. De când îl ai pe omul ăsta?

— Ce om? A! Te referi la Wilcox? De unde interesul ăsta brusc, draga mea? Te asigur că fără şapcă...

— Nu fi nebun!

Bellamy o privi.

— Iartă-mă! De vreo trei luni.

— De unde l-ai luat? De la vreo agenţie?

— Nu. Mi l-a trimis un prieten de-al soră-mii. Aveam nevoie de un om şi i-am spus lui Betty. O săptămână sau două mai târziu a apărut Wilcox. Dar ce s-a întâmplat, draga mea?

Culoarea dispăruse aproape de tot de pe chipul lui Verity; roşul care fusese dozat cu atâta iscusinţă pentru a fi invizibil ieşi la iveală în pete de furie.

— Îi cunoşti pe aceşti prieteni ai lui Betty?

Bellamy se gândi.

— Parcă Widdershin sau Catesby – cam aşa ceva... A, ştiu! Milford. Asta e – Milford.

— Îi cunoşti?

— Nu i-am văzut niciodată. Dar ce înseamnă toate astea?

— N-a avut nicio recomandaţie? întrebă Verity.

— Sigur că a avut. Teancuri întregi.

— Ai verificat vreuna?

— Nu-mi aduc aminte. Nu cred. Dar, oricum, ce ai cu Wilcox? E un om teribil de cumsecade.

Verity închise uşa grea. Bellamy o privi în lumina tulbure a holului. O parte din neliniştea de care era

cuprinsă parcă trecu şi asupra lui. Dar la el, nelinişte a era amestecată cu o mare uimire. Mult timp rămaseră nemişcaţi. Femeia fu prima care se mişcă. Îşi îndreptă umerii, redând trupului adevărata lui înălţime. Culoarea îi reveni pe faţă şi, deşi în ochii negri mai exista o urmă de nelinişte, zâmbi şi spuse:

— Chiar acum ţi-am spus că eşti nebun, Norman. Iartă-mă. Fără îndoială că eu sunt nebună. Hai să bei ceva şi să-l vezi pe George. Într-o clipă pun să-ţi aducă bagajele înăuntru.

Traversară holul unul lângă altul, părul auriu şi strălucitor al lui Verity atingând umărul stâng al lui Bellamy.

George Crecy, îmbujorat după o baie, cu pantaloni negri şi cămaşă albă, îşi peria părul cu putere. Proasta dispoziţie, provocată întâi de oboseala călătoriei şi apoi de apariţia nu numai a lui Norman Bellamy dar şi a şoferului acestuia, îi trecuse în mare măsură. Se afla încă într-o serioasă stare de perplexitate, dar asta era singura lui neplăcere. Casa, cum era poate de aşteptat, era în acelaşi timp şi ciudată şi cât se poate de confortabilă. Valiza îi fusese despachetată, hainele desfăcute, periate şi aranjate la fel de bine ca şi când totul ar fi fost făcut de propriul lui valet. Pe dinăuntru, cele trei whisky-uri tari îl ardeau plăcut. Pe dinafară, pielea îi furnica pe sub haine. Îşi legă cravata de mătase, realizând de la prima încercare o simetrie perfectă a nodului. Începu să fluiere fals printre dinţi – cei de jos ai săi şi cei de sus puşi de dentist.

Toate cele trei ferestre ale odăii lui fermecătoare, lungă şi joasă, erau larg deschise spre mare, şi totuşi atmosfera din cameră părea încărcată; fără să-şi pună haina, se îndreptă spre fereastra din mijloc, îşi

sprijini coatele de pervaz şi privi afară. Jos, grădina în terase cobora în trei trepte abrupte. La capătul celălalt al celei de a treia terase, un şir de copaci mici, tăiaţi cu grijă ca nişte arbuşti, marcau hotarul dintre grădină şi marginea stâncilor acoperite cu muşchi verde. De la ferestrele de jos putuse vedea marea doar ca o licărire slabă acoperită de pâclă, la câteva mile depărtare, dar de-aici, de sus, o putea vedea până după vârful stâncii unde, la o sută cincizeci de picioare în jos, un val se retrăgea în cercuri netede de pe fâşia de nisip auriu acoperit cu grămezi de pietre de un verde închis, ca spinările unor animale uriaşe, necunoscute, ce se pregătesc să se scoale dintr-un pat în care dormiseră veacuri întregi. Cerul era ca o cupă de plumb care se uneşte undeva, în ceaţă, cu o mare netedă, plumburie. Orice adiere uşoară dispăruse. Aerul era încremenit, într-o încremenire rău prevestitoare. Respirându-l, parcă trăgeai pe nas fulgi de bumbac mătăsoşi şi săraţi. O lumină ciudată învăluia lumea. Undeva, în spatele bolţii de plumb a cerului, se ghicea încă amurgul de august. Dar trecând prin plumb, razele piezişe nu mai erau aurii, ci dădeau o lumină difuză, stranie, ce părea în mod ciudat dar clar, chiar şi unei minţi aşa de puţin imaginative ca a lui George Crecy, de un albastru metalic. În această lumină neobişnuită şi în această încremenire bizară, moartă şi totuşi îngrozitor de enervantă, verdele îngrijit al ierbii şi al gardurilor vii din grădină, albastrul, stacojiul şi auriul sclipitor al florilor, arătau ca accesoriile unui pictor decorator ambiţios.

George Crecy trase adânc aer pe nări, strângându-le cu putere deasupra mustăţii aproape albe, ţepoase, netezite cu peria.

— Hm, îşi spuse George Crecy. O să fie furtună.

Tocmai voia să plece de la fereastră, când silueta înaltă, graţioasă a lui Verity apăru la o fereastră a camerei mari de dedesubt. Nu se uită în sus. George Crecy nu o strigă. Se mulţumi s-o privească. Extraordinar cum şi-a păstrat tinereţea. La dracu! Privind-o, era greu pentru un om să creadă că ceasul nu dăduse înapoi cu doisprezece sau treisprezece ani. Era exact la fel. Nicio linie în plus pe chipul ciudat. Sau dacă era, *el* nu observase. Fără îndoială niciun kilogram în plus – cel puţin nu aşa ca să se observe – şi s-o vezi în pijamaua aceea era aproape o plăcere imensă, ca în zilele de altădată când o văzuse de atâtea ori. Şi, Dumnezeule, nu-i displăcea s-o mai vadă o dată! Extraordinară femeie! Fantastic de extraordinară! Era teribil cum putea să părăsească un amant mai repede decât ar scăpa din mână un negru o cărămidă fierbinte, şi totuşi să şi-l păstreze ca prieten fără să-i rănească sentimentele mai mult decât ar trebui...

George Crecy plecă de la fereastră. Faţa lui mare, roşie, era din nou brăzdată de nelinişte şi uimire. Se aşeză, cam greoi, pe marginea patului şi căută o ţigară, pe care o aprinse. Pe când fumul i se încolăcea în jurul capului, cugetă încet şi greu ca un animal care încearcă să gândească, la amestecul de emoţii care-i tulburau cu atâta cruzime creierul şi trupul de cincizeci şi cinci de ani. După un mare efort, îşi împărţi în cele din urmă sentimentele în două: curiozitate şi resentiment. Curiozitatea era legată de prezenţa lui aici, de scrisoarea care-l adusese şi, mai ales, de insistenţa de a conduce singur maşina. Resentimentul era din cauza prezenţei lui Norman Bellamy în general şi, în special, a faptului că lui

Bellamy, un bărbat poate cu zece ani mai tânăr ca el, nu i se ceruse să facă singur călătoria, sau avusese destulă minte ca să refuze să se conformeze.

Căldura celor trei whisky-uri băute scăzuse. Se simţea moale şi gol, cu acea durere sâcâitoare în el care cerea alcool. Fusese o vreme, cu mai mulţi ani în urmă decât voia să-şi aducă aminte, când era în stare să râdă de acea durere şi să se felicite pentru setea pe care o avea şi pe care n-ar fi dat-o nici pentru o bancnotă de o liră. Dar vremea aceea trecuse; acum ştia că durerea sâcâitoare, dacă n-o satisfăcea repede într-un fel, s-ar transforma într-o senzaţie mult mai neplăcută, de gol şi disperare, care-i umplea capul cu şoapte aruncând o îndoială îngrozitoare asupra respectabilităţii lui George Walsingham Crecy. Se ridică greoi în picioare. Îşi puse încet vesta albă pregătită pentru el cu atâta grijă, apoi, revenindu-i puţin satisfacţia în faţa vieţii, savură mătasea plăcută a căptuşelii în timp ce-şi punea cea mai bună haină de seară din câte îi făcuse Crandall.

În camera alăturată Norman Bellamy, gata îmbrăcat şi de o eleganţă întunecată într-o haină de seară la două rânduri, cu o floare albă la butoniera reverului stâng, îşi aşează braţele pe pervazul ferestrei deschise şi privi silueta alungită, suplă a lui Verity Destrier, care, jos, pe a doua terasă a grădinii, se ocupa cu strângerea chaise-longue-urilor şi a pernelor variat colorate. De două ori întredeschise gura cu buze subţiri de sub linia frumoasă a mustăţii negre, ca pentru a o striga pe femeia de jos, dar de fiecare dată gura se închise la loc fără un sunet. Într-un mod mai ager, mai rafinat şi ceva mai plin de imaginaţie, mintea lui Norman Bellamy trecu printr-un proces mult asemănător cu acela prin care, cu câteva clipe

înainte, trecuse mintea lui George Crecy. Pe când privea mişcările graţioase, agile, dar totuşi leneşe ale trupului frumos al lui Verity, pe jumătate ascuns sub mătasea subţire, strălucitoare a pijamalei de culoarea smaragdului şi a fildeşului, se simţi vrăjit atât de amintirea veche de zece ani cât şi de tulburarea de curând apărută. De ce George Crecy? Simţea că George o să-l enerveze acum chiar mai mult decât îl enervase în trecut. Simţea că i-ar place să fie foarte nepoliticos cu George şi ştia, în acelaşi timp, că ar fi nepoliticos cu George implica atâtea pericole, încât nu va fi câtuşi de puţin – în orice caz nu aşa încât George să-şi poată da seama. La urma urmei George, din motive pe care doar zeii le cunoşteau – şi, Dumnezeu ştie de ce, ei păstrau bine secretul – fusese distins cu ordine mai mari, iar Norman Bellamy, deşi lucrul putea părea, şi de fapt chiar părea, multora ciudat, era cel mai ambiţios dintre ofiţeri.

Muşcă din capătul ţigării de foi şi, o clipă, îşi luă privirile de pe silueta lui Verity, mutându-le dincolo de ea, spre marginea stâncilor şi spre marea plumburie. Parcă-l cuprinse o parte din neliniştea ciudată a încremenirii încărcate de furtună şi o fracţiune de secundă cugetă, cu mintea gonind liberă, umplându-se în ciuda tuturor barierelor ridicate între compartimentele ei cu un amestec divin din conţinutul ei. Toate acestea îl făceau să fie conştient doar de trei lucruri: o dorinţă, brusc trezită, după trupul frumos şi spiritual ciudat al lui Verity Destrier; o conştiinţă neaşteptată şi îngrijorătoare a persoanei neînsemnate a lui Norman Bellamy; şi o senzaţie răvăşitoare, covârşitoare, de dezastru iminent şi înfricoşător…

De jos, pe când urca cele cinci trepte spre terasa cea mai de sus, Verity, cu câte o pernă sub fiecare din braţele-i frumoase, goale şi cu câte un şezlong în fiecare mână, se uită în sus şi-l văzu. Strigă ceva ce el nu auzi. Îi zâmbi şi mintea lui, din nou activă, îşi reveni şi-l făcu să privească din nou cum se cuvine respectabilitatea lui Norman Bellamy.

— Cobor într-o clipă, îi strigă.

Verity dispăru de sub privirile lui şi intră în casă. El se îndepărtă de la fereastră şi se duse spre uşă. Înainte de a ajunge la ea, se auzi o bătaie discretă, căreia îi urmă, la invitaţia lui, trupul drept, solid, cu umerii laţi al valetului lui Verity. Stătea chiar în uşă şi-l privea pe Norman Bellamy.

— Aveţi tot ce vă trebuie, domnule?

Bellamy dădu din cap afirmativ.

— Da, mulţumesc. Dumneata mi-ai pregătit hainele?

— Da, domnule.

— Îţi rămân îndatorat, spuse Bellamy. La ce oră e masa?

— Doamna m-a rugat să vă spun, domnule, că masa va fi servită la opt şi jumătate. Trebuie să mai adaug că doamna speră că nu vi se va părea prea târziu.

Bellamy dădu din cap. Se duse spre uşă, iar valetul se dădu la o parte pentru a-l lăsa să treacă. Tocmai ieşea pe uşă când din spate auzi vocea lui Skinner.

— Iertaţi-mă, domnule. Spatele hainei dumneavoastră.

Şi păşind fără zgomot spre masa de toaletă, se întoarse cu o perie de haine şi, cu mişcări dibace, îi curăţă haina.

— Mulţumesc, spuse Bellamy şi coborî fluierând

încetişor un cântec provensal.

Când George Crecy deschise uşa, îl găsi pe Skinner în prag. Drept răspuns la întrebarea acestuia, îi spuse că totul fusese pe deplin satisfăcător; că nu mai dorea nimic altceva: că presupunea că o va găsi pe lady Destrier în „camera mare de jos”.

Skinner spuse:

— Doamna se îmbracă, dar colonelul Bellamy tocmai a coborât, domnule.

Crecy mormăi ceva. Îi aruncă omului o privire rapidă, pentru a vedea deasupra umerilor drepţi, largi, un cap rotund, cu părul negru, cu o faţă proaspăt bărbierită şi trăsături puternic conturate, având pe ea acea aşteptare încremenită care, socotită ca fiind potrivită valeţilor stilaţi, rămâne o ghicitoare fără răspuns. Dacă ar lumina-o omenia, ce fel de faţă ar mai fi ea oare? Aceasta era întrebarea pe care şi-o punea – bineînţeles într-un mod confuz – George Crecy. Nu găsi desigur niciun răspuns. I-ar fi plăcut să găsească un răspuns, pentru că i se strecurase în minte o întrebare cu privire la Verity. În ultimul an auzise foarte puţine despre Verity, ceea ce era neobişnuit în cercurile pe care le frecventa. Şi oare nu se îngropase ea în acest loc de la capătul pământului? Şi, de asemenea, neobişnuitul lui obicei de a citi cărţi îl făcu pe George Crecy să-şi amintească de povestirile lui Somerset Maugham? O povestire din colecţia aceea admirabilă intitulată „La persoana întâi” îi rămăsese mai cu seamă în minte – şi anume povestirea intitulată „Natura umană”.

Furios, George Crecy coborî. În camera mare îl găsi pe Bellamy ocupat cu shaker-ul, gheaţa şi multe sticle. Shaker-ul era unul din cele mai mari pe care Crecy le văzuse vreodată. Se gândi că ar putea intra

în el peste două kilograme. Norman Bellamy îl ţinea uşor între mâini, cu degetele-i lungi. Îl scutura mişcându-şi umerii, pieptul şi stomacul ca un barman înnăscut. Clipocitul lichidului şi zornăitul înăbuşit al gheţii făceau un zgomot care mări durerea sâcâitoare din George Crecy până la adâncimea unde durerea se uneşte cu extazul. Dar era destul de furios pentru a nu lua în seamă salutul vesel studiat al lui Bellamy, pentru a-i răspunde mormăind neprietenos şi aproape nepoliticos şi pentru a înşfăca un ziar săptămânal, trântindu-se apoi în colţul unei canapele largi, cu perne moi, cu ziarul desfăcut în faţă.

Bellamy încetă să mai agite shaker-ul. Luă capacul de pe cana de argint şi turnă lichidul roz pal, acoperit cam cu un centimetru de spumă albă aromată, în două pahare, fiecare cuprinzând în ciuda formei înşelătoare aproape o jumătate de kilogram. De pe o farfurioară luă două felii de lămâie, pe care le stoarse cu eleganţă înainte de a le da drumul să se învârtească deasupra spumei. Luă un pahar, savură aroma, apoi gustă. Îl puse jos, îl ridică pe celălalt şi-l duse spre canapea.

— Poftim, spuse el adresându-se spatelui ziarului „English Hermes”.

Ziarul fu lăsat în jos descoperind chipul roşu şi încruntat al lui sir George Walsingham Crecy, dar o mână ieşi şi luă paharul, apoi continuând traiectoria mişcării îl duse spre buzele uscate.

— A, ah! spuse George Crecy şi zâmbi. Mulţumesc! şi mai sorbi o dată, şi mai adânc. E ceva nou, adăugă pe un ton de admiraţie prietenească, privind lichidul rămas pe fundul paharului. Ce-i în el?

Norman Bellamy îi spuse.

— M-am gândit la asta când eram în baie, adăugă.

— Sună urât! Dar e al naibii de bun! De fapt, totdeauna ai fost un barman teribil, tinere Bellamy. De aici şi atâtea decoraţii, ce zici?

Râse tare de propria-i glumă.

Bellamy zâmbi. Deşi zâmbetul îi era crispat, nu arăta mai sardonic ca de obicei.

— Probabil că ai dreptate. Dumneata m-ai recomandat pentru cele mai mari.

George Crecy privi în sus cu asprime. Faţa lui roşie era mai roşie, dar acum se citea pe ea doar camaraderie.

— Nu fi prost! N-am vrut să te jignesc!

Sorbi ultima picătură şi întinse paharul.

— Poftim! Mai prepară-mi unul la fel şi spune-mi ce căutăm aici.

Bellamy prepară încă două. După ce Crecy bău jumătate din al doilea pahar, iar el însuşi sorbi dintr-al lui, spuse:

— Tocmai m-ai întrebat ceva. M-ai întrebat ce căutăm aici.

George Crecy dădu din cap. Bellamy continuă:

— Aveam de gând să te-ntreb acelaşi lucru.

George Crecy deschise ochii mari.

— Vorbeşti serios? Credeam că şti... Ţi-a spus şi dumitale să conduci singur?

Bellamy se crispă. Un răspuns gata pregătit şi acru îi veni pe buze, dar îl înghiţi. În loc de aceasta spuse:

— Scria aşa ceva în scrisoare. Mă tem că eram prea ocupat şi n-am dat multă atenţie. Totuşi, mi-a cerut socoteală.

George Crecy chicoti tare:

— Era cazul să-ţi ceară!

— A şi făcut-o! Asta îmi aduce aminte... Oare ce s-a întâmplat cu şoferul meu?

Aruncă repede o privire prin cameră apoi, după o secundă de căutare, se duse spre uşă şi apăsă pe butonul de sub cele patru comutatoare.

George Crecy îşi termină al doilea cocktail. Bellamy mai avea două treimi. Nu mai vorbiră nimic.

Uşa se deschise şi intră Skinner. Se opri lângă ei, dar nu prea aproape, şi se uită când la unul când la celălalt.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat cu şoferul meu? întrebă Bellamy.

— Da, domnule. Doamna mi-a dat instrucţiuni şi eu le-am îndeplinit. Wilcox a fost instalat în bungalowul servitorilor. Dacă aveţi nevoie de el, domnule, nu aveţi altceva de făcut decât să folosiţi telefonul interior. E în hol, chiar lângă telefonul principal.

— Bungalowul servitorilor? strigă George Crecy. Bungalowul servitorilor?

— Da, domnule. Ştiţi, doamna mai are pe lângă această casă şi un bungalow, chiar după colţul stâncii. E vorba doar de vreo două sute de iarzi, domnule. Bucătăreasa şi jupâneasa dorm acolo.

— Dar dumneata dormi în casă, nu-i aşa?

— Da, domnule.

Crecy mormăi ceva. Încă o dată se adăposti în spatele ziarului „English Hermes”.

— Mulţumesc, spuse Bellamy. Astă-seară n-am să am nevoie de Wilcox. Poate că eşti aşa de bun să-l anunţi.

— Desigur, domnule. Voi telefona la bungalow. Altceva, domnule?

Bellamy dădu din cap.

— Nimic, mulţumesc.

Skinner se opri o clipă privind spre spatele ziarului. Dar cum nu se auzi niciun sunet, Skinner se întoarse

şi ieşi din cameră. Uşa se închise încet în urma lui.

— Bun servitor! spuse Bellamy.

Ziarul nu fu lăsat în jos, dar din spatele lui se auzi un mormăit. Nu era de aşteptat ca Bellamy să înţeleagă, dar mormăitul, interpretat, însemna că în mintea lui George Crecy se trezise încă o dată amintirea povestirii intitulate „Natura umană”.

Vreo trei minute fu tăcere. După care ambele pahare erau goale, iar ziarul zăcea întors, mototolit şi neluat în seamă la celălalt capăt al canapelei.

— Ei? Ce-ai de spus? întrebă George Crecy.

Bellamy îl privi.

— Despre ce?

Tonul era mai amabil decât cuvintele.

— Pentru ce ne aflăm aici?

Durerea sâcâitoare trecuse, aşa că tonul ridicat al lui George Crecy era, cel puţin în esenţă, vesel.

— Să fiu al naibii dacă ştiu! spuse Bellamy.

Crecy privi uimit.

— Cum?... A, înţeleg! Ha! Habar n-ai?

— De loc.

— Drept să-ţi spun, nici eu. Ce fel de scrisoare ţi-a scris Verity?

Asta însemna prea mult pentru Bellamy. Răspunse înţepat:

— Mă priveşte.

Dar George Crecy îi aruncă o privire plină de francheţe.

— Iartă-mă, iartă-mă! N-am vrut să te jignesc! Eşti susceptibil în ultima vreme. Pe vremuri nu erai.

Bellamy zâmbi:

— Făceam parte din statul dumitale major.

George privi încă o dată cu ochi mari; apoi deschise gura şi râse în hohote spasmodice.

— Ei, fir-ar să fie! spuse el şi scoase o batistă cu care-şi şterse ochii.

Pentru a ascunde rânjetul care ştia că-i curbează buzele, Bellamy se întoarse cu spatele. Se opri în faţa biroului mare. Pe acesta, cu spatele la el, se afla un obiect curios de aur, bătut în ţinte, susţinut de un suport de abanos. Ca să facă ceva, îl luă cu o mişcare leneşă şi, întorcându-l, văzu că e un calendar care, prin manipularea unor butoane, ştergea zilele trecute cu o linie sângerie. De pe faţa calendarului îl privea fix o dată. Semnificaţia ei nu-l izbi decât după ce-l puse jos şi plecă de lângă masă. Atunci, cuprins de un val neaşteptat de certitudine, îşi aminti. Deodată îşi lovi pumnul încleştat al mâinii drepte de palma stângă. Lovitura se auzi ca împuşcătura unui revolver.

George Crecy sări în sus.

— Ce dracu...!

Bellamy întinse o mână.

— Stai! Ce-i azi?

— Ce dracu vrei să spui cu ce-i azi?

— Ceea ce spun. Ce dată e?

— De unde dracu să ştiu?

Mustaţa gri păru a se zburli ca blana de pe spinarea unei pisici.

Norman Bellamy începu repezit:

— De unde să ştii? Am să-ţi spun eu. E 21 august.

Rosti aceste cuvinte cu o deliberare înceată, neaşteptată, care parcă le dădea o valoare mult mai mare decât înţelesul lor aparent.

De pe canapea Crecy se încruntă la el. Arăta, se gândi Bellamy, mai mult ca oricând ca un porc cu faţa roşie, spălată şi arătoasă. Spuse aspru:

— Nu-mi pasă nici dacă sunt Idele lui Marte!

Bineînţeles că nu ştia ce ar putea însemna Idele lui

Marte, dar cuvintele îi ieşiră din gură la fel de uşor ca un ordin militar.

— 21 august. 21 august. Gândeşte-te, omule, gândeşte-te, spuse Bellamy.

Ceva din tonul lui îl făcu pe Crecy să-şi înfrâneze indignarea. Se gândi. După un moment spuse:

— Îmi sună un clopoţel în cap. 21... Dumnezeule mare!

Înjurătura, sau rugăciunea, fu rostită pe nerăsuflate.

Bellamy zâmbi:

— Credeam că o să-ţi dai seama.

— E... e... (Crecy se bâlbâi în timp ce cuvintele i se îmbulzeau pe buze.) E absurd! Nu fi nebun, Bellamy! Coincidenţă! Coincidenţă, asta e!

Uşa camerei se deschise încet. Niciunul din ei nu auzi.

— La dracu cu coincidenţa! spuse Bellamy.

— De ce? se auzi o voce caldă în spatele lui.

Bellamy se răsuci. Crecy sări în picioare ca un flăcău, cum se simţea în clipa aceea. O priviră fix pe Verity; şi aveau la ce să se uite.

Purta o rochie din material negru şi argintiu. Braţele-i erau goale, dar de data aceasta era aproape şocant că în rest totul era acoperit. Rochia era strânsă pe talie, de unde cobora spre podea într-o curbă graţioasă, accentuată. În contrast cu rochia, albul braţelor, al gâtului şi al umerilor ei era uluitor: carnea avea parcă o lumină înnăscută, strălucitoare. Îşi ţinea drept capul mic şi frumos, cu bărbia ciudată, provocatoare, ridicată în sus. De pe chipul ei în formă de inimă, ochii mari, ca de catifea neagră, vii şi sclipitori, priveau lumea pe sub sprâncenele subţiri, arcuite, la fel de negre. Deasupra sprâncenelor,

fruntea albă înaltă, iar deasupra frunţii albe, părul ca o podoabă strălucitoare de aur arzând. Nu purta alte bijuterii în afară de inelul subţire, de platină pală ce părea moartă, pe al treilea deget al mâinii stângi, şi două picături ce atârnau licărind de loburile urechilor mici.

Lui George Crecy îi trecu prin mintea greoaie gândul că unei astfel de frumuseţi trebuie să-i aduci un omagiu. Dar, chiar în timp ce el se lupta cu acest gând, Bellamy îl traduse în faptă. Făcu un pas înainte. Se aplecă foarte graţios din talie. Întinse mâna dreaptă, în care Verity şi-o puse pe a ei. El o duse la buze apoi, foarte delicat, îi dădu drumul şi se îndreptă.

George Crecy înjură în gând şi rămase tăcut, în timp ce faţa lui devenise aproape stacojie.

— Ce nu-i în regulă cu coincidenţa? întrebă Verity.

— Spuneam că data e o coincidenţă, răspunse Crecy.

Dădu tare din cap în direcţia lui Bellamy.

— El spunea că nu e.

Verity îşi lăsă bărbia în jos. Se uită când la unul, când la celălalt, cu o privire pătrunzătoare, puţin neliniştită.

— Data? Coincidenţă?

Se opri. Apoi îşi ridică din nou bărbia şi râse.

— Am impresia că puneţi ceva la cale, nu-i aşa?

Îl privi pe Crecy.

— Ei bine, George, trebuie să-ţi spun că Norman are dreptate!

Crecy holbă ochii.

— Ce vrei să spui?

— Data nu-i o coincidenţă.

— Vrei să spui, vorbi Bellamy, că ne-ai chemat

astăzi aici, pe Crecy şi pe mine, din cauza... din cauza afacerii Bastion?

Verity îi zâmbi.

— Da. Şi nu e nevoie să te sperii, Norman – drăguţ cuvânt a se speria!

Crecy spuse apăsat:

— Credeam că de mult ţi-a ieşit din cap prostia asta absurdă.

— Adevărat, dragă George? întrebă Verity.

Traversă camera ducându-se spre un fotoliu de lângă bar şi se cufundă în el. Privi în sus spre Bellamy şi zâmbi.

— Norman, pregăteşte-mi un coctail.

Bellamy îşi făcu din nou de lucru cu sticlele şi shaker-ul.

— Şi mie, spuse Crecy.

O privi pe Verity:

— E... e... la dracu, dar este într-adevăr absurd!

Zâmbetul dispăru de pe chipul lui Verity, pentru a fi înlocuit de cea mai fermecătoare privire de reproş blând.

— George, vorbeşti prostii! Norman s-a speriat, iar tu vorbeşti prostii! Ajunge!

Bellamy turnă încă o dată în două pahare băutura trandafirie, tivită cu spumă. Cu un gest elegant oferi primul pahar gazdei. Ea gustă o dată, apoi încă o dată. Nu spuse nimic, dar îl privi şi zâmbi deschis dând din cap aprobator. Bellamy luă celălalt pahar şi-l întinse lui George Crecy.

— Poftim!

George Crecy îl luă şi dădu peste gât jumătate din conţinut, dintr-o înghiţitură lacomă.

— Vandalul! spuse Verity.

— Oare nu putem să lăsăm puţin deoparte

amabilităţile? Vrei sau nu să răspunzi la câteva întrebări clare?

— George, dar sunt încântată s-o fac! Întrebări clare! Întrebări clare puse clar de... Oh, îmi pare rău, spuse Verity.

— Nu trebuie să-ţi pară rău!

Tonul lui Crecy era sălbatic:

— Vrei sau nu?

— Dar bine-nţeles, George! E ceea ce vreau să fac. Dă-i drumul! Întrebarea numărul 1?

Verity puse jos paharul şi-şi încrucişă mâinile în poală, aşteptând.

Tăcere. George Crecy mormăi şi-şi drese glasul, trăgându-se de guler cu furie. Avea faţa foarte roşie.

— Când începem? întrebă Verity.

Dinspre George Crecy se auziră mai multe sunete.

— Ce-ar fi să te-ntrebăm ce anume ţi-a readus povestea asta în minte? spuse Bellamy.

Verity îşi întoarse capul şi-l privi. Ochii negri erau foarte larg deschişi.

— Readus? Dragul meu, nu era nevoie să fie readusă. Nici măcar n-a părut vreodată să fi dispărut.

— Ce înseamnă asta? Nu te pot urmări. Nu vorbi în cimilituri! Dacă ai ceva de spus, spune deschis!

Verity îşi duse un deget la frunte în semn de salut.

— Iartă-mă, sir George! Ca să vorbesc clar, trebuie să vă spun că, deşi nu am mai atins acest subiect de vreo cinci ani, el a existat permanent în mintea mea. Nu pentru că am vrut să existe – căci nu e un lucru plăcut pe care să-l păstrezi în minte – ci pentru că altcineva a avut grijă să nu-l uit.

Bellamy fluieră încet.

— Vrei să spui că ai mai primit scrisori ca aceea pe care ne-ai arătat-o nouă?

Verity îl privi:

— Fireşte că am primit.

— Doamne Dumnezeule! exclamă George Crecy.

Dădu pe gât paharul pe care-l ţinea în mână şi-l puse pe masă.

— La dracu, e... e...

— *Te rog*, nu mai spune aşa! îl rugă Verity.

Crecy o privi mirat, trăgându-şi gulerul.

— Ce să spun?

— Că e absurd! Nu suport.

— Verity, îţi baţi joc de noi? întrebă Bellamy.

Verity îl privi lung, apoi îşi întoarse privirea spre George Crecy, adresându-se amândurora:

— Dragii mei, aş vrea să fie aşa. Sunteţi atât de drăguţi! Dar nu-mi bat joc. În clipa asta am la mine, ascunse într-un loc tradiţional şi considerat pe vremuri indecent, şase scrisori, cinci din ele primite după cea pe care v-am arătat-o acum cinci ani.

— Vreun nebun care-şi bate joc de tine! exclamă nestăpânit Crecy.

— George, e foarte nepoliticos! Să sugerezi că cineva şi-ar putea bate joc de mine e destul de rău. Să spui că un nebun ar putea face asta e şi mai rău!

Din gâtlejul lui Crecy ieşiră mai multe sunete.

— Ar trebui să faci ceva, spuse blând Verity. Nu-i aşa, Norman?

Buzele lungi, subţiri ale lui Bellamy se curbară într-un început de zâmbet, dar ochii îi erau gravi.

— Am putea vedea scrisorile?

Verity îşi duse mâna la decolteul pătrat al rochiei negre-argintii.

— Dar, desigur, dragul meu. Şi oricum, mă zgârie.

Căută şi scoase un pacheţel subţire de hârtii legate cu o panglică.

— Miros a săruri de baie. În timp ce parfumul acesta puternic o să se împrăştie, am să vi le citesc. Apoi, exponatele vor putea fi examinate în tihnă.

George Crecy scoase din buzunar o batistă de mătase albă, la fel de mare ca un şervet de masă. Îşi şterse fruntea şi spuse:

— Al dracului de cald! O să fie furtună!

Bellamy îl privi, dar nu scoase un sunet.

— Să-i dau drumul, spuse Verity, şi desfăcu pachetul cu hârtii cenuşii. Atenţie! Asta am primit-o la 17 august 1928, la un an fără câteva zile doar după prima scrisoare pe care v-am arătat-o. Am păstrat plicul. E din Detroit. Nu are dată şi adresă. Sună aşa: „Către Verity, lady Destrier. Sper că veţi primi această scrisoare în ziua aniversării. Nu pot fi prea sigur de mersul poştei şi, dacă ajunge prea devreme, sper s-o citiţi din nou pe 21. Vreau doar să ştiţi că nu v-am uitat; nici pe dumneavoastră nici pe cei doi bărbaţi. Mă aflu foarte departe de voi. Viaţa, din punct de vedere material, nu e pentru mine mai uşoară decât din punct de vedere spiritual, altfel aş fi mult mai aproape de dumneavoastră – de fapt foarte aproape. Scopul meu adevărat scriindu-vă această scrisoare este de a păstra vie în mintea dumneavoastră amintirea păcatului pe care l-aţi făcut. Nu auziţi oare ţipetele celor şapte sute de bărbaţi din morminte? Eu le aud. Le aud glasurile tot timpul. N-am fost cu ei şi n-am putut face nimic ca să-i salvez, dar trăiesc – deşi n-aş vrea – în aceeaşi lume cu dumneavoastră şi ceilalţi doi. Scopul pentru care rămân în acest loc neplăcut cred că-l cunoaşteţi. E pentru a vedea că, mai devreme sau mai târziu, vi se va întâmpla ceea ce aţi realizat pe 21 august 1918.”

Verity termină de citit. Cu glas schimbat, în care se

observa pentru prima dată o notă forţată, spuse încet:

— Bineînţeles că nu e semnată. A crezut probabil că semnătura nu e necesară. Şi nu era, nu-i aşa?

Luă altă scrisoare din pacheţelul din poala ei şi o deschise, netezind-o pe genunchi.

— Următoarea am primit-o la 25 august 1929. Marca de pe plic e din Bombay. Ca toate celelalte nu a fost datată şi nu avea adresă. Sună aşa: „Sunt şi mai departe de dumneavoastră, în spaţiu. Dar cu spiritul şi cu intenţia sunt la fel de aproape ca întotdeauna. Nu uitaţi...” Bineînţeles că nu era semnată.

— Vreun nebun blestemat care risipeşte cerneală şi hârtie! spuse George Crecy.

Vocea lui era ca un mârâit nesigur. Ştergându-şi din nou fruntea, se duse spre una din ferestrele deschise care dădeau în grădină.

— Dumnezeule, ce cald e!

Din spatele lui se auzi vocea lui Verity, rece, monotonă şi clară.

— Următoarea scrisoare a sosit din China. Am primit-o la 2 septembrie 1930. Nu era datată, nici semnată. Sună aşa: „Nu ştiu dacă din punct de vedere geografic sunt mult mai aproape de dumneavoastră, dar sunt în drum spre dumneavoastră. Nu ştiu cât timp o să-mi ia călătoria. Probabil că aveţi senzaţia că Dumnezeu a murit. Eu cred că da, din moment ce v-a lăsat să trăiţi atâta. Sau poate că nu a murit, dar se foloseşte de mine. Probabil că e drept să trebuiască să trăiţi pentru a suferi. Spuneţi-le şi celorlalţi.”

O linişte de câteva secunde se aşternu în cameră. La fereastră George Crecy respira adânc căutând aer

curat pe care nu-l putea avea. Norman Bellamy stătea pe canapeaua largă. Fuma şi era preocupat de studiul fără rezultat al unghiilor admirabil îngrijite.

— Scrisoarea următoare, spuse Verity, pe care după un an am primit-o la data exactă, venea de la Paris. Conţinea doar două cuvinte: „Mai aproape.”

— Hmm! făcu Norman Bellamy, iar de la fereastra unde se afla George Crecy se auzi un ţâfnet strangulat.

— Aşteptaţi! continuă Verity. La 15, luna asta, acum şase zile, am primit ultima scrisoare: „În sfârşit. Sigur că acum îi puteţi auzi, dacă nu cumva i-aţi auzit dinainte. După 21 veţi ajunge lângă ei...” Şi asta, dragii mei, a fost trimisă pe 14, din Tuxford, pe unde aţi trecut amândoi azi după-masă.

— Hmm! făcu din nou Norman Bellamy.

George Crecy veni cu paşi scurţi, apăsaţi în mijlocul camerei. Se opri şi-şi privi ţintă gazda. Din cauza furiei şi poate şi din alte motive, strigă:

— Îţi spun că e opera unui nebun!

— Fără scandal, George! Se prea poate să ai dreptate.

— Dar întrebarea e: cine e nebunul? spuse Bellamy.

Verity îl privi fix:

— Norman, cred că *eşti* destul de inteligent ca să ştii că e Bastion.

— Bastion! exclamă George. Bastion! Prostii! Individul e mort. E vreun nebun inofensiv!

— Dragă George, spuse Verity, bietul, dragul meu George, complexul tău de dorinţe e probabil o chestiune de virilitate. Numai că în loc de copii, ai idei!

— Nu ştiu ce vrei să spui, zise George.

Bellamy se sculă în picioare. Se duse la fereastra pe care Crecy tocmai o părăsise şi rămase o clipă uitându-se afară la cerul plumburiu. Spuse, fără să se întoarcă

— Verity are dreptate. Bastion trebuie să fie.

Uşa camerei se deschise cu un zgomot uşor. Toţi trei tresăriră: Bellamy cu o răsucire imperceptibilă a umerilor, Verity cu o tresărire scurtă, Crecy cu un icnet reţinut de ură. Era doar Skinner. Intră tăcut în cameră şi se opri în faţa stăpânei lui.

— Iertaţi-mă, doamnă, dar cineva vrea să vă vorbească la telefon. N-am putut să-l conving să-şi spună numele.

Verity îi zâmbi:

— Nu-i nimic de făcut, Skinner. Ştii că nu vorbesc cu persoane care nu-şi spun numele.

— Ştiu, doamnă, dar e un domn extrem de insistent. Mai mult ca să-l liniştesc am...

— Foarte bine. Spune-i că sunt ocupată. Dacă nu-şi poate spune numele, nu voi vorbi.

— Am înţeles, doamnă.

Skinner se retrase fără zgomot, la fel cum intrase. Uşa se închise uşor în urma lui.

— Ascultă, Crecy, fii rezonabil! spuse Bellamy. Trebuie să admiţi că autorul acestor scrisori este Bastion. Poate că e nebun, într-adevăr, dar dacă e...

— Asta îl face doar mai... să zicem interesant? adăugă Verity.

George Crecy suflă şi pufni. Începu să spună ceva, dar se opri. Încercă din nou, şi din nou nu ieşi niciun sunet, în cele din urmă vorbi:

— Tot ce pot să vă spun e că... e... *absurd*!

— Să te ia dracu, George! spuse Verity rar şi distinct. Ţi-am spus să încetezi şi nu vrei. Altă dată

spune altceva – abracadabra dacă vrei. Are la fel de mult sens.

Uşa se deschise încă o dată şi Skinner intră iar. Şi încă o dată se opri în faţa stăpânei lui.

— E cel mai insistent domn pe care l-am văzut. Dar nu vrea să-şi spună numele. Spune că este absolut convins că aţi vrea să vorbiţi cu el. A spus... Skinner se opri brusc.

Verity privea fix. Skinner făcu o mişcare, jenat, căci simţea fără îndoială şase ochi aţintiţi asupra lui, dintre care vedea doar doi.

Urmă o tăcere lungă.

Verity o întrerupse. Spuse, cu un glas neaşteptat de tare şi totuşi foarte sigur:

— Întreabă-l dacă nu cumva numele lui este Rudolph Bastion.

Aşteptară. Ceasul arăta că Skinner lipsea de data asta de aproape trei minute. Dar niciunul dintre ei nu se uită la ceas, şi li se păru un interval de cel puţin douăzeci de minute.

Skinner se întoarse.

— L-am întrebat dacă numele lui este Rudolph Bastion, dar nu a răspuns, doamnă, spuse el.

— Ce a spus? întrebă Verity.

— Nimic, doamnă. A închis.

CAPITOLUL II
De la 9,00 p.m. la 9,45 p.m.

Limbile ceasului pătrat, de aur, de pe căminul lui Verity se opriseră la nouă fără trei minute. În partea de sud, dinspre mare a camerei, uşile cu geam din mijloc erau larg deschise. Pe acelaşi perete, de o parte şi de alta, se aflau două ferestre cu rame mobile, care erau şi ele deschise complet. Masa lungă din sufragerie era în seara aceasta trasă lângă fereastră, lăsând loc de trecere doar pentru servit. În capul mesei – spre vest – stătea Verity Destrier. În dreapta ei se afla George Crecy, cu spatele spre ferestrele deschise, iar în faţa lui Norman Bellamy. Două sfeşnice de argint cu multe braţe stăteau pe masă, dar nicio lumânare nu era aprinsă şi nicio lumină nu venea dinspre globul din mijlocul tavanului sau dinspre lămpile aşezate cu iscusinţă în cornişă. Pe fereastră intra destulă lumină pentru a se putea mânca, dar părţile mai îndepărtate ale camerei erau învăluite într-o umbră grea, ce părea amestecată bizar cu cenuşiu şi purpură. Afară amurgul începuse să se unească cu lumina azurie, neobişnuită, a serii mai timpurii. Încă nu se simţea niciun zgomot şi nicio mişcare în aer. În afară de mirosul fin dar pătrunzător al mării, nu se bănuia, de unde stăteau ei, că marea era aproape: căci, privind dincolo de marginea stâncilor, cenuşiul învăluit putea apare ochilor, la prima vedere, în aceeaşi măsură nor, sau ceaţă, sau

amândouă. Nu era nicio adiere, iar în grădina cu formă regulată, neobişnuită, arbuştii şi florile stăteau nemişcate, drepte şi cam artificiale, ca nişte decoruri de carton şi pânză. Toată ziua temperatura fusese foarte ridicată, dar acum, deşi mercurul din termometrul de la fereastra sufrageriei coborâse cu câteva linii, lumea părea un loc mai fierbinte ca oricând.

George Crecy continua să-şi vâre degetul pe după gulerul înalt, strâns, pe care se şi vedeau semne de murdărie umedă. Faţa lui roşie, parcă ceva mai puţin congestionată, strălucea umedă în lumina ciudată. Când nu se trăgea de guler, îşi ştergea fruntea cu batista uriaşă de mătase.

Bellamy nu pufăia, nu transpira şi nici nu se ştergea; dar pe faţa lui întunecată, ascuţită, se observa o umbră palidă de enervare.

Verity îşi sprijinea coatele pe masă. Între degetele mâinii stângi ţinea o ţigară pe jumătate fumată, iar în mâna dreaptă un evantai mic, cu care făcea din când în când o încercare înceată, graţioasă dar zadarnică de a crea curentul dorit.

George Crecy puse jos un pahar în care fusese vin de Rin.

— Serveşte-te, George. Nu vrei fructe? spuse Verity.

— Nu, mulţumesc.

Întinse mâna după sticla pe care Skinner o lăsase la îndemâna lui. Îşi umplu paharul şi puse sticla jos.

— Un pahar cu vin, Norman? întrebă Verity.

Bellamy îşi ridică ochii de pe piersica pe care o curăţa.

— Nu, mulţumesc.

Şi privind peste umăr spre uşa pe care, cu câteva

clipe în urmă, dispăruse Skinner, întrebă:

— Se întoarce?

Verity clătină din cap.

— Ei? spuse George Crecy.

Cuvântul, ca o mică bombă, sfărâmă liniştea într-o mie de cioburi urâte.

Verity se încruntă.

— Te rog, George, nu striga!

— Iartă-mă, iartă-mă! mormăi George. Dar ce vreau să ştiu este: ce facem? Am stat aici mai bine de jumătate de oră cu individul ăla al tău în cameră şi am vorbit despre vreme şi cum are să fie vânătoarea şi despre o mulţime de alte lucruri. Nu ne interesau câtuşi de puţin. Nici măcar nu auzeam ce spunea celălalt. Acum suntem singuri şi întreb: ce facem?

— Elocventa cuvântare ţinută de generalul-maior sir George Walsingham Crecy, spuse Verity. Vezi, George, nu pot pricepe de ce trebuie să mă întrebi pe mine ce facem. Te-am chemat aici să-ţi pun aceeaşi întrebare.

— Şi pe mine? întrebă Bellamy.

— Bineînţeles.

— Dar ce putem *face*? spuse George. Nu e nimic de făcut. Doar să ardem blestematele alea de scrisori nebuneşti şi să uităm totul.

Se făcu din nou tăcere. Verity fu aceea care o întrerupse. Îl privi pe Crecy şi spuse:

— Deci, crezi că nu e nimic... să spunem lucrurilor pe nume... nimic de care să ne temem?

Crecy mârâi.

— Să ne temem!

Îşi împinse scaunul spre spate, astfel încât picioarele acestuia zgâriară supărător podeaua. Puse picior peste picior şi-şi privi sever gazda.

Verity se uită la celălalt oaspete. Bellamy lăsă jos cuţitul şi furculiţa. Degetul lung, subţire al mâinii drepte se juca cu paharul cu margine aurie. Spuse după o pauză:

— Nu prea ştiu ce să cred.

Şi, privindu-l pe Crecy peste masă:

— Doar că nu sunt de acord cu dumneata.

— Dumnezeule mare! explodă Crecy.

— Nu. Ajunge, George! Aminteşte-ţi de băiatul care tot striga: lupul!

Crecy o privi fix:

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Privirea fixă deveni severă când o îndreptă spre celălalt bărbat:

— Cât despre dumneata, Bellamy, nu pot pricepe ce dracu ai! Din cauză că vreun nebun deznădăjduit – posibil, dar improbabil să fie chiar Bastion – se hotărăşte să scrie o grămadă de scrisori nebuneşti unei femei fermecătoare, dumneata te apuci să răscoleşti focul. De ce, doar Dumnezeu ştie! Trebuia să te gândeşti că ai fi putut să laşi asta pe seama femeilor. Ia lucrurile cum sunt, omule, ia lucrurile cum sunt! Acum paisprezece ani, în aceeaşi zi a avut loc un... ăă... un incident, în care fermecătoarea noastră gazdă, dumneata, eu şi Barraclough am fost... ăă... amestecaţi. Un lucru foarte normal, de fapt un „incident” doar în ochii lui Bastion. Şi dacă el ar fi fost soldat, şi nu un amărât de ofiţer din corpul de voluntari, ar fi văzut lucrurile în lumina adevărată, care le-ar fi arătat ca pe un fleac. Dar cum nu era soldat, şi cum era, ca voluntar, cam debil mintal, face din ţânţar armăsar. Săvârşeşte o grămadă de prostii, e dat afară din armată – şi asta a fost o treabă a dracului de bună! Curând după ce e dat afară, e

recrutat cum se cuvine şi-şi ia locul potrivit în armata britanică, ca soldat adică. Nesatisfăcut, dezertează. E prins, şi pentru dezertare şi împotrivire la arestare şi cine ştie ce încă e condamnat, cu multă indulgenţă, la trei ani. După trei ani iese, e trimis într-o închisoare civilă unde presupun că a fost prea uşor pentru el, şi tot aşa dispare din nou. Peste cinci sau şase ani Verity primeşte o scrisoare isterică, lăsând să se înţeleagă că e din partea lui Bastion. Mi-o arată mie...

— Şi mie, intervine blând Bellamy.

— ...mi-o arată şi eu fac cercetări descoperind că, după toate probabilităţile, individul numit Bastion a fost una din victimele catastrofei feroviare de la Vancouver din ’25. Verity primeşte o a doua scrisoare peste un an, cam la aceeaşi dată, scrisă de aceeaşi mână şi conţinând o grămadă de lucruri care nu sunt decât vorbe fără rost! Toate astea sunt foarte bine calculate pentru a călca pe nervii unei femei fermecătoare. Dar de ce un om ca dumneata, Bellamy, care a servit peste douăzeci de ani în armată, trebuie să-ţi zdruncini nervii din cauza asta, nu pot să înţeleg! Mă scârbeşte! Cinstit, cred că ar trebui să-ţi fie ruşine! Ce-ar trebui să facem e nu să stăm aici şi să pălăvrăgim lăsând-o pe Verity să se înfricoşeze: ar trebui să facem exact contrariul – s-o asigurăm, aşa cum am încercat eu s-o fac, că nu e vorba decât de nişte prostii absurde!

Crecy se opri brusc. Respira greu. Vorbise mai tare şi mai aspru ca de obicei. Faţa roşie îi lucea umedă în lumina de culoarea ardeziei. Îşi scoase din nou batista uriaşă şi-şi şterse nu numai fruntea, ci întreaga faţă. De sub batistă se auziră anumite sunete care sugerau cuvântul absurd.

— Altă cuvântare elocventă ţinută de maiorul-

general sir George Walsingham Crecy! spuse Verity. George, te felicit! Nu bănuiam că ştii atât de multe cuvinte.

Îl privi pe Norman:

— Ei, Norman, ce facem? E clar că suntem în minoritate.

Degetele lui Bellamy se jucau încă cu paharul, sucindu-l într-o parte şi în alta. Spuse fără să ridice ochii:

— Asta-i dificultatea. Cred că nimeni nu poate face nimic.

Dinspre partea lui George Crecy se auzi deodată un sunet exploziv, ceva care parcă semăna cu: Bah! Apoi spuse:

— Dacă vreţi într-adevăr să faceţi ceva, de ce nu telefonaţi la poliţie? Ei! Telefonaţi-le şi spuneţi-le că la telefon e colonelul Bellamy, care e înspăimântat de moarte pentru că un nebun îngrozitor de periculos îi scrie scrisori unei prietene de-a lui. Când poliţia va întreba ce poate face, ar fi bine să le spui să trimită o gardă specială de treizeci-patruzeci de oameni.

— Ajunge, George! spuse Verity. Toate astea încep să mă obosească.

Avea un glas foarte tăios.

George Crecy privi mirat, faţa i se împurpură, mormăi ceva şi tăcu. Îşi lăsă ochii în jos spre masă. Semăna foarte tare cu caricatura unui copil prost crescut, hiperdezvoltat şi neascultător. Privindu-l, Verity îşi strânse buzele.

— Îmi pare rău dacă... spuse ea.

— Şşş... vorbi Bellamy, ridicând o mână.

În cameră era tăcere. Se auzi zgomotul unei maşini, slab din cauza zidurilor, dar evident în apropiere.

— Cine-o fi? întrebă Bellamy.

— Nimeni în mod special, spuse Verity. Trebuie să fie Anne şi prietenul ei.

— Anne? întrebă Crecy. Prietenul ei?

Tonul lui era nedumerit.

— Anne Lavenham. Fata lui Faith, deci nepoata mea. Prietenul – e iubitul Annei. Locuiesc aici.

Se ridică, urmată de cei doi bărbaţi.

— Bem cafeaua în camera mare? Puteţi rămâne aici să vă beţi vinul de Porto, dar nu am vin de Porto. Sau să veniţi să beţi brandy cu mine. De acord?

Cei doi porniră, iar ea ajungând lângă masă apăsă pe un buton de dedesubt.

Intră Skinner, căruia Verity îi spuse:

— Am auzit o maşină.

— Domnişoara Lavenham, doamnă, şi domnul Forsyth.

— Aşa am spus şi eu. Cafeaua s-o serveşti în camera mare, Skinner. Şi brandy.

— Am înţeles, doamnă.

Skinner se înclină, se întoarse şi ţinu deschisă uşa care ducea direct în hol. Trecu întâi stăpâna lui, apoi George Crecy şi Bellamy.

În hol era foarte întuneric. Privind peste capetele din faţa lui, Bellamy distinse cu greu două siluete care stăteau sub arcada dintre hol şi vestibulul de la intrare. Una din ele spuse cu o voce feminină, tinerească, clară:

— Aprinde lumina, Hugo.

Se auzi declicul unui comutator şi globul mare de cristal opac din mijlocul tavanului din hol revărsă o lumină plină de căldură.

— Ai sosit, Anne. Bună, Hugo. Aţi petrecut bine?

— Minunat, spuse Anne Lavenham.

Parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar se opri când îi văzu pe cei doi bărbaţi în spatele mătuşii ei.

— Anne, să-ţi prezint doi vechi prieteni de-ai mei – sir George Crecy şi colonelul Bellamy, spuse Verity.

Se întoarse spre ei.

— Fiica lui Faith.

Dând mâna cu fata, cei doi bărbaţi văzură o siluetă subţire dar bine făcută, deosebit de graţioasă, bine conturată de rochia de jerseu viu colorată. Nu avea pălărie şi nu era greu să ghiceşti o maşină deschisă, căci părul scurt, negru ca pana corbului, era răvăşit, deşi nu se putea spune de loc că nu-i stătea bine. Amintindu-şi cât de diferite erau Verity şi sora ei, Faith, bărbaţii nu găsiră nimic deosebit în faptul că fata lui Faith era brunetă ca o meridională. Pe când dădea mâna cu ei, le zâmbi pe rând; un zâmbet prietenos, spontan, care făcea mai mult decât să evidenţieze drăgălăşenia chipului mic. Îşi duse mâinile la păr şi spuse, pe un ton de descumpănire semicomică:

— Trebuie să mă duc să mă schimb!

Privind în spatele fetei spre bărbatul care încă stătea în uşa vestibulului, Verity spuse:

— Hugo, nu te ascunde.

Era ceva în tonul ei care, împreună cu zâmbetul cald ce-l însoţea, îl făcu pe George Crecy să-şi privească gazda pătrunzător.

Bărbatul căruia i se spunea Hugo înaintă. Era de înălţime mijlocie sau poate ceva mai înalt, cu ţinuta dreaptă şi umerii laţi ai unui bărbat puternic ce-şi îngrijeşte corpul. Era la fel de blond pe cât era Anne de brunetă. De pe chipul ars de soare şi vânt priveau nişte ochi foarte albaştri, care păreau cam mânioşi. Sub un nas scurt, uşor coroiat, ca şi când ar fi fost

spart odată, se afla buza superioară lungă, apoi o gură destul de frumoasă dar cam subţire. Bărbia o avea energică. Era îmbrăcat într-o haină veche de tweed, o cămaşă de pânză cu carouri de un albastru cam ţipător, deschisă la gât, şi nişte pantaloni de flanelă, vechi şi cam boţiţi.

Verity făcu prezentările:

— Domnul Forsyth; sir George Crecy şi colonelul Bellamy.

Forsyth se înclină cu o mişcare stângace, rigidă. Nu întinse mâna.

— Hugo Forsyth o să se însoare cu Anne. El o spune. Şi eu. Şi Anne. Faith spune că nu. Dar timpul va hotărî. Hugo, pentru Dumnezeu, du-te şi schimbă-te! Acum eşti în armată.

Anne Lavenham era la jumătatea scărilor.

— Grăbeşte-te, Hugo! strigă ea.

Cu paşi mari, iuţi, Forsyth o ajunse din urmă şi dispărură împreună, el ţinând-o de talie.

— Veniţi! le spuse Verity celorlalţi doi, apoi se dădu la o parte când Skinner trecu pe lângă ea cu tava.

În urma lui Skinner, cei trei traversară holul spre uşile duble, acum larg deschise, ale camerei mari. Chiar în uşă, Skinner, printr-o scamatorie miraculoasă, cunoscută doar de cei mai buni servitori, luă greutatea tăvii pline într-o mână în timp ce cu cealaltă aprinse luminile. O strălucire dulce, venind dinspre mai multe lămpi mici ascunse în scobitura aproape invizibilă a cornişei, dădu cu blândeţe viaţă camerei mari.

— Felicitări! spuse Bellamy trecând pragul. Fermecător!

— Ce-i asta? Ce-i asta? întrebă Crecy.

Bellamy se uită la el:

— Nimic.

— E într-adevăr foarte drăguţ, nu-i aşa? spuse Verity.

Începu să-şi facă vânt cu micul evantai pe care încă îl mai purta.

— Ce neajuns preferi – fluturi de noapte în păr sau o baie turcească?

— Ce? Ce-i asta? întrebă Crecy.

— Fluturi, râse Bellamy.

— Foarte bine. Skinner, nu trage perdelele... ce s-a întâmplat?

Ultimele trei cuvinte fură rostite pe un ton brusc, ridicat.

Crecy tresări, ca şi când cineva i-ar fi înfipt un ac în carne.

— Ce... începu Bellamy, apoi închise gura.

Cei trei îl priveau fix pe Skinner. Acesta pusese tava pe masa pe care înainte de cină fuseseră cocteilurile şi stătea cu spatele la ei, privind fix spre podea într-un punct aflat chiar sub cele trei ferestre de pe peretele de nord.

De unde stăteau ei puteau vedea la ce se uita fix – un plic alb, pătrat.

— Ce-i acolo, Skinner? întrebă Verity. Ia-l de jos.

Acum vocea ei era plată şi tonul din nou normal.

Skinner se aplecă. Cu grijă, luă plicul de pe podea. Apoi se întoarse, veni spre Verity şi i-l puse în mâna întinsă.

— Iertaţi-mă, doamnă, spuse el. Nu ştiu de ce, dar m-a surprins să-l văd acolo.

Verity privi plicul cu o nepăsare admirabilă.

— Probabil că l-am scăpat înainte de masă. Mulţumesc.

Skinner se întoarse pe jumătate şi aruncă o privire

rapidă, cercetătoare asupra conţinutului tăvii.

— Mai e nevoie de ceva, doamnă? întrebă el.

Verity se uită şi ea la tavă.

— Nu, mulţumesc.

Skinner se retrase pe tăcute. Cei doi bărbaţi se apropiară de Verity, care ţinea întinsă mâna cu plicul. Era adresat lady-ei Destrier; scrisul era cel cunoscut tuturor. Sus, în colţul din stânga, cu litere de tipar, erau scrise cuvintele „Personal şi urgent”. Verity privi în sus, întâi spre Bellamy, apoi spre George Crecy. Faţa lui Bellamy era încremenită, iar încruntarea duşmănoasă îi unea sprâncenele negre. Chipul lui Crecy avea o expresie uimită şi într-un fel îndureratã, ca a unui animal buimăcit.

— Îmi pare rău că trebuie s-o spun, George, te-am prevenit doar. Dar vezi şi tu... zise Verity, foarte calm.

Cu o mişcare bruscă, hotărâtă, luă plicul în mâna stângă şi cu degetul mare de la mâna dreaptă îl deschise. Zgomotul hârşâit produs de ruperea hârtiei păru amplificat de o mie de ori de liniştea din cameră. Înăuntru era o foaie de hârtie ordinară, liniată, de culoarea levănţicăi. Pe ea erau scrise trei rânduri: „N-a fost nevoie de timbru. În sfârşit, sunt aproape de dumneavoastră, în carne şi oase, aşa cum în ultimii ani am fost totdeauna aproape de dumneavoastră cu gândul.

Pregătiţi-vă şi rugaţi-vă ca Ei să nu fie prea aspri”.

— Ei bine? spuse Verity şi privi pe fiecare pe rând.

— Nebun! spuse Bellamy şi scoase un sunet scurt, surd, care ar fi putut fi râs dacă s-ar fi simţit veselie în el.

— Nici vorbă de glumă! spuse Crecy. Absurd! Îmi... îmi retrag cuvintele, Bellamy. Iartă-mă.

— E foarte frumos din partea ta, George, spuse Verity. Dar ce facem acum?

— Telefonăm poliţiei, spuse George. Nu celei locale – ci la Tuxford, sau ceva asemănător.

Verity îl privi pe Bellamy:

— Ce părere ai, Norman?

— Îmi pare rău, dar nu sunt de acord, răspunse Bellamy. Crecy, nu putem face aşa ceva. Cel puţin asta e părerea mea. Dacă telefonăm şi ne trimit vreun inspector sau vreun sergent, ce-o să-i spunem?

Crecy bolborosi:

— Bine... ăă... De ce... ăă... Nu-i nevoie să intrăm în... ăă... Le spunem doar ce s-a întâmplat. Le spunem doar că un nebun o ameninţă pe lady Destrier. Nu trebuie să ne facem griji din pricina noastră, ce zici?

Bellamy clătină din cap:

— Nu e aşa de simplu. Cred că dacă am chema poliţia, ar însemna de fapt să cerem protecţie pentru Verity, dacă nu pentru noi. Şi Anglia nu este aşa de plină de poliţişti încât să-şi poată permite să trimită oameni cu asemenea sarcini fără să ştie mai întâi că există un pericol şi, apoi, care e cauza presupusă a acestui pericol. Iar noi, sigur că nu vom putea răspunde satisfăcător la a doua întrebare fără să le spunem mai mult decât sugerezi dumneata.

Crecy cugetă.

— Nu... nu. Bine, înţeleg. Să zicem că ai dreptate. Hm! Atunci, ce facem?

— O păzim chiar noi pe Verity, răspunse Bellamy.

— La naiba, aşa e! Eşti mai deştept decât te credeam, tinere Bellamy. Sunt... sunt cam nervos astă-seară... Probabil din cauza căldurii. Sunt sigur că o să fie furtună.

— E foarte drăguţ din partea voastră, spuse Verity. Pot totuşi să vă întreb ce-aveţi de gând să faceţi ca să mă păziţi?

— Da, da, spuse Crecy. Ce-avem de gând să facem? Asta cere gândire, Bellamy.

Verity zâmbi larg, dar zâmbetul nu-i ascunse neliniştea din ochii negri. Îl privi pe Norman Bellamy, în aşteptare. Dar nu scoase un cuvânt.

— Mai bine să-l chemăm înapoi pe Skinner, spuse Bellamy.

Verity îl privi ridicând din sprâncene.

— Pentru ce anume?

— Doar nu-ţi închipui că a crezut cu adevărat că ai pierdut plicul. Nimeni n-ar crede. În primul rând, era uşor să vezi că nu era deschis.

— De ce să-l amesteci pe individ? întrebă Crecy.

Avea o voce neprietenoasă şi enervată, de parcă ar mai fi fost obsedat de „Natura umană”.

— Nu-l „amestec”, spuse Bellamy. Dar o scrisoare pentru stăpâna lui a apărut în chip misterios. E firesc să vrem să aflăm cum a ajuns aici. Skinner este prima persoană pe care o putem întreba. Ai încredere în el? o întrebă pe Verity.

— Fără discuţie!

— De când e angajat la tine?

Verity se gândi:

— Trei ani şi ceva, aproape patru.

Bellamy dădu din cap:

— Bine! Te superi dacă mă ocup eu de asta?

— Dragul meu, să mă *supăr*! exclamă Verity.

Bellamy îl privi pe Crecy:

— S-o fac?

— Da, da, mormăi Crecy.

Mormăind în continuare, se duse în faţa ferestrei

deschise spre sud şi rămase privind afară şi ştergându-şi fruntea. Bellamy se apropie de uşă şi sună. Când veni Skinner, Verity spuse:

— Skinner, s-a întâmplat un lucru foarte ciudat. Vrem să ne ajuţi să-i dăm de capăt.

— Da, doamnă, răspunse Skinner impasibil.

— Deci, n-ai să te superi dacă, pentru a ne ajuta, ai să răspunzi la câteva întrebări pe care colonelul Bellamy ar vrea să ţi le pună?

— Bineînţeles că nu, doamnă.

— Skinner, spuse Bellamy, lady Destrier a greşit. Scrisoarea pe care ai luat-o de jos nu era cea pe care o scăpase.

— Nu, domnule.

— Ce vrem să aflăm este cum a ajuns acolo scrisoarea aceea – pe care ai găsit-o lângă fereastră. Poţi să ne ajuţi?

— Nu văd cum aş putea. M-a surprins şi pe mine.

— De ce?

— Pentru că după ce v-am lăsat la desert, am venit aici să văd dacă totul era în ordine şi atunci scrisoarea nu era acolo, domnule.

George Crecy se întoarse de la fereastră. Se opri lângă Verity şi privi mânios spre Bellamy, apoi spre Skinner. Păru că vrea să spună ceva, dar Verity îi puse uşor degetele pe braţ şi atunci tăcu.

— Eşti sigur? întrebă Bellamy.

— Absolut convins, domnule.

— Ai observat cumva dacă fereastra era încuiată?

— Încuiată, domnule? N-am cercetat, dar pot să vă spun că nu era. Ferestrele nu se încuie niciodată înainte de culcare.

— Dar nu poţi să le deschizi pe dinafară, Norman, spuse Verity. Nu pe cele dinspre nord. Nu au mânere.

Le-am comandat special aşa.

— Deci, dacă cineva ar vrea să deschidă fereastra pe dinafară n-ar putea? întrebă Bellamy.

— Exact, domnule.

— Cu cât timp înaintea noastră ai fost aici ultima oară, Skinner?

Skinner se gândi.

— Să văd, domnule... După ce am adus desertul la masă, am ieşit şi m-am dus în cămară, trecând prin sufrageria servitorilor. Am rămas acolo vreo cinci minute. Apoi m-am dus sus în camera mea, unde am stat vreo zece minute. M-am întors jos şi am venit direct aici. Asta ar fi cam la un sfert de oră după ce v-am lăsat pe dumneavoastră în sufragerie, deci cam cu un sfert de oră înainte ca dumneavoastră să veniţi aici, după-masă.

— Da, aşa trebuie să fie, spuse Bellamy. Aşa că oricine a pus scrisoarea acolo a avut la dispoziţie numai cincisprezece minute. Câţi servitori mai sunt în casă?

— Astă-seară doi, domnule. Bucătăreasa şi fata în casă. E seara liberă a jupânesei, domnule.

— Ai idee dacă bucătăreasa sau fata în casă... Dar unde sunt? întrebă Bellamy.

— În sufrageria servitorilor, domnule, care e lângă bucătărie, la celălalt capăt al coridorului din spatele sufrageriei şi al salonului.

— Mulţumesc, spuse Bellamy. Ştii cumva de când stau acolo?

— Da, domnule. Pot spune cu siguranţă că sunt acolo cel puţin de când v-am adus desertul.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Deoarece Carr – fata în casă – m-a ajutat să pregătesc desertul înainte de a-l aduce. Îndată după

ce l-am adus m-am întors, şi Carr începuse o partidă de dame cu bucătăreasa. Le place foarte mult jocul ăsta, domnule. S-au cam încurcat în joc, şi erau tot la prima partidă. Chiar de-acolo veneam când m-aţi chemat acum. Au fost foarte mirate când le-am spus de cât timp stau acolo.

Bellamy îşi frecă bărbia.

— Da. Bănuiesc că nu dumneata ai pus scrisoarea aici.

— Nu, domnule.

— Te rog, Norman, fii atent! spuse Verity.

Bellamy o privi.

— Cred că Skinner va înţelege că întrebarea mea a fost pur şi simplu...

Ezită în alegerea cuvântului.

— Rutină, spuse Crecy sec. Rutină.

— Mulţumesc, spuse Bellamy. Sper că nu te-ai supărat, Skinner.

— De loc, domnule, vorbi Skinner, impasibil. Înţeleg foarte bine situaţia.

Bellamy spuse, zâmbind aproape pentru prima dată în seara aceea:

— Grozav aş vrea să înţeleg şi eu. Dacă nici dumneata, nici bucătăreasa, nici fata în casă nu a pus scrisoarea acolo, dacă nici lady Destrier, nici sir George, nici eu n-am pus-o, probabil că a pus-o cineva dinafară.

— Da, domnule.

— Şi că acela trebuie să fi intrat sau pe uşă sau pe una din cele trei ferestre deschise sau... Ce-i cu ferestrele dinspre vest?

— Sunt ca şi cele dinspre nord, domnule. Pot fi deschise doar pe dinăuntru.

— Aha. Deci cel care ne-a lăsat scrisoarea a avut

de ales doar între ferestrele deschise şi uşă, nu?

— Chiar aşa, domnule.

— Şi, mai mult, a avut la dispoziţie doar cincisprezece minute dacă a intrat pe fereastră, sau zece minute dacă a intrat pe uşă.

— Nu văd cum ar fi făcut-o, domnule.

— Nici eu, Norman, spuse Verity. O, ba da, înţeleg totuşi! Spuneai că am stat în hol de vorbă cu Anne şi cu Hugo cinci minute?

— Exact, spuse Bellamy.

— Totul e foarte inteligent, dar unde ne duce? întrebă Crecy.

— Linişteşte-te, George, spuse Verity.

Bellamy nu luă în seamă întreruperea. Continuă să vorbească cu Skinner:

— Astăzi sau zilele astea ai văzut vreun străin dând târcoale pe-aici?

— Nu, domnule, spuse Skinner clătinând din cap.

— Crezi că dacă ar fi fost cineva, ai fi putut să-l vezi?

— Da, domnule. Sau dacă nu eu, altcineva. L-ar fi văzut – dacă nu bucătăreasa sau una din fete, atunci Carswell.

— Carswell fiind...?

— Grădinarul, domnule.

Bellamy îşi privi gazda.

— Ai văzut pe cineva necunoscut în ultimul timp?

Verity dădu din cap negativ.

— Niciun străin. Îţi spun, Norman, un străin e un eveniment prin locurile astea. Dacă vedem vreunul, vorbim de el săptămâni întregi.

Crecy explodă:

— La ce bun să pălăvrăgim atâta? V-am spus că e un singur lucru de făcut. Să telefonăm la...

— George! spuse Verity cu o privire care-l făcu pe maiorul-general George Crecy să tacă, nu însă înainte de a bolborosi:

— Iartă-mă, iartă-mă!

Şi se duse din nou la fereastră, unde rămase neconsolat, cu spatele la ceilalţi.

Bellamy îl întrebă pe Skinner:

— Unde stă grădinarul?

— La o oarecare distanţă de aici, domnule, la două sau trei mile. Vine cu bicicleta. Dar sunt sigur, domnule, că n-a văzut pe nimeni, altfel mi-ar fi spus mie, sau doamnei, sau vreuneia din fete.

Bellamy tăcu. Cu cotul în palma mâinii stângi îşi freca preocupat maxilarul de jos cu degetele lungi de la mâna dreaptă. În cele din urmă spuse:

— Pari un tip priceput, Skinner.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Soldat?

— Doar în timpul războiului, domnule, nu de carieră.

Ochii lui Bellamy trimiseră într-o parte o privire rapidă, doar pe jumătate intenţionată, spre spatele dezolat încadrat între ferestrele deschise. O clipă, colţurile buzelor schiţară un început de surâs. Spuse:

— Nu eşti nervos, Skinner?

— O nu, domnule. N-aş avea nimic împotrivă să iau lanterna şi să arunc o privire atentă prin jur.

Bellamy privi fix o clipă apoi, pentru prima oară de când intrase în casă, râse tare.

— Bravo! spuse. Treci la treabă, vrei?

Se întoarse spre Verity:

— Cred că totul e în regulă, ce zici?

— Perfect, răspunse Verity. Dacă Skinner nu se supără. Ce zici, Skinner?

Îi zâmbi în timp ce vorbea. Şi avea în glas ceva care făcu să se audă dinspre fereastră un sunet înăbuşit ce putea să fie sau nu provocat de răceală.

— Sunt gata să mă duc, doamnă, spuse Skinner.

Verity îi zâmbi cu recunoştinţă.

— Atunci, la treabă, spuse Bellamy.

— Foarte bine, domnule.

Şi plecă.

George Crecy se întoarse de la fereastră. Se apropie încet de cei doi din mijlocul camerei. O încruntătură accentuată îi împreuna sprâncenele roşcate, puţin cărunte, de deasupra ochilor mici. Păru a voi să spună ceva, dar nu se auzi niciun sunet.

— George, ce e? întrebă Verity. Bea ceva, George... O, n-am băut cafeaua. Norman, fii drăguţ şi aprinde lampa de-acolo.

Bellamy se duse lângă masă şi-şi făcu de lucru cu chibriturile şi lampa de spirt. Crecy se apropie de Verity. Spuse, şi cu toată strădania lui se simţea că vocea îi tremura de furie:

— Şi acum, ce dracu am rezolvat? Vrei sau nu vrei să fii raţională şi să faci ce spun eu?

— Dar credeam că eşti de acord cu Norman.

Crecy privi sever:

— Ce înseamnă „de acord cu Norman”?

Orice urmă de zâmbet pieri de pe faţa lui Verity.

— Aş folosi cuvântul tău preferat în legătură cu tine, căci eşti!

— Sunt ce?

— Absurd! spuse Verity cu o bruscheţe doar pe jumătate voalată de umor. Al dracului de absurd!

George Crecy scutură din cap. Arăta mai degrabă ca un taur prost, în mijlocul arenei, încercând să scape de primele două sau trei banderile. Spuse

apăsat:

— Cinstit vorbind, nu ştiu la ce te referi!

— Chiar acum ai căzut de acord cu Norman că nu putem spune poliţiei, pentru că dacă îi spunem şi ne aşteptăm într-adevăr să facă ceva, ar trebui să-i spunem prea multe – oricum mai multe decât am voi noi.

— Da, da, spuse încet Crecy. Aşa e. Ai dreptate.

— Bei ceva? întrebă Verity.

Bellamy se întoarse de lângă masa cu cafea şi spuse:

— Cât de multe ştie Anne?

Verity îl privi.

— Nimic. Ce să ştie?

— Crecy, te-am auzit întrebând ce-am rezolvat. Probabil că nu prea mult, dar un pas înainte tot am făcut. Ştim ceva. Ştim că ori cineva din afară a pus scrisoarea acolo, ori...

Crecy îl întrerupse ca o explozie:

— Nu pot să te înţeleg! Nu există niciun „ori”. Cum ar putea exista un „ori”? Dumnezeule mare, sau eu vorbesc ca un nebun, sau restul lumii a înnebunit!

— Biata lume! spuse Verity.

De data asta Crecy nu o luă în seamă. Îl privi pe Bellamy şi spuse:

— Niciun „ori”. Ştim sigur că cineva dinafară a pus scrisoarea acolo.

— Cum? întrebă Bellamy.

Crecy îl privi cu gura căscată. Încercă să spună ceva, dar niciun cuvânt nu-i ieşi din gură. Înghiţi violent şi spuse:

— Scrisorile, omule, scrisorile! Doar au fost scrise de „cineva dinafară”, nu?

— Desigur, încuviinţă Bellamy.

— Bine, atunci... Bine... O, îmi faci silă!

— Dragul meu Crecy, vorbi Bellamy cu o voce rece şi blândă, totuşi tăioasă. Dragul meu Crecy, nu ţi-a trecut prin cap că autorul scrisorii – care eu zic că e Bastion, iar dumneata zici că e „vreun nebun” – nu ţi-a trecut prin cap că ar putea avea un complice?

Tăcut şi congestionat, George Crecy îl privi pe Bellamy. Pe frunte îi apăruseră picături mari de sudoare. Cravata îi alunecase puţin într-o parte şi un colţ al gulerului se pleoştise de gâtul gros. Deschise gura ca să vorbească, dar fu oprit, poate spre binele lui, de sunetul neaşteptat al unor voci chiar de partea cealaltă a uşii, apoi de deschiderea uşii.

Intră Anne Lavenham, urmată de bărbatul numit Hugo Forsyth. Fata purta acum o rochie fără mâneci, destul de lungă, dintr-o ţesătură aurie până la talie, iar în rest dintr-un material transparent care cădea în valuri graţioase, de un albastru în acelaşi timp cald şi foarte strălucitor. Părul negru era pieptănat cu grijă şi îi stătea cât se poate de bine. În spatele ei bărbatul era foarte corect, şi totuşi nu prea în largul lui, într-o haină de seară croită bine, oarecum demodată. Privindu-l acum, când era spălat şi aranjat, Bellamy observă că era un bărbat nu atât de tânăr cum i se păruse după ce se făcuseră prezentările; un bărbat care putea avea orice vârstă între treizeci şi cinci şi patruzeci şi cinci.

Verity le zâmbi noilor veniţi. Se duse spre masa cu cafea şi se aşeză acolo. Ochii ei negri îi aruncară lui Bellamy o privire rapidă, piezişă. Văzu, cu o tresărire scurtă de surprindere, că acesta nu o privea pe Anne Lavenham, ci pe Hugo Forsyth; îl privea fix, cu un interes brusc deşteptat şi cam sălbatic, cu privirea unui om căruia tocmai îi venise, pe neaşteptate, o

idee cam şocantă.

— E groaznic de cald! spuse Anne Lavenham. Dacă nu izbucneşte mai repede furtuna, am să izbucnesc eu! O, încă nu v-aţi băut cafeaua? Foarte bine!

Îi zâmbi lui Bellamy, se duse spre masa cu cafea, luă o ţigară din cutia de pe ea şi o aprinse. Privi spre sora mamei ei şi îi spuse cu căldură:

— V, arăţi minunat!

Trăgând din ţigară se duse la fereastră, se opri lângă George Crecy şi privi afară în noaptea stranie, care ar fi trebuit să fie neagră ca păcura – căci vălul cenuşiu, acum negru, acoperea luna şi stelele – dar care, într-un fel, era neplăcut de luminoasă.

— Îngrozitor! spuse Anne Lavenham.

George Crecy întoarse capul s-o privească.

— Ce e îngrozitor?

— Nimic, răspunse Anne şi, după ce-i privi o dată chipul încruntat, uimit, începu să sporovăiască nimicuri.

George Crecy o găsi încântătoare.

Lângă ceaşca de cafea, Verity stătea de vorbă cu logodnicul nepoatei ei.

— La urma urmei ce-aţi făcut, Hugo?

El se aşeză pe braţul canapelei largi.

— După-masă ne-am plimbat cu barca. Am mâncat la Tuxford şi ne-am dus mai departe, să-l ascultăm pe Sanderson la miting.

Bellamy îşi dădu seama, nu fără să fie surprins într-un fel, că îl auzea pentru prima oară vorbind. Avea un glas neobişnuit: aspru şi aproape discordant, şi totuşi nu neplăcut auzului. Avea o tonalitate joasă şi – un obicei curios – doar partea dreaptă a gurii se deschidea pentru a rosti cuvintele. În ciuda acestei excentricităţi, fiecare cuvânt era perfect clar. Avea un

accent ciudat, cu siguranţă nu acela al clasei, sau mai bine zis al claselor cărora le aparţineau toţi ceilalţi din încăpere; la fel de sigur, nu acela considerat ca fiind al oamenilor ne-educaţi. Bellamy se încruntă puţin încercând să-l claseze. Nu putu şi trebui să facă un compromis, spunându-şi: „din vreo colonie”.

— Sanderson? întrebă Verity. A, da, mi-aţi spus. A fost amuzant şi înflăcărat?

Hugo Forsyth zâmbi.

— De loc. O flacără de un roz şters.

Verity râse:

— Ce dezamăgire pentru tine, Hugo. Nicio picătură de sânge!

Şi, întorcându-se spre Bellamy:

— Trebuie să ştii, Norman, că te afli în faţa unui revoluţionar periculos. Nu-i aşa, Hugo?

Bărbatul zâmbi cu un zâmbet uşor, convenţional, fără pic de veselie. Nu spuse nimic.

— A, da?

Bellamy era distrat. Se străduia să-şi alunge din ochii cu care-l privea pe viitorul soţ al Annei Lavenham suspiciunea din minte.

De la fereastră se auzi deodată un „oh” de surpriză, rostit tare, de o voce de femeie.

— E cineva afară! ţipă Anne Lavenham. Pe ultima terasă a grădinii, V. Are o lanternă.

George mormăi ceva greu de înţeles. Verity şi Norman Bellamy schimbară o privire. Hugo Forsyth îi observa, cu un licăr de interes în privirea până atunci indiferentă.

Verity ridică glasul pentru a fi auzită în camera imensă.

— Linişteşte-te, Anne. E numai Skinner.

Anne se întoarse de la fereastră şi veni spre masă.

Fără îndoială că era bucuroasă să scape de George Crecy şi de obligaţia de a susţine o conversaţie.

— Ce naiba face acolo? întrebă ea.

Verity îl privi din nou pe Norman Bellamy. După o pauză scurtă, spuse:

— Ei bine, nu văd de ce să nu aflaţi. Tu şi cu Hugo ne-aţi putea da vreo idee.

Bellamy făcu o mişcare bruscă, imediat reprimată. Prinse privirea lui Verity şi dădu din cap, scurt dar hotărât. Ea făcu o grimasă spre el. Spuse, luându-şi privirea de pe chipul viu al fetei şi îndreptându-şi-o spre masca, acum atentă, a lui Hugo Forsyth:

— S-a întâmplat un lucru cât se poate de extraordinar. Cineva – nu din această casă – a lăsat aici în cameră o scrisoare pentru mine. Asta s-a întâmplat aproximativ în sfertul de oră dintre desert şi venirea noastră aici. Vrem să ştim cum a ajuns în cameră. Din cauza asta umblă Skinner pe afară.

Bellamy, făcând tot ce se putea din ceea ce considera o sarcină neplăcută, înaintă şi spuse:

— Oare domnişoara Lavenham sau domnul Forsyth nu ne-ar putea ajuta? Poate că au văzut pe cineva dând târcoale.

Anne Lavenham clătină din cap:

— Nici ţipenie de om. Niciodată nu e nimeni pe aici.

Bellamy se uită la Forsyth.

— Nu. Nici ţipenie, spuse acesta.

Anne Lavenham întrebă:

— V, dar ce *înseamnă* asta? Mi s-a părut mie că e o atmosferă de mister!

— Draga mea, totul e prea stupid! De doi-trei ani primesc o mulţime de scrisori de la un om care îşi închipuie că i-am făcut un rău în timpul războiului. Un fel de... scrisori de ameninţare. Omul e nebun. E

destul de uşor să-ţi dai seama, întrebarea e unde o să-l ducă nebunia lui. Nu e nimic care să ne neliniştească, desigur, dar când am ajuns să mi se arunce scrisori în casă, am considerat că e cazul să cercetăm puţin lucrurile.

Anne privea cu ochii larg deschişi.

— Da, cred că trebuie, desigur! În viaţa mea n-am auzit de aşa ceva!

— N-ai spus toată povestea, Verity, zise Bellamy.

Verity îi aruncă repede o privire. Din obraji îi dispăruse o parte din culoare.

— Norman! Despre ce naiba vorbeşti?

— Cred că ar fi trebuit să-i spui domnişoarei Lavenham că şi George Crecy şi cu mine suntem amestecaţi. De fapt, domnişoară Lavenham, acest tip e pornit mai mult împotriva mea şi a lui George Crecy decât împotriva lady-ei Destrier. Cum spunea şi ea, totul e o prostie, bineînţeles, dar asta e situaţia. Nu cred că i-am fi dat prea multă atenţie, dacă n-ar fi părut să-şi îndrepte ranchiuna, dintr-un motiv inexplicabil, împotriva lady-ei Destrier mai degrabă decât a noastră.

— Am putea vedea scrisoarea? întrebă Forsyth.

— De ce nu, spuse rar Verity.

Scoase hârtia din geantă şi i-o întinse.

În timp ce Forsyth o citea, aplecând hârtia astfel încât şi Anne, care stătea lângă umărul lui, s-o poată citi, Bellamy îşi privea gazda. Ochii lui spuneau multe. Verity zâmbi, dând din umeri ca cineva care ar spune „nu contează”. Bellamy, după un efort de memorie, zâmbi şi el deodată. Îşi aminti conţinutul acestei ultime scrisori şi-şi dădu seama că nu putea fi nimic în ea care să pară altceva decât nebunia unor oameni care nu cunoşteau povestea.

Anne Lavenham luă mâna de pe umărul iubitului ei, îşi îndreptă umerii şi se întoarse spre Verity.

— Cine sunt „Ei”? întrebă ea.

— Dumnezeu ştie, draga mea! Îţi spun că omul e nebun, răspunse Verity.

— Mă întreb ce face Skinner, vorbi Anne.

Hugo Forsyth se ridică în picioare. Întinse scrisoarea înapoi gazdei sale şi spuse:

— Ce-ar fi să mă duc şi eu?

— Dacă vrei! E drăguţ din partea ta, Hugo, spuse Verity.

— Vin şi eu, se oferi Anne.

Hugo Forsyth se încruntă la ea:

— Rămâi unde eşti.

— Nu fi aşa de aspru! Lasă-mă să vin.

Ieşiră amândoi pe uşa cu geam, pe lângă George Crecy, care nu se mişcă din loc.

— Acum ai dat totul la iveală, draga mea, spuse Bellamy.

Verity îl privi. Chipul îi rămânea palid, dar zâmbetul era sincer.

— De ce? întrebă ea.

— Poate că nu, dar... dar...

Bellamy strânse buzele, parcă dându-le ordin să nu mai scoată niciun cuvânt.

— Ştiu ce-i în capul tău, spuse Verity.

— Oare? Adevărat?

Bellamy o privea atent.

Din spate, George Crecy veni spre ei cu paşi grei. Fără un cuvânt trecu pe lângă Bellamy spre masa de lângă Verity.

— George! N-ai băut cafea! exclamă Verity.

— Cafea! spuse George, şi-şi turnă într-un pahar mare o cantitate serioasă de brandy.

Legănând paharul în mâini, George Crecy se aşează pe braţul canapelei, de unde tocmai se ridicase Hugo Forsyth. Duse paharul la nas savurând parfumul băuturii.

— Da, Norman, ştiu ce e în capul tău, repetă Verity. Crezi că dacă nu a fost un străin – cineva dinafară – care a venit în casă şi a lăsat scrisoarea, probabil că a fost pusă acolo sau de Anne, sau de prietenul ei.

Bellamy ridică din sprâncene:

— Isteaţă mai eşti!

— Foarte iute la minte. Ar trebui s-o ştii, spuse Verity.

Crecy îşi îndepărtă paharul de la buze. O privi pe Verity, apoi pe Bellamy care stătea în picioare. Spuse:

— Ce sugerezi? Că tipul ăsta... cum îl cheamă – tipul ăsta în cămaşa aia ciudată, care se învârte în jurul fetei – sugerezi că el ar putea fi tipul care a pus scrisoarea?

— Nu. Spuneam doar că bănuiesc că asta e ce crede Norman.

— Trebuie să-i treacă prin cap oricui care se gândeşte la asta, spuse Bellamy. A avut destul timp. Îţi aduci aminte că am auzit maşina. Au fost două sau trei minute bune înainte ca noi să ajungem în hol. Când am ajuns în hol, ei abia intraseră.

— Ideea e absurdă! spuse Crecy.

Verity oftă.

Bellamy îşi privi superiorul. Pentru prima oară masca îi dispăru de pe faţă şi în privire i se citea dispreţ. Spuse rece:

— De ce absurdă?

— După propriile dumitale teorii anterioare, ceea ce sugerezi e că tipul ăsta – individul ăsta, cum îl cheamă, cu cămaşă ciudată – sugerezi că e chiar

Bastion, iar eu spun că ideea e o tâmpenie absurdă! Şi asta, ca să mă exprim blând în faţa unei doamne.

— Credeam că te-am convins ceva mai înainte că oricine ar fi scris scrisorile, putea foarte bine să aibă un complice. Ca să folosesc propriul dumitale cuvânt, sugestia dumitale că însuşi Bastion se află aici în casă e absurdă.

Brusc, George Crecy zâmbi. Mai sorbi o dată din brandy, puse paharul cu o grijă exagerată pe tava de unde-l luase şi se ridică. Apoi rânji spre Bellamy:

— De ce absurdă? Ştii cum arată Bastion? L-ai văzut vreodată? Ţi-a spus vreodată cineva cum arată? Ţi l-a descris vreodată cineva? Sau ai văzut măcar o fotografie de-a lui? Răspunde, ofiţeraşule!

Bellamy îl privea fix. Din nou sprâncenele negre, drepte, se uniră într-o cută adâncă. Urmă o pauză lungă; o pauză în care Verity se uita la el cu ochi mari, ultimele urme de culoare dispărându-i din obraji, iar Crecy îl fixa cu rânjetul sălbatic care devenea din ce în ce mai larg, până spuse:

— Hai! Dă-i drumul! Ai vreun mijloc de a afla cum arăta Bastion acum zece ani, ca să nu mai vorbim cum arată acum?

— Nu, nu am, spuse Bellamy.

— Dumnezeule! exclamă Verity.

— Tu ai?

Crecy se întoarse spre ea. Verity dădu din cap fără să spună nimic.

CAPITOLUL III
De la 9,45 p.m. la 10,45 p.m.

1

Într-o tăcere triumfătoare, George Crecy îşi luă paharul cu brandy, agitându-l uşor. Îi aspiră zgomotos aroma şi dădu băutura pe gât.

Era tăcere. Cu intenţia de a o tulbura, puse paharul jos cu un zgomot scurt, cristalin şi spuse:

— Ei bine, doar nu sunt chiar aşa de prost pe cât par. Cât e ceasul?

— E un ceas pe pian, spuse Verity.

Crecy întoarse capul să se uite.

— Hm! Zece fără un sfert. Unde e telefonul?

— Pentru ce-ţi trebuie telefonul? întrebă Verity.

— N-are importanţă. Nu pentru poliţie.

Verity îl privi tăcută pe Norman Bellamy. El nu-i întoarse privirea. Poate că nici nu i-o observase. Privea în podea, trăgându-se de buza de jos cu degetele de la mâna dreaptă.

— În colţul holului, spuse Verity. Cum ieşi pe uşă, la stânga.

Fără un cuvânt, Crecy părăsi camera. Uşa se trânti în urma lui.

Verity se ridică în picioare. Îşi duse mâna la cap, apăsându-şi tâmplele cu degetele. În cele din urmă spuse:

— Căldura asta e insuportabilă!

Avea o voce plată, parcă moartă.

Bellamy nu răspunse. Nu-şi ridică ochii. Ea se duse lângă el, îi luă braţul cu amândouă mâinile şi-l scutură cu o mişcare scurtă, bruscă, violentă, care arăta că nervii erau pe punctul de a ceda.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune *ceva!* Nu sta aici ca o statuie!

Bellamy îşi înălţă capul.

— Iartă-mă!

Şi arătând cu capul spre uşă:

— Oare ce are de gând?

— Ce importanţă are... Pentru numele lui Dumnezeu, să încercăm să respirăm în voie.

Se duse cu paşi mari, hotărâţi spre cele trei ferestre deschise şi rămase aşa, cu spatele spre cameră. Bellamy o urmă. În întunericul cenuşiu de la capătul grădinii lungi în terase, văzu raza jucăuşă a unei lanterne. De undeva din stânga lui se auzi vocea unei femei.

— Nu m-am gândit că lui George i-a trecut asta prin cap, spuse Verity.

— Am fost nebun, desigur, dădu din cap Bellamy. Uitasem că niciunul din noi nu-l cunoaşte pe Bastion.

— Niciunul din noi, în afară de bietul John Barraclough.

Vocea lui Verity sunase foarte joasă, aproape şoptită.

— Ţie ţi-a plăcut Barraclough, vorbi Bellamy. Mie nu. În afară de tine, nu ştiu pe nimeni care să-l fi simpatizat. El...

Se întrerupse brusc.

Verity îl privi mirată, cu gura pe jumătate deschisă şi ochii deodată îngustaţi. Avu impresia că observă o neaşteptată umbră de paloare.

— Ce s-a întâmplat, Norman?

Bellamy se trase din nou de buza de jos. Urmă o tăcere prelungă înainte ca el să vorbească. Verity nu-şi lua ochii de pe chipul lui. În cele din urmă Bellamy vorbi, parcă pe jumătate cu sine însuşi:

— Doar o amintire. Ştii cum lucrurile ciudate – lucrurile concrete ca datele – îţi trec neaşteptat de fulgerător prin minte fără nicio legătură. M-a uimit o dată, – sau amintirea unei date.

Vârful unei limbi roşii apăru între buzele şi mai roşii ale lui Verity.

— 21 august...

Bellamy plescăi nerăbdător din limbă.

— Nu, nu! E vorba de o altă dată.

Ridică privirea şi se uită la ea atent:

— Spune-mi, îţi aminteşti cumva de data când John Barraclough a murit la New York? Nu anul – toţi îl ştim, 1926 – mă refer la zi şi la lună.

Verity dădu din cap:

— Îmi amintesc. Nu uit niciodată datele. 13 octombrie.

Bellamy zâmbi, crispat.

— Dacă nu uiţi niciodată datele, răspunde-mi la aceasta întrebare: La ce dată l-a condamnat Curtea Marţială pe *soldatul simplu* Bastion la trei ani închisoare?

— Nu ştiu. Ceea ce înseamnă că n-am ştiut niciodată. Cred... cred că nu m-a... interesat.

— Nu, nu cred că te-a interesat. Dar pot să-ţi spun eu. E chiar data care mi-a venit în minte. O pot vedea în colţul raportului. Era 13 octombrie 1918, draga mea.

Verity nu spuse nimic, dar Bellamy, privind-o, vorbi cu un fel de blândeţe severă:

— Da. O mulţime de aniversări, nu-i aşa?

— Vrei poate să sugerezi că moartea lui John Barraclough n-a fost accidentul drept care a trecut, nici sinuciderea pe care câţiva o bănuiau? spuse Verity.

— Nu-mi dau o părere. Sugerez.

— Ei bine, nu mai sugera. Nu... nu-mi place asta.

Uşa se deschise cu putere şi George Crecy intră în cameră. Verity se lăsă jos pe scaun. Îl privi pe George, care se opri în faţa ei, ignorându-l pe Bellamy. Îşi scoase pieptul în afară, bătu din palme, şi le frecă apoi şi spuse cu o voce însufleţită:

— Ei, s-a aranjat!

Bellamy se duse la masa cu cafea, luă o ţigară din cutia de argint şi o aprinse. Stătea cu faţa în umbră şi asculta.

Verity întrebă puţin neliniştită:

— Ce-ai făcut?

— Mi-am permis să chem câteva persoane, răspunse Crecy.

— Ce tot spui? întrebă Verity.

Crecy îşi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor şi rămase în picioare, privind-o pe Verity care stătea jos. Se clătina înainte şi înapoi pe vârfuri şi pe călcâie. Spuse cu un fel de mulţumire iritată:

— Trebuia făcut ceva. Nimeni nu părea să facă altceva decât să vorbească, aşa că eu... ăă... am luat lucrurile în mână. Nu puteam umple, ăă... casa de poliţişti, aşa că am considerat că cel mai bun lucru de făcut este să umplem casa de oameni, înţelegi? Cât mai veseli şi... ăă... mai siguri. E mai sigur cu mulţi oameni, ce zici?

Din umbra din spatele mesei, Bellamy vorbi:

— Cine vine?

Vocea suna plat şi monoton, lipsită complet de orice sentiment.

Crecy răspunse fără să se întoarcă, ca şi când aparent întrebarea ar fi fost pusă de gazdă, pe care continua s-o privească. Spuse:

— Tânărul George Presdale. Băiatul lui Arthur. Îl cunoşti, l-ai întâlnit la Fordbridge. Face serviciul militar la Mallow Moor. Mi-am amintit pe neaşteptate. De-ndată ce mi-a venit ideea să umplu casa de oameni, m-am gândit la tânărul George. De-asta m-am dus la telefon. Am sunat la Mallow Moor, am văzut că nu era acolo, dar mi s-a spus că aş putea să-l găsesc – unde crezi? – la „Royal Arms" din Gowborough Head. Am sunat la „Royal Arms" şi l-am găsit acolo. Era la masă cu trei prieteni. Trebuie să sosească într-o jumătate de oră.

George Crecy îşi termină discursul. Icnea şi chicotea mândru, şi-şi umfla pieptul.

— *Pentru* ce dracu l-ai chemat?

Pe chipul lui Verity, ca şi în tonul ei, surpriza, neliniştea şi o oarecare uşurare se luptau într-un mod ciudat.

George Crecy privi mirat:

— Cum? Pentru ce i-am chemat? Dar nu ţi-am explicat? Nu putem chema poliţia, aşa că...

— Da, da, ştiu toate astea, întrerupse Verity. Vreau să spun *la ce* i-ai chemat?

George Crecy râse; era un râs atât de însufleţit, că Verity îşi încleştă dinţii între buzele-i brusc schimonosite şi, în umbră, Norman Bellamy respiră cu un şuierat aproape imperceptibil.

— Serată, spuse George Crecy. O mică serată fără ceremonie. Frumoasa mea gazdă, lady Destrier, s-a cam plictisit cu bătrânii demodaţi pe care i-a adus să

stea cu ea. A vrut sânge tânăr. E totul în regulă, draga mea, nu se aşteaptă decât la băutură şi conversaţie, la o schimbare şi la şansa de a te vedea.

— Oh, Dumnezeule! Şi mai mulţi militari! Şi încă ofiţeraşi! exclamă Verity.

George Crecy o privi aspru, obrajii lui roşii devenind deodată purpurii.

— Şi ce-ai cu militarii?

Verity îl privi.

— Oh, nimic, nimic. Iartă-mă, sergentule! E doar gândul că va trebui să distrez trei sau patru ofiţeraşi care...

Crecy o întrerupse:

— Niciun fel de ofiţeraşi! Tânărul George a obţinut a treia stea cu mai bine de şase luni în urmă. Şi nu trebuie să te nelinişteşti, pentru că cei trei cu care vine George nu sunt militari – din păcate.

Bellamy întrebă calm:

— Cine sunt?

Crecy se întoarse să-l privească. Acum, când nu mai vorbea unei femei, lăsă ca toată furia să i se observe în voce.

— Ce dracu contează? Sunt oamenii de care avem nevoie. De fapt, nişte prieteni de-ai băiatului. Mi-a spus cum îi cheamă, dar nu mai ţin minte. Oricum, câţiva bărbaţi în plus nu strică, ce părere ai?

— Nu, nu. Foarte bine! spuse Bellamy.

Neaşteptându-se la această încuviinţare, Crecy privi mirat.

Când vorbi din nou, tonul îi era mai blând:

— Îmi pare rău că am ridicat tonul.

Se întoarse din nou spre Verity:

— Ştii, am făcut doar tot ce am putut.

Ea îi zâmbi.

— Desigur, George. Şi-ţi mulţumesc. *Eu* sunt cea care ar trebuie să se scuze, nu tu.

Întinse languros un braţ şi-şi luă evantaiul de pe masă, pe care începu să-l agite uşor.

— Ce căldură îngrozitoare, spuse ea.

Crecy o aprobă zelos:

— Asta e! Nu-mi amintesc o noapte mai caldă în Anglia. Absolut înăbuşitoare!

— În curând trebuie să se dezlănţuie furtuna, spuse Bellamy.

Se auziră paşi scârţâind pe pietriş şi, prin uşa cu geam cea mai apropiată, intrară Anne Lavenham şi Forsyth.

— Nimic, spuse fata. Niciun semn! Nici măcar o urmă!

— Skinner nu a renunţat, spuse Forsyth. Cercetează cu lanterna în jurul stâncii.

— Skinner e foarte meticulos, spuse Verity. Hugo, vino să bei un brandy. Anne, bine că te-ai schimbat, o să avem oaspeţi.

— Nu mai spune! exclamă Anne Lavenham.

Îl privi întâi pe Bellamy, apoi pe Crecy:

— Mă gândeam că am putea juca bridge.

— Nu-i niciun motiv să nu jucăm. Niciun motiv.

George Crecy era de o amabilitate greoaie:

— Dumneata, eu, Bellamy şi... ăă... ăă...

— Forsyth îl cheamă, spuse Anne. Hugo Forsyth. Dar nu e bun de nimic. La bridge, vreau să spun. Nu joacă cărţi.

— Cum Dumnezeu? exclamă George Crecy şi-l privi fix.

Verity se uita prin fereastra din mijloc. Apoi se ridică în picioare şi se îndreptă încet spre ea. Traversând de pe terasa de sus, chiar lângă fereastră,

se apropia lumina jucăuşă a unei lanterne. Bellamy veni din spatele mesei, călcând fără zgomot. Se afla lângă gazdă când aceasta ajunse la fereastra deschisă. Ea îl privi zâmbindu-i uşor, ridică mâna dreaptă şi, o secundă, îi atinse braţul cu o scurtă apăsare de recunoştinţă. Bellamy spuse, privind afară în întuneric, cu glasul puţin mai ridicat:

— Dumneata eşti, Skinner?

Din spatele luminii jucăuşe, licărinde, se auzi vocea lui Skinner răspunzând şi, o clipă mai târziu, însuşi Skinner stătea în faţa lor.

— Ai găsit ceva? întrebă Verity.

Skinner clătină din cap.

— Nu doamnă, nimic.

— Îmi închipuiam că n-ai să găseşti, spuse Bellamy.

— De ce nu? îl întrebă Verity privindu-l.

Bellamy ridică din umeri aproape imperceptibil.

— N-aş putea spune de ce.

— Pot să jur că nu e nimic – nicio urmă, spuse Skinner. Bineînţeles, pământul e aşa de uscat, că ar fi greu să găseşti vreo urmă.

— Nu-i nimic, spuse Verity. Nu fi aşa de dezolat, Skinner!... Şi-ţi mulţumesc foarte mult că ai încercat.

— N-aveţi pentru ce, doamnă. Şi sunt sigur că nu e nimeni care să se ascundă, cum spuneţi dumneavoastră, prin preajmă.

— Mă bucur să aud asta, vorbi Verity. Şi acum, am veşti proaste pentru dumneata, Skinner. Mă tem că o să avem oaspeţi. Peste vreo douăzeci de minute. Trei sau patru. N-or să vrea mâncare, dar probabil c-or să vrea băutură.

— Foarte bine, doamnă. Mă duc să pregătesc. Trei sau patru aţi spus? N-ar fi mai bine să mai fac nişte sandvişuri?

Verity îi zâmbi:

— Ar fi, dar cred că bucătăreasa a plecat.

— A plecat, doamnă. Pe când umblam pe-afară, le-am însoţit, pe ea şi pe Carr, până la bungalow. Dar n-are importanţă, doamnă. Le voi face eu.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Skinner!

— Mulţumesc, doamnă, spuse Skinner şi plecă.

Bellamy coborî până pe aleea cu pietriş şi stătu o clipă cu capul dat pe spate, scrutând cerul întunecat, învăluit în cenuşiu. Verity coborî şi ea, rămânând alături de el.

— E cald, spuse Verity. Insuportabil de cald.

Deodată, Bellamy ridică o mână.

— Auzi? întrebă el.

De undeva, înăbuşit de depărtare, se auzi un zgomot vag, prelungit, de tunet.

— Slavă Domnului! spuse Verity.

— Va începe într-o clipă. Te sperie furtunile? întrebă Bellamy.

Verity îl privi:

— *Dragul meu*!

— Eşti foarte drăguţă.

Şi întorcându-se, o luă de braţ şi spuse:

— Hai să intrăm!

Atingerea pielii moi, reci îi dădu un fior brusc şi cu totul neaşteptat, atât de ascuţit încât era dureros: o durere în care se îmbinau ciudat o amintire pe care o credea moartă şi o speranţă pe care nu se aştepta s-o simtă. Îşi ţinu răsuflarea. Apoi îşi trase mâna, ca şi când l-ar fi usturat.

Cu piciorul pe pragul uşii cu geamuri, Verity întoarse capul să-l privească. În penumbră, ochii ei erau ca nişte lacuri strălucind întunecat în mijlocul ovalului alb al chipului. Bellamy le înfruntă privirea,

dar nu putu citi ce spuneau. Cu un glas ce suna în propriile-i urechi sugrumat şi răguşit, spuse:

— Pot să-ţi fiu cu ceva de folos? Tipul e ocupat. Dacă vrei, dau un ocol să controlez ferestrele. În zece minute ai să afli cu bucurie că sunt toate închise.

— Fii binecuvântat! E de-a dreptul surprinzător, Norman, cât de drăguţ poţi să fii uneori!

Verity intră în cameră şi se duse încet spre micul grup din mijloc; Anne Lavenham şi George Crecy stăteau alături pe canapeaua mare; Hugo Forsyth, cu un pahar cu brandy pe care-l ţinea cu amândouă mâinile, stătea pe braţul fotoliului jos pe care stătuse ea însăşi. Anne Lavenham ridică privirea. Îi zâmbi lui Verity şi parcă vru să spună ceva, dar cuvintele i se opriră pe buze. Căci deodată, cu un zgomot brusc, încă înăbuşit de depărtare, dar puternic ca un pocnet de armă doar la câteva mile, se auzi rostogolindu-se bubuitul unui tunet.

2

Furtuna se apropia cu fiecare clipă: se şi dezlănţuiseră primele rafale bruşte ale vântului, aparent fără vreo direcţie, care se opreau tot atât de repede cum începeau şi care îi anunţau izbucnirea: cei cinci oameni din cameră auzeau deja, în pauzele lungi dintre tunetele mereu mai puternice, răpăitul încet, neregulat al picăturilor mari, rare căzând pe aleea cu pietriş dintre casă şi prima pajişte. De mai bine de zece minute, departe de mare, precedând rafalele zgomotoase, vălul negru-cenuşiu de pe cer fusese sfâşiat de fâşii strălucitoare de lumină vie, de un albastru alburiu şi de nişte dungi îngrozitor de

galbene, neaşteptate, ca nişte râuri fosforescente pe o hartă neclară, întunecată.

Verity stătea pe scaunul jos de lângă masa pe care se aflau sticle şi pahare. Privind-o în faţă, într-un colţ al canapelei, stătea George Crecy. Lângă ferestrele încă deschise de pe peretele sudic stăteau Bellamy şi Anne Lavenham, capul cu părul negru al fetei atingând uşor umărul bărbatului. Singur, lângă fereastra cea mai apropiată de uşă, stătea Hugo Forsyth.

Anne Lavenham se întoarse. Spuse cu glas ridicat, pentru a putea fi auzită de Verity:

— Să stingem toate luminile.

Şi, arătând cu o mână, indică peisajul din spatele ei:

— Ar... ar fi într-adevăr magnific!

Forsyth plecă de lângă fereastră şi spuse cu vocea-i răguşită:

— O idee grozavă!

Şi se îndreptă spre uşă, unde erau comutatoarele.

— Nu! strigă ascuţit Verity.

Forsyth se opri în loc şi spuse:

— Iartă-mă!

Se întoarse la fereastră şi rămase cu mâinile în buzunare şi picioarele încrucişate, lăsându-se cu toată greutatea pe un picior şi privind afară.

Anne Lavenham vru să spună ceva, dar se opri. Verity vorbi:

— Îmi pare rău, draga mea, eu... nu uitaţi că oamenii aceia vor veni într-o clipă... şi în orice caz nu mă simt...

— Oricum, e o idee prostească, V, spuse Anne. Oh, Doamne! Ia, ascultaţi!

Deodată o dâră bifurcată de fulger, orbitor în

lumina lui bruscă, fu urmată de un bubuit de tunet care, deşi evident nu încă deasupra lor, era atât de puternic încât să-i asurzească pe moment.

Verity se ridică. Stătea foarte dreaptă, arătându-şi din plin silueta înaltă. Spuse cu o voce care suna cam artificial:

— Mulţumesc lui Dumnezeu că, oricum, e mai răcoare.

George Crecy scoase un ceas dintr-un buzunar al vestei şi-l privi încurcat. Mormăi parcă pentru sine:

— Ce dracu s-a-ntâmplat?

— Cât e ceasul, George? întrebă Verity.

El o privi.

— Unsprezece fără douăzeci şi cinci. Ar fi trebuit să fi sosit.

Verity zâmbi.

— Dacă au plecat imediat. Poate că nu sunt aşa de prompţi ca...

Închise deodată gura. Fusese cât p-aci să spună „poliţia”.

Bellamy plecă de lângă fereastră.

— Mi s-a părut că aud o maşina chiar acum, spuse el. Staţi!...

Alt bubuit îngrozitor, care tot nu părea a fi chiar deasupra lor, îi acoperi celelalte cuvinte.

Verity tresări. Era foarte palidă şi fardul îi ieşea acum la iveală în două pete distincte, dar care nu erau urâte pe obrajii ei albi.

— Se aude din nou! spuse Bellamy. E precis o maşină.

Urmă un moment de acalmie. Era o linişte de mormânt, cu excepţia răpăitului, acum mai des, al picăturilor mari de ploaie. În liniştea aceea, urechile mai atente datorită cuvintelor lui Bellamy auziră

deodată zgomotul caracteristic al unui motor cu viteză încetinită. Şi apoi, o clipă mai târziu, se zăriră fulgerările unor faruri, în timp ce întâi o maşină, apoi o a doua întoarseră pe alee şi trecură pe lângă ferestrele închise dinspre nord. Verity se uită la George Crecy:

— Două maşini? întrebă ea. Trei, patru persoane, George? Ori nouă, zece?

Crecy mormăi:

— Aşteaptă şi ai să vezi.

Maşinile trecură pe lângă ferestre şi apoi, încetinind din ce în ce mai mult, se opriră scârţâind pe pietriş. Zgomotele motoarelor încetară, pentru a fi înlocuite de uşi trântite, de voci şi de paşi. După o linişte de o clipă, o sonerie sună lung şi tare, undeva la celălalt capăt al casei.

Anne Lavenham veni lângă Verity şi se aşeză pe braţul fotoliului ei, punându-i o mână pe umăr. Îşi apropie buzele de urechea ei şi-i şopti ceva.

Verity ridică din umeri.

— Habar n-am, draga mea. De fapt sunt prieteni de-ai lui George Crecy. Doar pe unul îl cunosc, pe tânărul Presdale.

— George Presdale? întrebă Anne. Dacă e George, îl cunosc. L-a cumpărat pe „Domnul Cindres” de la Tommy Volinger şi aproape că a câştigat cu el premiul „The Great Military”.

Crecy se lumină la faţă.

— E chiar tânărul George. Aşadar, îl cunoşti. E văr cu mine.

— Când spun că-l cunosc, înseamnă doar că l-am întâlnit de două, trei ori într-un loc sau altul.

Soneria sună din nou, de data asta mai lung, mai nerăbdător.

Verity se încruntă.

— De ce nu s-o fi grăbind Skinner?

Anne spuse:

— Ploaia o să-i ude până la piele.

Bellamy privi încruntat spre uşă. Toţi priveau spre uşă – Verity cu capul întors – toţi în afară de Hugo Forsyth, care stătea în continuare la fereastră, privind afară spre mare.

Soneria sună iar, de data asta cu un sunet care arăta că un deget apăsa tare pe ea. George Crecy se ridică în picioare.

— Mă duc eu, spuse el.

— Nu pot să-mi închipui ce s-a întâmplat cu Skinner, vorbi Verity.

George Crecy se îndreptă repede, cu paşi mari, apăsaţi, spre uşă, o deschise smucit şi ieşi, lăsând-o larg deschisă în urma lui. Auziră cum traversează holul spre vestibul, apoi un clinchet şi un scârţâit uşor de balamale, în timp ce deschidea uşa principală. Se auziră glasuri şi zgomotul mai multor picioare pe parchetul din vestibul. Corul glasurilor era dominat de baritonul profund şi, în seara aceea, destul de vesel ai căpitanului George Presdale, dar în cor se distinse un sunet care o făcu pe Verity să se încrunte, apoi să privească atent, şi să-i arunce repede o privire lui Norman Bellamy. Acesta dădu din cap, ridicând din umeri şi lăsându-şi o clipă în jos colţurile gurii. Verity se ridică şi-i spuse lui Anne:

— E şi o femeie cu ei. Mai bine mă duc şi eu.

Când ieşi în hol, oaspeţii conduşi de George Crecy veneau din vestibul. Verity îl văzu pe uscăţivul George Presdale într-un costum de flanel, dominând grupul; doi bărbaţi necunoscuţi, îmbrăcaţi în haine de seară, şi o femeie tot necunoscută, într-o rochie de

seară din catifea neagră, peste care purta o capă din acelaşi material, cu un guler de blană, lăsat pe spate, descoperind nişte umeri goi şi rotunzi, dar frumoşi: avea un cap drăguţ, părul negru şi o piele de o nuanţă măslinie caldă, clară.

Generalul-maior sir George Walsingham Crecy o prezentă pe necunoscută, mormăind un nume neînţeles, gazdei sale, lady Destrier. George Presdale înaintă. Se înclină şi zâmbi atât de expansiv lady-ei Destrier, încât era clar pentru ea că acesta luase o cină copioasă.

— Mă numesc Presdale. George Presdale. Sper că vă amintiţi de mine. Mă tem că sir George n-a reţinut exact numele prietenilor mei. Dânsa este doamna Kepple. Doamnă Kepple, lady Destrier. Acesta e prietenul meu domnul Jeremy Norfolk. Jerry, lady Destrier. Iar acesta, lady Destrier, este alt prieten, domnul Paul Crozier. Paul, lady Destrier.

Zâmbindu-le, Verity îi examină rapid, cu atenţie. Pe căpitanul Presdale, chiar dacă nu l-ar fi cunoscut înainte, ar fi ştiut acum cine este. Doamna Kepple era, cum căpitanul Presdale ar fi spus negreşit în mod confidenţial oricărui prieten, deosebit de uşor de privit, fiind scundă, cu forme regulate şi rotunde, de o rotunjime neîndoielnic atrăgătoare. Avea o toaletă admirabilă, chiar dacă – pentru timpul şi locul acela – era cam ţipătoare. Părea să aibă calmul unei femei bine crescute, iar glasul ei de contraltă era fără îndoială frumos, plin şi cald. Avea, consideră Verity, cam între douăzeci şi şapte şi treizeci şi doi de ani.

Domnul Jeremy Norfolk avea ceva mai mult decât înălţimea medie, umerii foarte largi şi o tendinţă, bine controlată, spre îngrăşare. Faţa proaspăt bărbierită, cu părul alb, sprâncenele negre şi piele tăbăcită, era

de o jovialitate sănătoasă, şi din mijlocul ei te priveau doi ochi albaştri foarte strălucitori. Verity se gândi că are un chip de la care te aştepţi la un accent puternic şi aspru, dar care rareori corespunde aşteptărilor. Domnul Norfolk se înclină exact atât cât trebuia, iar glasul şi accentul lui erau ale omului de aceeaşi naţionalitate şi clasă socială cu ale ei, şi care-şi petrecuse viaţa mai mult prin alte colţuri ale lumii decât în ţara natală.

Domnul Paul Crozier era cât se poate de diferit. Ca şi femeia, avea părul negru şi pielea măslinie, aproape ca un latin. Era mai înalt decât domnul Norfolk şi, deşi cu ţinută dreaptă şi lat în umeri, având ceva din înfăţişarea unui atlet, cântărea probabil cam cu vreo şase kilograme mai puţin. Nu avea faţa complet bărbierită ca domnul Norfolk, căci sub nasul frumos, de pasăre de prada, i se vedea o mustăcioară neagră. Avea o gură ciudată, şi un costum şi maniere desăvârşite. Glasul lui, atât cât putu să-şi dea seama Verity din răspunsul murmurat când se făcură prezentările, era cald şi plăcut, deşi mai acut decât se aşteptase.

Luaţi împreună, formau un cvartet destul de plăcut, de un amestec exact cât trebuie de neobişnuit pentru a trezi interesul fără să devină stânjenitori.

Se spuseră lucrurile obişnuite despre furtună şi despre norocul lor de a fi scăpat aşa de uşor. George Presdale se învârtea prin cameră bine dispus şi cam zgomotos. Privirea i se lumina şi zâmbetul i se lărgea de fiecare dată când se uita la femeia mică, negricioasă. Se scuză faţă de Verity pentru ţinuta lui. Ea află, pe când îi conducea prin hol spre uşa deschisă a camerei mari, iar el se învârtea ca un ţânţar înalt şi simpatic pe lângă umărul ei, că

escapada lor spre Gowborough fusese ceva cu totul neaşteptat. De fapt, el îi răpise „pur şi simplu, lady Destrier, din fumoarul hotelului lor – «Mitre» din Battistock – trebuie să ştiţi asta, lady Destrier. Cel mai bun loc de acest gen din toată Anglia...”

Verity îi conduse în camera mare. Calmă, făcu prezentările. Bellamy era grav şi distant, Anne cordială, Hugo Forsyth indiferent şi poate nu prea grijuliu să-şi ascundă plictiseala.

Grupul se simţea în largul lui. Verity se uită la ei şi la masa pe care erau sticla de brandy şi doar cinci pahare mari. Îl privi pe Forsyth făcând un semn spre uşă, iar el se duse într-acolo şi apăsă pe butonul de sub comutatoare. Din celălalt capăt al casei se auzi din nou ţârâitul unei sonerii.

Verity făcea conversaţie. Nu era o sarcină prea dificilă, căci brusc, furtuna se dezlănţui. Altă rafală prevestitoare, născută din nimic; o unire bruscă a picăturilor rare, încete de ploaie, într-un zid de apă prăvălindu-se în jos; o fâşie orbitoare de lumină alb-albăstruie învăluind lumea; patru fulgere galbene, strălucitoare, ascuţite ca frunzele stricate de ferigă pe cerul întunecat; apoi un tunet bubuitor, trosnitor, devastator, parcă chiar deasupra hornurilor...

Zidul de apă continua să cadă; întunecata lume de după ferestrele luminate îşi aprindea iar şi iar propria-i lumină albă magică, iar pe sus şi de jur-împrejur cădeau trăsnete şi tunete. Conversaţia încetă un timp. Cinci bărbaţi şi două femei priveau spectacolul cu toată atenţia. Cea de-a treia femeie, ghemuită ca o minge mică, neagră, în colţul canapelei, sa afunda din ce în ce mai mult în perne, cu braţele în jurul capului pe care se chinuia să-l ascundă cât mai mult. George Presdale o văzu primul. Scoase un sunet sugrumat

între ţipăt şi geamăt şi, dintr-o săritură, fu lângă ea în genunchi. Ceilalţi priveau cu ochi mari.

— Las-o, George, spuse Norfolk, las-o în pace. E mai bine aşa pentru ea.

— Îşi va reveni într-o clipă, lady Destrier, spuse Crozier.

— Să aduc ceva... săruri, sau băutură, sau...? întrebă Anne.

— Băutură! Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu Skinner? vorbi Verity.

Se uită în jur după Norman Bellamy, dar el o şi pornise spre uşă, iar lângă ea stătea George Crecy. Îl privi şi-i spuse:

— George, ce naiba...

Un tunet acum parcă aproape în spatele casei, dar mult mai puternic decât toate cele dinainte, îi înghiţi celelalte cuvinte. Se auzi un tânguit lung „oo – oh!” dinspre femeia înfricoşată de pe canapea şi sunete consolatoare dinspre George Presdale, care se străduia s-o liniştească.

Ieşind în hol, Bellamy închise uşa în urma lui. Rămase în mijlocul holului, chiar sub lampă, şi strigă:

— Skinner! Skin-ner!

Se gândi că tunetul ar fi putut să-i acopere prima chemare dar sigur că nu o putuse desträma pe a doua, căci chemarea lungă „Skin-ner!” căzuse parcă într-o fântână de linişte neagră, în care se învârti de jur-împrejur, spărgându-se într-o mic de ecouri.

Nu se auzi nimic.

Bellamy începu să traverseze holul. La jumătatea drumului constată că mersul se schimbase în fugă. Chiar în timp ce alerga se mira: dar nu se opri. Alergă pe coridor, trecând pe lângă uşa sufrageriei şi pe lângă cea a salonului. Se opri în uşa camerei

servitorilor şi o deschise brusc. Era întuneric.

— Skinner! strigă şi aprinse lumina.

Odaia era goală. Deschise uşa de la cămară şi aprinse lumina. Cămara era goală. Deschise uşa de la bucătărie şi aprinse ambele lumini, după o clipă de căutare neplăcută a comutatoarelor pe care nu le găsi de la început. Rămase în uşa bucătăriei şi se uită în jur. Ridică glasul şi chemă din nou „Skinner!” Niciun răspuns. Lăsă luminile aprinse în bucătărie şi se trezi alergând înapoi pe coridor, apoi, sub un impuls neaşteptat, în sus pe scări. Pe scări era foarte întuneric şi, din greşeală, crezu că a treia treaptă e ultima. Căzu în patru labe. Palmele îl usturau şi genunchiul stâng îl durea. Se ridică, înjurând în surdină. Era foarte întuneric pe coridor, dar deodată izbucni altă fâşie de lumină alb-albăstruie ce învălui lumea. La ferestre nu erau perdele şi, timp de o fracţiune de secundă poate, întregul coridor fu luminat aproape ca ziua...

— Doamne Dumnezeule! exclamă Norman Bellamy cu răsuflarea tăiată.

Se repezi spre peretele din dreapta şi se agăţă disperat cu degetele de el, găsind în cele din urmă comutatorul. Apăsă pe el şi un glob mic din mijlocul coridorului împrăştie o lumină caldă, gălbuie. Alergă pe coridor spre ceea ce-i arătase fulgerul. Străbătu distanţa din cinci paşi mari.

Îngenunche lângă ceea ce zăcea de-a latul coridorului, în celălalt capăt. Era Skinner. Complet nemişcat. Avea faţa întoarsă în jos, dar era întins pe partea dreaptă, cu picioarele strânse ca şi când ar fi dormit. Bellamy îl întoarse încet. Văzu o faţă albă, cu pleoape închise ce adăugau palorii ultima impresie de moarte. Deasupra sprâncenei se vedea o pată mare

decolorată, în jurul unei tăieturi din care se prelingea o şuviţă subţire de sânge.

Bellamy privi atent. Avu impresia că văzu pleoapele mişcându-se uşor. Descheie nasturii de la vestă şi-şi strecură o mână în partea stângă, pipăind pieptul bărbatului. Inima bătea rar, dar tare.

Bellamy răsuflă într-un şuierat lung. Îşi trecu dosul mâinii drepte peste frunte şi privi apoi prostit la umezeala strălucitoare de pe încheieturi. Observă o adiere care îi atingea ceafa şi auzi nişte bătăi intermitente. Întoarse capul să privească în jur şi văzu că fereastra din capătul coridorului se mişca liberă – ultima dintre ferestre pe care el însuşi, nici cu o jumătate de oră înainte, o închisese şi o încuiase.

Bărbatul de pe podea scoase un suspin. Bellamy se uită în jos şi văzu că ochii lui Skinner, tulburi şi întrebători, îl priveau. Îngenunche şi-şi vârî un braţ sub capul lui, ridicându-l încet.

— Cum te simţi? Ce s-a întâmplat? îl întrebă el.

Skinner deschise gura să vorbească, dar nu se auzi niciun cuvânt.

— Nu-i nimic... nu te grăbi, spuse Bellamy. Aşteaptă.

Buzele lui Skinner se deschiseră din nou şi scoaseră un scâncet subţire. Bellamy îşi lăsă capul în jos să asculte. Skinner spuse:

— Îmi... revin... într-o... clipă.

Apoi, vocea devenindu-i mai puternică cu fiecare cuvânt:

— M-a lovit

— Cine te-a lovit? se miră Bellamy.

— Un... bărbat... ceva...

Se căzni să se ridice, dar Bellamy îl ţinea strâns.

— Încetişor! îi spuse.

— Mă simt bine acum, vorbi Skinner.

Vocea îi era din nou puternică. Îşi duse o mână la cap şi, printre dinţii strânşi, scoase un geamăt scurt.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Nu te grăbi.

— Acum mă simt ceva mai bine... Eram jos... Mi s-a părut că aud o fereastră pocnind. Am venit sus. N-am aprins lumina. Am venit pe coridor şi am văzut că e fereastra asta. Cineva tocmai intra. Sau ieşea. Am scos un strigăt şi am sărit după el. Atunci ceva m-a lovit... Asta-i tot ce ştiu.

— Hai, întoarce-te încet şi sprijină-te de zid, îi spuse Bellamy.

Îl ridică cu amândouă braţele, până ce Skinner îşi sprijini spatele de peretele coridorului.

— Acum mă simt mai bine. Am să mă scol, vorbi Skinner.

— Rămâi acolo! spuse Bellamy.

Se ridică şi, întorcându-se, se aplecă afară peste fereastra deschisă. Nu văzu nimic. Tunetul, îndepărtându-se pentru moment, bubuia ca nişte împuşcături trase la două mile distanţă.

Bellamy închise fereastra, fixând apoi zăvorul şi bara de siguranţă. Privi în jos spre Skinner şi spuse din nou:

— Rămâi acolo!

Şi o porni alergând cu paşi mari în josul coridorului. La capătul scării rămase o clipă pe gânduri, apoi, ducându-şi mâinile la gură, strigă:

— Crecy!

CAPITOLUL IV
De la 10,45 p.m. la 11,30 p.m.

1

Se auzi un alt bubuit. Gândindu-se că i-ar fi putut acoperi primul strigăt, Bellamy aşteptă; apoi, cu mâinile la gură, strigă încă o dată. Auzi deschizându-se jos uşa camerei mari şi glasuri, atât de femei cât şi de bărbaţi. Aruncă peste umăr o privire rapidă în spate. În capătul coridorului Skinner stătea încă proptit de perete, cu mâna la cap. Bellamy alergă până la jumătatea scărilor, de unde putea să vadă şi să fie văzut de cei de jos.

Hugo Forsyth era în mijlocul holului, iar George Crecy tropăia apăsat în urma lui. În prag stăteau strânşi Anne şi Verity, precum şi Norfolk şi Crozier care se uitau peste umerii lor.

— Opriţi-vă! spuse Bellamy.

— Ce este? întrebă calm Forsyth.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat? strigă Crecy.

Un murmur incoerent de voci feminine urcă dinspre uşa spre Bellamy. El spuse:

— Totul e în perfectă ordine! Skinner a fost puţin lovit. Rănit la cap. Verity, nu poţi face nimic. Întoarce-te.

Apoi, privindu-i pe Forsyth şi pe Crecy:

— Voi doi, veniţi aici!

Cei doi se apropiară în grabă, Forsyth în frunte.

Bellamy arătă cu degetul spre fundul coridorului, la figura deznădăjduită a lui Skinner.

— L-am găsit inconştient, spuse Bellamy. Cu capul spart. A auzit o fereastră pocnind şi a urcat s-o închidă. Ultima fereastră din capăt. N-a aprins lumina. Când s-a apropiat de fereastră, a văzut o siluetă. Spune că ori intra, ori ieşea. A alergat după individ, şi asta-i tot ce-şi aminteşte.

Forsyth nu spuse nimic. Ochii lui adânci aruncau priviri în dreapta şi-n stânga, pe coridorul lung care se întindea pe întreaga faţadă de nord a casei.

Crecy exclamă:

— Ei, drăcia dracului! Asta le întrece pe toate!

— Întrebarea este – vizitatorul se află înăuntru, sau afară? vorbi Bellamy.

Crecy cugetă o secundă. Pus în faţa nevoii de a acţiona, pe chip îi apăru o expresie diferită. Îşi încordă trupul. Contururile neclare prindeau formă. Omul deveni deodată hotărât, stăpân pe sine. Spuse, cu un glas pe care Bellamy îl mai auzise doar cu mulţi ani în urmă:

— O să aflăm. Nu e bine să-i ascundem lui Verity. Nu e bine să ascundem nimănui. Bellamy, du-te jos şi spune-i. Tot ce trebuie să-i spui lui George şi celorlalţi e că cineva a încercat să intre în casă şi l-a pocnit pe individul ăsta cum-îl-cheamă. Închide toate ferestrele din camera mare şi lasă-le acolo pe femei, cu George Presdale care să aibă grijă de ele. Apoi tu şi ceilalţi doi duceţi-vă să căutaţi la parter. Peste tot. Înţelegi?

Îşi întoarse brusc capul spre Forsyth.

— Dumneata, cum-te-cheamă, şi cu mine vom cerceta etajul ăsta.

— Ce facem cu Skinner? întrebă Bellamy.

— Lasă-l acum. Treaba asta într-o casă aşa de

simplă nu trebuie să ne ia nici cinci minute. Fugi acum!

Totul era judecat cu sânge rece. Bellamy coborî. Îi rugă pe ceilalţi să se întoarcă în camera mare, închise uşa în urma lui şi rămase cu spatele rezemat de ea. Văzu că George Presdale stătea pe canapea, indiferent la ce se întâmpla în jur, şi continua să se ocupe de bruneta care tremura.

— Ascultaţi, spuse Bellamy, cineva a încercat să intre în casă. Sus. Skinner a fost lovit...

— Dumnezeule! Nu e...?

Verity îşi ţinu respiraţia. Bellamy clătină din cap.

— E foarte bine. O lovitură puternică la cap, asta-i tot. Ce trebuie să facem e să descoperim dacă cel care l-a lovit a plecat sau se mai află în casă. Crecy şi cu Forsyth caută sus. Noi o să căutăm jos. Presdale!

La ultimul cuvânt ridicase glasul.

— Da? răspunse George Presdale de pe canapea.

— E nevoie de dumneata, spuse Bellamy.

N-o spusese cu vocea ridicată, dar era ceva în ea care îl îndepărtă pe Presdale de lângă femeia de pe canapea, deşi în timp ce se îndrepta spre grupul de lângă uşă aruncă nenumărate priviri înapoi.

— Ne e teamă că un individ a intrat în casă, spuse Bellamy. Dumneata rămâi aici cu cele trei femei.

Apoi, uitându-se la Crozier şi Norfolk:

— Noi trei mergem să căutăm.

— Desigur. Să plecăm, spuse Norfolk.

Crozier tăcu, dar dădu din cap.

— Presdale, închide toate ferestrele de aici, spuse Bellamy. Acum.

— Noi nu putem...? începu Anne Lavenham.

— Nu, nu puteţi, o întrerupse Bellamy.

— Credeţi că are vreo legătură cu... spuse Anne.

— Lasă-i în pace, draga mea, spuse Verity apucând-o de braţ. Oamenii trebuie să se grăbească.

Era foarte palidă şi deodată se văzură cearcăne de oboseală sub ochii negri, dar avea o voce hotărâtă, joasă şi calmă.

Bellamy îi zâmbi. Privi în jur şi văzu că George Presdale, după ce închisese prima dintre cele trei ferestre deschise, se dusese spre cea din mijloc. Se uită la ceilalţi doi bărbaţi.

— Haideţi! le spuse.

În hol, după ce închise după el uşa de la camera mare, văzu că Norfolk şi Crozier erau lângă el. Îl priveau atenţi. Norfolk clipind parcă din ochii albaştri, iar Crozier cu o privire fixă. Mulţumi zeilor că existau oameni care păreau capabili şi nu vorbeau. Le spuse:

— Topografia e aceasta: camera pe care tocmai am părăsit-o ocupă întreaga latură de vest. Trebuie să cercetăm holul şi vestibulul, apoi toate camerele de jos de pe coridorul de lângă scări, adică: sufrageria, salonul, baia, camera servitorilor, bucătăria şi spălătoria. Crozier, ce-ar fi să rămâi aici şi să cauţi în camera asta şi în vestibul, apoi să cobori. Eu am să mă duc direct în celălalt capăt, la bucătărie, să caut acolo şi în spălătorie, în timp ce dumneata, Norfolk, începi cu sufrageria. Asigură-te că toate ferestrele pe care le găseşti sunt bine încuiate. Şi caută absolut peste tot! În regulă?

— Bineînţeles, spuse Norfolk.

Crozier dădu din cap fără să vorbească.

Sus, de-a lungul coridorului de vest, Hugo Forsyth trecea din cameră în cameră. În dreapta, sau în partea de est, George Crecy făcea acelaşi lucru. Skinner stătea încă unde îl lăsase Bellamy. De două ori se străduí să se ridice, dar de fiecare dată George

Crecy, cu un fel de amabilitate aspră, îl poftise să stea jos, liniştit.

2

Uşa camerei mari se deschise şi intră George Crecy. În urma lui veniră Norfolk şi Crozier.

Furtuna se îndepărta, deşi tunetele încă se mai auzeau, fulgerele încă mai luminau şi ploaia mai cădea deasă; iar protejata lui George Presdale se ridicase şi, deşi palidă, era vizibil stăpână pe sine. Stătea în colţul canapelei largi, alături de George Presdale. Anne Lavenham se cocoţase pe braţul din capătul celălalt al canapelei, legănându-şi un picior şi trăgând, cam repede, dintr-o ţigară băgată într-un ţigaret lung de chihlimbar. Verity se aşezase din nou pe scaunul jos de lângă masă.

Crecy veni în mijlocul grupului. Îşi drese glasul şi spuse:

— Cred că veţi afla cu bucurie că n-am găsit pe nimeni. Oricine ar fi încercat să intre înăuntru, a şters-o. Am căutat în toată casa cu cea mai mare atenţie. Forsyth şi cu mine, sus. Bellamy şi aceşti doi domni, jos. Ne-am uitat în fiecare dulap, pe fiecare horn, sub fiecare scaun, sub fiecare pat, în spatele fiecărei pendule şi chiar în fiecare vază de flori. Şi puteţi crede, când spunem că în această casă nu există nicio persoană străină, spunem adevărul, tot adevărul şi numai adevărul.

Se opri brusc. Râse de propria lui glumă şi privi la ceilalţi, încântat de sine. Întoarse capul să se uite în spate spre Norfolk şi Crozier.

— Nu-i aşa, domnilor? îi întrebă.

— Desigur, răspunse Norfolk.

Crozier dădu din cap fără să vorbească.

— Ce păcat! spuse Anne Lavenham.

— Într-adevăr, e o uşurare! spuse Verity.

— Ciudat lucru, spuse George Presdale şi se uită la Verity. Păcat de bietul dumneavoastră majordom!

— Totul e atât de îngrozitor! Furtuna asta! Şi un hoţ! Şi comportarea mea *oribilă*! spuse bruneta.

— Nicio comportare oribilă! replică George Presdale.

Verity îl privi pe Crecy:

— Dar Skinner? Cum se simte?

O parte din buna dispoziţie a lui Crecy se spulberă. Răspunse scurt:

— Ţi-am spus că e foarte bine. O lovitură la cap, şi atât.

— Unde-i Hugo? Şi colonelul Bellamy? întrebă Anne.

— Îl ajută pe Skinner.

Glasul lui Crecy semăna cu un mormăit. Verity se ridică în picioare.

— Mă duc să văd ce face.

Crecy vru să spună ceva, dar se opri şi se întoarse. Verity aruncă o privire oaspeţilor săi.

— Dacă mă iertaţi o clipă... le spuse şi plecă.

Domnul Jeremy Norfolk se duse lângă pian şi luă o ţigară dintr-o cutie de argint de pe el. O aprinse şi trase adânc, oftând cu satisfacţie. Fumul îi ieşi încet pe nările largi. Zâmbi blând celor din jur şi spuse, privind-o pe Anne Lavenham:

— Curios lucru. Mă întreb dacă lady Destrier a mai avut neplăceri până acum.

— Ce vreţi să spuneţi?

Glasul Annei era tăios; se gândea la scrisoare.

Crecy se întoarse în mijlocul grupului. Îl privi pe Norfolk şi spuse:

— Ce vrei să spui? Dacă vrei să insinuezi că au mai fost hoţi pe aici, trebuie să-ţi spun că, în ceea ce mă priveşte, n-am mai auzit de niciunul. Dar e firesc să se întâmple astfel de lucruri într-un loc atât de izolat.

— O, bine, bine! zise Norfolk.

Verity aştepta la picioarele scării din hol, în timp ce Norman Bellamy cobora urmat de Skinner, pe care îl susţinea Hugo Forsyth.

— Ar trebui să stea în pat, spuse Verity. Şi, mai mult, ar trebui să-l vadă un doctor.

— Se jură că se simte bine, spuse Bellamy. Şi e categoric mult mai bine decât acum cinci minute.

Skinner ajunse jos şi rămase în picioare fără să se mai sprijine de braţul lui Forsyth. O privi pe Verity şi spuse:

— Mă simt mult mai bine, doamnă. Am să mă simt perfect în câteva minute.

Ochii lui Verity, măriţi de grijă, erau fixaţi pe tăietura mare şi vânătă de deasupra ochiului lui drept.

— E o prostie, Skinner. Trebuie să te culci.

Skinner era de neînduplecat.

— Nu e nevoie, doamnă. Domnul Forsyth a fost foarte bun ajutându-mă să merg în camera servitorilor. Dacă stau zece minute pe canapea, mă voi simţi perfect, doamnă.

— E într-adevăr mult mai bine, spuse Bellamy.

Se întoarse spre Skinner şi zâmbi:

— Se vede că ai un craniu foarte tare.

— Aşa e, domnule. E nevoie de mai mult ca să mă facă să stau în pat. Mult mai mult.

Verity îl privi pe Forsyth.

— Ce crezi, Hugo, n-ar trebui să se culce?

Forsyth dădu din umeri, fără să spună nimic.

— Ei bine, *eu* ştiu ce cred, spuse Verity.

Se întoarse brusc şi se duse în vestibul.

Skinner şi Forsyth o luară pe după colţul scării şi porniră încet pe coridor. Bellamy rămase pe loc. De acolo, de la picioarele scării, putea vedea uşa care dădea pe veranda dinspre grădină. Deodată îi trecu prin minte un gând, se duse spre uşă şi o încercă. Era încuiată. Văzu de asemenea că era zăvorâtă şi sus şi jos. Liniştit, se întoarse la timp ca să audă din colţul holului, la intrarea în vestibul, vocea lui Verity care vorbea la telefon.

— Alo!... Alo!... Dar grăbiţi-vă!... Alo!

Se auzi un ţăcănit, pe când degetele ei băteau cu furie în furcă. Bellamy privi uimit. Cu receptorul în mână, Verity întoarse capul.

— Norman! strigă. Norman!

Bellamy se îndreptă spre ea cu paşi mari.

— Ce s-a întâmplat? Nu răspunde?

Ea dădu din cap şi îi întinse receptorul. Bellamy îl luă, îl duse la ureche şi suflă în el. Nu se auzea nimic. Bătu în furcă; receptorul era în continuare mut. Îl atârnă la loc.

— Ce are. Ce s-a întâmplat? întrebă Verity.

— E linia întreruptă. Moartă. Cu cine voiai să vorbeşti? Cu doctorul?

Verity clătină din cap a negaţie.

— E telefonul direct cu bungalowul. Voiam să sun bucătăreasa şi s-o întreb dacă poate veni până aici. Apoi voiam să-l sun pe doctor de la telefonul principal – de-acolo.

Arătă cu degetul. Bellamy o privi. După o clipă, fără să spună nimic, se duse la al doilea telefon, cel

principal. Era un aparat nou. Îl ridică. Verity, ducându-şi o mână la piept, îl privea cu ochii mari, fără să clipească.

Bellamy suflă, bătu. Suflă din nou, bătu din nou. După o pauză lungă, puse receptorul la loc în furcă.

— Mort! spuse.

— Dumnezeule! Vrei să spui că au fost tăiate firele? întrebă Verity.

Bellamy spuse foarte tare:

— Bineînţeles că nu. N-a fost de ajuns furtuna ca să strice orice?

— De ce strigi? întrebă Verity.

— Am strigat? Iartă-mă.

— Ai strigat pentru că nu credeai ce spui. Ai strigat ca să te convingi singur.

— Nu vorbi prostii, draga mea... Hai să ne întoarcem la ceilalţi.

— Nu!

Verity îşi trase braţul din strânsoarea lui blândă. Şi repetă:

— Nu!

Bellamy o privi fix.

— Acum ce ai?

— Omul tău! Şoferul pe care l-ai angajat fără recomandaţii. Poate să fie sau să nu fie persoana care crezi tu că este!

Bellamy rămase nemişcat. Ochii lor se întâlniră în tăcere. Bellamy îşi ridică mâna dreaptă şi-şi trase buza de jos.

Se auzi zgomot de paşi repezi pe când Hugo Forsyth traversa holul. Zâmbea şi ar fi mers mai departe, spre camera mare, dacă Verity nu l-ar fi oprit să-i spună cu o voce foarte joasă:

— Hugo, fii drăguţ şi cheamă-l pe George Crecy aici

pentru un minut... O, şi, Hugo, fii şi mai drăguţ şi vezi ca oamenii să aibă de băut.

Forsyth dădu din cap fără să vorbească şi se duse spre uşă. Când întindea mâna spre clanţă, uşa se deschise şi apăru George Presdale, care se duse drept spre Verity. Buna dispoziţie pe care o avusese când venise îi dispăruse. Faţa slabă îi era cam trasă, cu cearcăne negre sub ochi, care-l denunţau. Arăta mai mult ca oricând ca unul din caii care-i ocupau şapte zecimi din viaţă.

— Aveţi cumva săruri? întrebă el.

— Ce anume?

Tonul lui Verity era nesigur. Trebuia să facă un efort aproape vizibil ca să se concentreze asupra oricărui lucru. În afară de marea problemă care părea că umple întregu-i univers.

— Săruri.

— O! Săruri. Mă tem că n-am. Cine are nevoie? întrebă Verity.

Presdale arăta distrus, afişând o disperare aproape comică.

— Sonia... doamna Kepple. Tunetele au tulburat-o. Totdeauna îi fac rău.

— Îmi pare rău. Nu, nu am de loc. Dă-i puţin brandy.

George Presdale clătină din cap. O privire aproape de groază îi lungea chipul.

— Nu pot. Îi face greaţă. Nu suportă alcoolul.

— Îmi pare teribil de rău că nu am săruri în casă. De niciun fel. Niciodată nu ţin.

— O, la naiba! spuse George Presdale şi parcă era gata să-şi sucească mâinile. O, la naiba! *La naiba*!

Prin uşa deschisă a camerei mari intră George Crecy. Se îndreptă agitat spre grup şi întrebă, privind-

o pe Verity:

— Ce este? Ce s-a mai întâmplat?

— Nimic, spuse Verity.

Şi, aruncând o privire piezişă spre Presdale:

— Aşteaptă o clipă, George!... Îmi pare îngrozitor de rău, căpitane Presdale, nu am niciun fel de săruri. Încearcă s-o faci să bea puţin brandy.

Tonul ei îl expedia. Şovăind, Presdale se îndepărtă.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat? întrebă Crecy.

— Nu aşa de tare, George! Doar... doar că ambele telefoane sunt moarte. Au fost tăiate firele pe undeva.

— Dumnezeule mare! explodă Crecy.

— Nu ştim dacă au fost chiar tăiate. Poate să fi fost furtuna, spuse Bellamy.

— *Poate*! repetă Verity.

Tonul şi privirea ei exprimau un dispreţ nemărginit.

— Da, e al dracului de neplăcut, dar ce importanţă are? Doar suntem destui aici ca să avem grijă unul de altul. Ştim că oricine ar fi încercat să intre înăuntru, acum e afară. Ce te face să vezi lucrurile chiar aşa?

Verity coborî glasul. În ciuda efortului se simţea în el un tremur imperceptibil când vorbea.

— Norman a venit cu un şofer. Îl are doar de câteva luni. Nu ştie absolut nimic despre el! Era vorba ca... era vorba ca omul să doarmă în bungalow.

— Hm!

George Crecy privi mânios în jos.

Hugo Forsyth ieşi din camera mare cu o tavă pe care erau pahare cu brandy folosite. Trecu pe lângă ei şi, traversând holul, dispăru pe coridorul din spatele sufrageriei.

— E ridicol, Verity! spuse Bellamy. Cum

Dumnezeu...?

Crecy îl întrerupse:

— Nu-i aşa de sigur că e ridicol! După ce s-a întâmplat astă-seară, pot crede orice... Dumnezeule! Ce-i asta?

În spatele lui se auzi deschizându-se uşa principală, urmată de un zgomot brusc, mai puternic, de tunet acum îndepărtat, dar aproape neîntrerupt.

Norman Bellamy se năpusti în vestibul din doi paşi. Crecy îl urmă mai încet, suflând şi pufăind. Verity rămase pe loc, cu o mână la gât. Privea cu ochi mari, nemişcaţi, spre vestibul şi, prin el, spre uşa deschisă. Un fulger licări strălucitor şi văzu că afară ploaia mai cădea încă într-o perdea argintie. Zgomotul ei semăna cu un şuierat continuu. Din prag se auzi strigătul lui Bellamy:

— Întoarce-te, nebunule! Ai să te uzi până la piele!

Verity îşi luă mâna de la gât. Un fel de zâmbet îi lumină ovalul feţei. Se îndreptă încet spre vestibul şi se opri în spatele lui George Crecy. Căută bâjbâind de-a lungul peretelui din vestibul, găsi un comutator pe care apăsă şi două lumini prinseră viaţă, una chiar în vestibul, cealaltă într-un glob atârnat afară, la portal.

Întrecând răpăitul ploii, se auzi un glas ce-i răspundea lui Bellamy:

— Nu-ţi face griji din cauza mea! Mă duc doar să aduc maşina...

Restul se pierdu într-un tunet acum mai puternic.

— Nebunul dracului! spuse Crecy.

— E îndrăgostit! vorbi Verity.

Bellamy închise uşa mare.

— Lasă-l să se ude dacă vrea! spuse Bellamy.

Hugo Forsyth se întoarse în clinchet de pahare.

Acum, pe tava lui erau două căni şi mai multe pahare.

— Bravo, Hugo! i se adresă Verity.

El dădu din cap fără să se întoarcă şi intră în camera mare, purtându-şi cu grijă povara.

Crecy se uită pe rând la gazdă şi la oaspete. Aşteptă ca ei să spună ceva, dar privirii lui i se răspunse doar prin tăcere. În cele din urmă tot el vorbi:

— De ce stăm aici? Îl aşteptăm pe şoferul misterios al lui Bellamy? Sau jucăm vreun joc nou?

— Nu vorbi aşa, George! îi spuse Verity.

În timp ce vorbea, îi puse uşor o mână pe braţ, la atingerea căreia el îşi întoarse spre ea faţa de pe care dispăruse orice umbră de ranchiună.

— Iartă-mă. N-ar fi trebuit să vorbesc aşa, spuse el.

Bellamy îşi ridică ochii.

— De ce nu?

— Nu vorbeam cu dumneata, mormăi Crecy.

— N-are importanţă cu cine vorbeai, răspunse Bellamy. Ceea ce ai spus are un temei. Dacă lumea a înnebunit sau nu, e destul ca Wilcox să fie... să fie orice, în afară de ceea ce pare. Ai dreptate. Noi suntem înăuntru: nepoftitul e afară. Aşa că...

Se întrerupse brusc. Din celălalt capăt al casei se auzise un ţârâit de sonerie lung, puternic, insistent. Instinctiv, amândoi bărbaţii, aproape inconştient, păşiră între femeie şi uşă. Se ciocniră tare, umărul stâng al lui Crecy de cel drept al lui Bellamy. Crecy se clătină; îşi reveni şi făcu un pas spre uşă.

Soneria sună din nou, mai tare şi mai lung, apoi se auzi o bătaie. Bellamy înaintă un pas oprindu-se lângă Crecy.

În spatele lor se auzi, cu totul neaşteptat râsul lui Verity; cu atât mai neaşteptat cu cât era de o veselie

sinceră. Pe când ei se întorceau s-o privească uimiţi, ea trecu pe lângă ei, puse mâna pe zăvorul uşii mari şi o deschise.

O siluetă înaltă, slabă, cu capul strâns între umerii ridicaţi, într-o încercare zadarnică de a se feri de ploaie, se repezi înăuntru. Se îndreptă din umeri şi se dovedi a fi... George Presdale. Apa curgea de pe el. Părul blond, negru de umezeală, îi era lipit de cap ca o bonetă de mătase; hainele cenuşii care, doar cu câteva minute înainte, fuseseră elegante şi strălucitoare, atârnau acum lăbărţate, pline de pete negricioase. Pe când se mişca de pe un picior pe altul, apa i se scurgea fâşâind în pantofi.

Cei trei îl priveau. Presdale părea că se luptă cu o puternică indignare, care pentru moment îl împiedica să vorbească.

— Eşti ud, spuse George Crecy.

— *George*! exclamă Verity pe un ton ridicat, care sfârşi în hohote de râs, un râs care la început era sincer dar, pe măsură ce se înteţea, deveni aproape isteric.

George Presdale spuse furios:

— Sunt, într-adevăr? Dar nu contează. Ceea ce contează e că un porc ticălos mi-a stricat maşina! Dacă l-aş prinde...

— Fii atent cum vorbeşti! spuse aspru Crecy.

Râsul lui Verity încetă la fel de brusc cum începuse. Întinse un braţ alb şi, cu degete pe care tânărul le simţi incredibil de puternice, îl apucă de braţ.

— Ce s-a întâmplat cu maşina dumitale?

George Presdale o privi. Apa încă mai curgea de pe el şi acum parcă toate motivele de râs dispăruseră.

— Un porc mi-a tăiat firele de contact, spuse George Presdale. Nu numai că le-a tăiat, dar a luat şi

vreo şase incii din fiecare. Şi asta nu-i tot. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu maşina lui Norfolk; exact acelaşi lucru.

Îşi întoarse privirea aprinsă de furie spre chipul vărului său de-al doilea, George Crecy.

— Ei, ce poţi să-mi spui despre asta?

Se făcu tăcere. Presdale, deşi furios, văzu cu uimire că de pe faţa lui George Crecy dispăruse o mare parte din asprimea obişnuită; mai văzu, de asemenea, că Norman Bellamy, strângându-şi buzele, pălise brusc.

CAPITOLUL V
De la 11,45 p.m. la 11,50 p.m.

Generalul-maior sir George Walsingham Crecy era uluit; în clipa aceea nu era vorba de uimirea mare care-şi întinsese tentaculele grele în cursul întregii nopţi, ci de uimirea măruntă a sarcinii imediate pe care o avea. Puterea de concentrare era unul din meritele sale, iar acum iscusinţei înnăscute de a-şi goni din minte totul în afară de problema imediată i se adăuga fără îndoială faptul că era cel puţin neplăcut să te gândeşti la probleme mai importante.

Generalul-maior sir George Walsingham Crecy era ocupat cu urmărirea cablului telefonic prin toată casa. Voia să ştie mai ales dacă tăieturile – în cazul în care era vorba de tăieturi – fuseseră făcute înăuntru sau afară. Se afla la etaj, după ce se încredinţase că la parter firele erau aşa cum trebuiau să fie. Jos se aflau femeile şi Norfolk. Norfolk păzea femeile şi parterul. El însuşi îşi combina cercetările cu datoria de a păzi etajul. Afară se aflau ceilalţi bărbaţi cu misiunile în care îi trimisese el şi pe care – să nu-i nedreptăţim – o acceptaseră cu destulă bunăvoinţă.

George Crecy cerceta cameră de cameră, începând de la capătul de vest al coridorului şi al casei. În timp ce căuta, se îngriji ca toate ferestrele să fie bine închise. Din camera lui Verity trecu în baia de alături; din baie în toaletă; din toaletă în camera lui; din camera lui într-a lui Bellamy; din camera lui Bellamy

într-o odaie de o persoană; de aici în alta, dublă, şi de acolo, în alta la fel. Observă că firul telefonic trecea prin toate aceste camere. În camera mare a lui Verity, din capăt, fuseseră două aparate; unul pentru bungalow şi altul care făcea legătura cu cel principal. În celelalte camere nu existau telefoane. Se miră cum cablul se continua pe peretele de afară al casei şi nu pe cel dinăuntru; dar, indiferent de ce, era intact. Ieşi din ultima cameră dublă şi acum, în faţa colţului în unghi drept al coridorului şi a câtorva uşi şi dulapuri, care erau singurele încăperi din aripa aceea ciudată cu faţa spre est şi nu spre sud, observă deodată că cel puţin atât cât privea telefonul, nu era nevoie să mai cerceteze. Firul ieşea pe deasupra uşii din camera de unde tocmai ieşise, traversa tavanul coridorului şi ieşea printr-o gaură mică deasupra ferestrei celei mai estice de pe peretele nordic – fereastra pe care o folosise agresorul lui Skinner. Punându-şi mâinile în jurul tâmplelor pentru a îndepărta lumina lămpii, îşi lipi faţa de fereastră şi se uită afară. Cablul telefonic se întindea drept înainte, în întuneric.

Va să zică aşa. Mai avea de văzut doar dacă ferestrele din celelalte încăperi – baia, cămara, dulapul din perete şi camera lui Skinner – erau încuiate, apoi putea coborî.

Întâi ocoli coridorul şi se duse în camera lui Skinner. Aici era totul în ordine. Dulapul în perete şi cămara erau în ordine. Baia era în ordine. Ieşind din baie se întoarse în uşă să stingă lumina, al cărei comutator se afla într-un loc neobişnuit. Îl găsi cu degetul şi apăsă. Baia se întunecă.

Cu mâna pe clanţa uşii, dădu să se întoarcă şi să închidă uşa în urma lui. Dar nu se întorsese bine

când, deodată, timp de o fracţiune de secundă, înainte ca vreun semn concret să-i arate că nu se înşelase, avu conştiinţa unei tovărăşii nevăzute şi nedorite.

Apoi, cu o izbitură scurtă, brutală, în şira spinării, ceva mic, greu şi rotund i se înfipse în mijlocul spatelui. Se trase brusc de sub apăsare şi, cu o hotărâre violentă, îşi adună puterile ca să se răsucească. Dar nu se răsuci. Nişte degete puternice ca de oţel îi apucară ceafa strângându-l cu putere. O izbitură... şi fruntea i se pocni de perete. Văzu mii de stele verzi. Timp de o jumătate de secundă poate, rămase stupefiat. La sfârşitul acestei jumătăţi de secundă îşi dădu seama că uşa de la baie fusese închisă; că el şi cu partenerul nevăzut erau împreună în camera mică cât o cutie. Degetele care-i izbiseră capul de perete nu-şi slăbiră strânsoarea. Inelul mic şi tare îi apăsă şira spinării. Apoi se auzi o voce:

— Nu mişca!

Inelul mic şi tare apăsa şi mai puternic, gata parcă să-i găurească şira spinării.

— E un revolver! spuse vocea. Sau, mai exact, un revolver Hagstrom cu surdină.

— Să te ia dracu! mârâi George Crecy. Cine eşti?

Îşi încordă muşchii ca să se mişte. Degetele îi zdrobeau gâtul. O forţă mult mai mare decât putea avea el îi strivi faţa de perete. Vocea urmă:

— Ţi-am spus să nu te mişti! Şi nu vorbi! Am să vorbesc eu. George Crecy, mai e un sfert de oră până la miezul nopţii. E 21 august. În noaptea acestei zile, acum paisprezece ani, şapte sute de oameni au murit de o moarte care nu era necesară şi nu a folosit la nimic. Că erau gata să moară o arăta faptul că se aflau acolo unde se aflau. Dar mulţi dintre ei poate că

ar mai trăi şi astăzi dacă n-ar fi murit atunci. Că au murit atunci, a fost într-o anumită măsură din cauza dumitale.

Vocea tăcu. În secunda care se scurse înainte de a o auzi din nou, George Crecy deveni conştient de mai multe lucruri. De la fereastra fără perdea dinspre est se auzi apropiindu-se un tunet, în timp ce furtuna se căznea să se întoarcă o dată cu el. Fâşia strălucitoare de lumină alb-albăstruie îl făcu să vadă cu colţul ochiului un spectacol tremurat al lumii care sclipea sub un văl de apă căzătoare. Strânsoarea de la ceafă îl durea; îl durea şi parcă-l făcea neputincios. Apăsarea inelului tare în şira spinării îl durea; îl durea şi parcă îl făcea neputincios. Lumina alb-albăstruie şi spectacolul tremurat al lumii învăluite în ploaie îi răneau ochii. Simţi cum se scurge din el un val de putere, după ce simţise că nu mai avea niciun pic de putere.

— Ai să mori, spuse vocea. Acum!

George Crecy îşi adună toate forţele. Îi reveni destulă putere pentru a-şi îndrepta umerii solizi; pentru a-şi ţine capul drept în ciuda strânsorii reci, de fier; pentru a avea un glas care nu tremura. Spuse:

— Dă-i drumul şi să te ia dracu!

— Nu l-ai văzut niciodată pe Rudolph Bastion, nu-i aşa? întrebă vocea. Îl poţi vedea acum.

Cu un şoc care fu pentru George Crecy ca o lovitură, o lumină galbenă se revărsă în urma pocnetului încet al comutatorului. Degetele se retraseră de pe gât; apăsarea de pe spate. George Crecy se întoarse. Deschise gura.

— Doamne... spuse, şi asta fu tot.

Trei pocnituri înăbuşite făcură un zgomot surd în liniştea camerei mici cu pereţi de faianţă. Un miros

acru, greu umplu aerul încremenit.

George Crecy tuşi; o tuse profundă, înecată. Se plesni cu mâinile de stomac, cu degetele desfăcute. Tuşi din nou şi genunchii îi cedară. Faţa i se strâmbă ca faţa unui copil chinuit. Se rostogoli, moale ca o cârpă, căzând pe podeaua acoperită cu plută. Se contorsionă o dată, de două ori şi rămase nemişcat.

CAPITOLUL VI
De la 11,55 p.m. la 12,10 a.m.

1

Holul strălucea în lumină. Cineva apăsase pe tot şirul de comutatoare din colţul de lângă intrarea în vestibul şi lumina se revărsa din adâncurile cornişei, din globul mare din mijloc şi din lămpile plasate în cele patru colţuri. Uşa deschisă a camerei mari părea un dreptunghi auriu întunecat, desenat pe peretele vestic; sub scări, intrarea în coridor părea un perete neaşteptat de întuneric.

Deasupra căminului înalt, se afla o pendulă de formă octogonală cu limbi de aramă: arăta că mai erau cinci minute până la miezul nopţii.

În hol era linişte. Tic-tac-ul încet, sacadat al ceasului părea mai puternic de fiecare dată, iritând din ce în ce mai mult nervii încordaţi, ca nişte picături de apă căzând pe capul unui om torturat.

Erau trei femei şi patru bărbaţi. Stăteau, fără a face un grup compact, sub lumina din mijloc. Femeile arătau aşa cum intraseră pe uşa deschisă din spatele lor, dar trei dintre bărbaţi arătau – doi datorită hainelor de cauciuc în care erau îmbrăcaţi şi de pe care curgea apa, celălalt pur şi simplu datorită pantofilor şi pantalonilor uzi leoarcă şi murdari de noroi – că abia se întorseseră în casă. Şi ei şi femeile stăteau cu faţa spre scară, fără să scoată un cuvânt.

Îşi ţineau toţi capetele date pe spate uitându-se în sus, femeile fără să-şi ascundă teama, bărbaţii aparent doar din simplă curiozitate.

Deşi în hol era linişte, de sus se auzeau zgomote; uşi deschise şi închise; zgomote surde, înăbuşite, aproape neauzite, de paşi uşori, repezi, pe covoarele groase, în timp ce Hugo Forsyth trecea dintr-o cameră în alta; deodată se auzi glasul lui strigând „Crecy! Crecy!”, apoi iarăşi tăcere.

Cei ce ascultau auziră paşii repezi, uşori trecând de capul scărilor spre jumătatea de est a casei. Alte uşi deschise şi închise. Din nou glasul aspru strigă „Crecy! Crecy!”, şi din nou tăcu.

Totuşi se mai deschise o uşă; dar de data asta, după ce se deschise, nu se mai auzi închizându-se – de fapt nu se mai auzi nimic. Holul era încremenit şi liniştit. Ticăitul ceasului deveni mai puternic. De afară, înăbuşit de sticlă şi cărămizi, se auzea răpăitul neîncetat, înverşunat al ploii şi, din când în când, bubuitul încet, îndepărtat al tunetelor tot mai slabe. Se mai vedeau uneori sclipiri de fulgere albe şi violete, dar nici cel mai luminos dintre ele nu atrase privirile spre ferestrele şi uşa prin care puteau fi văzute.

Apoi, în cele din urmă, un zgomot de sus; din nou paşii repezi, uşori.

Hugo Forsyth apăru pe palierul de sus şi coborî până la jumătatea scării. În alte împrejurări, contrastul dintre hainele de seară şi cizmele Wellington de cauciuc, până la genunchi, pătate, ude leoarcă, ar fi stârnit râsul. Dar niciunul din cei paisprezece ochi care-l priveau nu făcea altceva decât să-i cerceteze chipul. Acesta nu spunea nimic. Hugo îi privea tăcut.

Anne Lavenham făcu un pas înainte. Spuse pe un ton mai înalt cu o octavă decât intenţiona:

— Hugo! Ce... ce s-a întâmplat?

El privi în jos spre ea. Timp de o secundă un fel de început de zâmbet înmuie trăsăturile dure ale feţei ciudate, dar când vorbi nu se mai uita la ea. Privi peste capul ei spre ceilalţi. Spuse, fără să se adreseze cuiva în mod special:

— Crecy a fost împuşcat. E mort.

2

Acum, în hol se aflau trei femei şi doar doi bărbaţi. Norfolk şi Crozier rămaseră să păzească gazda, care stătea ca o statuie nemişcată, dreaptă, în argintiu şi negru, sub lampa de alabastru din mijloc; pe nepoata gazdei lor, cu faţa albă, care se aşezase ca să-şi ascundă tremurul picioarelor, părând admirabil de stăpână pe sine; pe femeia din propriul lor grup, un ghemotoc strâns, gemând, ghemuit într-un scaun mare de stejar cu spătarul înalt.

Hugo Forsyth era din nou sus, de data aceasta cu Skinner şi George Presdale. Norfolk şi Crozier tăceau. Stăteau amândoi la picioarele scării. Crozier fuma o ţigară, pufăind scurt, nervos. Norfolk se rezema, aparent calm, de balustradă. Din când în când ochii lor se întâlneau; din când în când parcă unul din ei voia să spună ceva; dar până la urmă nu scoteau niciun cuvânt.

Anne Lavenham tăcea. Verity tăcea. Până ce Verity rupse tăcerea. Singurul sunet omenesc venea, în suspine înăbuşite, dinspre femeia ghemuită pe scaunul cel mare.

Verity spuse deodată:

— Doamne! Norman! Unde e Norman?

Cei doi bărbaţi se întoarseră s-o privească; femeia care suspina îşi ridică faţa pe care lacrimile lăsaseră urme; Anne Lavenham duse o mână la gură, rămânând o clipă cu palma apăsată tare pe buze. Norfolk veni de la picioarele scării la un pas de gazda sa. Spuse cu un calm admirabil:

— Îmi pare rău, lady Destrier, dar nu ştiu cine e Norman. Nu cumva...

— Colonelul Bellamy. Colonelul Bellamy, răspunse Verity.

Crozier plecă de lângă scară şi se opri lângă umărul lui Norfolk.

— Colonelul Bellamy a venit cu mine până la garaj, spuse el. În timp ce mă uitam la maşini, el s-a dus spre bungalowul servitorilor. Când am descoperit că toate maşinile sunt...

— Asta n-are importanţă! îl întrerupse Verity. N-are importanţă! Ar trebui să fie înapoi.

Se lupta să-şi controleze glasul şi reuşi să vorbească doar puţin mai tare decât în şoaptă.

Norfolk scoase din buzunar un ceas plat de aur. Spuse cu aceeaşi linişte binevenită:

— Timpul trece încet, lady Destrier. Poate colonelul Bellamy nu e plecat de aşa de mult timp cum vi se pare.

Verity deschise gura să vorbească, dar un zgomot din capul scării îi opri cuvintele înainte de a ieşi pe buze. Îi văzu pe Hugo Forsyth şi George Presdale coborând unul lângă altul, cu Skinner în urma lor. Cu pasul ei mare, uşor, Verity se duse la picioarele scării. Trecu pe lângă Norfolk şi Crozier fără să-i ia în seamă. Ei se dădură la o parte doar atât cât să evite

ciocnirea. Parcă încetaseră deodată să mai existe pentru ea. Îl apucă pe Forsyth de braţ cu amândouă mâinile. Spuse, cu glas la fel de jos dar acum incapabilă să-i ascundă tremuratul:

— Hugo! Norman Bellamy nu s-a întors! Mi-e frică! Dacă...

— Unde s-a dus? întrebă Hugo Forsyth.

Privi peste capul lui Verity spre Norfolk şi Crozier.

— La bungalowul servitorilor, spuse Crozier. M-a lăsat la garaj.

Forsyth îşi ridică mâna dreaptă şi desfăcu blând degetele care se agăţau de braţul lui stâng. Se duse în mijlocul holului şi se opri în faţa lui Norfolk şi a lui Crozier. Spuse adresându-se lui Crozier:

— Pentru că veni vorba, presupun că maşinile din garaj n-au păţit nimic.

Norfolk râse scurt, dur.

— Ba da, spuse Crozier. Acelaşi lucru ca şi cele de afară; toate firele de contact tăiate.

Anne Lavenham respiră o dată adânc. Cu o mişcare bruscă, se ridică în picioare. Plecă din colţul ei şi se duse spre grupul din mijloc.

Skinner şi Presdale veniră şi ei în mijloc, trecând pe lângă Verity, care rămase singură la picioarele scării. Hugo Forsyth se întoarse s-o privească. Ea îi întâlni privirea. Hugo spuse blând:

— Vino aici.

O clipă rămase nemişcată. Avea ochii neobişnuit de larg deschişi. În cele din urmă se mişcă. Se întoarse lângă ei cu un mers lent, rigid, cât se poate de diferit de cel obişnuit.

— Crezi că lui Bellamy i s-ar fi putut întâmpla la fel? o întrebă Hugo Forsyth.

Vocea aspră suna plat şi inexpresiv; ca şi cum ar fi

vorbit despre preţul cărbunelui.

Verity stătea dreaptă. Se mişcă doar un pic, tremurând toată abia perceptibil, în timp ce el vorbea. Deodată, lucru de necrezut, zâmbi. Îi zâmbi lui Hugo Forsyth şi-i spuse:

— Mulţumesc, Hugo! Ca un duş rece! Da, aşa cred.

— Mai bine ne-am duce doi dintre noi să-l căutăm, spuse Forsyth.

Îl privi întâi pe Norfolk şi pe Crozier apoi, întorcându-se pe jumătate, pe Skinner şi Presdale. Norfolk şi Crozier tăcură.

— Mă duc eu, domnule, spuse Skinner.

— Vin cu dumneata, spuse Forsyth.

Un hohot ascuţit de râs isteric amestecat cu suspine se auzi, ca un şoc, dinspre femeia de pe scaunul cel mare. Crozier scăpă ţigara, trase o înjurătură şi se opri s-o ridice. Norfolk sări ca ars. Se răsuci cu o mişcare uimitor de iute pentru un om cu înfăţişarea lui. Spuse cu un glas urât, hârşâit:

— Taci, pentru numele lui Dumnezeu!

George Presdale ajunse lângă scaun şi îngenunche. Timp de o fracţiune de secundă se întoarse, aruncându-i lui Norfolk o privire încărcată de ură. Verity îşi duse degetele la urechi. Anne Lavenham îşi muşcă buzele şi se întoarse cu spatele.

Crozier spuse privind-o pe Verity:

— Îşi va reveni într-un minut.

Luându-şi mâinile de la urechi, Verity îi zâmbi vag.

Skinner se duse spre scaunul de lângă vestibul, pe care erau o grămadă de haine ude şi de impermeabile. Şi-l luă pe al său din grămadă şi începu să se îmbrace.

Verity voi să spună ceva, dar din nou se auzi un sunet care o opri; de data aceasta sunetul lung, cu

vibrări tremurătoare, al soneriei.

Un moment scena semănă cu un film oprit brusc. Apoi Forsyth se mişcă. Cu ghetele lui de cauciuc care făceau un zgomot înăbuşit, se duse spre vestibul, şi puse mâna pe zăvorul uşii principale.

3

În hol se aflau acum cinci femei şi trei bărbaţi. Sus, Norman Bellamy privea la ceea ce mai rămăsese din George Walsingham Crecy.

În hol era iarăşi tăcere, căci Sonia Kepple, cu braţul lui George Presdale în jurul ei, îşi revenise aproape la normal.

Bellamy coborî încet scările. În timp ce traversa holul, ochii care-l urmăreau observară că era foarte palid. Paloarea şi gura lungă cu buzele drepte, strânse, erau singurele schimbări vizibile, până ce bărbatul vorbi, şi atunci cei ce ascultau auziră o voce pe care niciunul din ei – nici măcar Verity Destrier – n-o auzise până atunci. Era mai joasă decât vocea pe care o cunoşteau, mai pătrunzătoare; şi era ciudat de răguşită; nu răguşeala de după plâns, ci răguşeala unui om care a ţipat până n-a mai putut.

— Vreau să vorbesc cu lady Destrier. Singură.

Strânse cu degetele mâinii drepte cotul lui Verity. O conduse tăcut spre uşa camerei mari, pe unde ieşiră. Nu închise uşa în urma lor. Din hol, ceilalţi îi puteau vedea stând în picioare lângă prag. Stăteau faţă în faţă, foarte aproape. Deşi era înaltă, lady Destrier îşi ridică bărbia ca să-l privească în ochi. El vorbea, dar glasul era atât de încet încât se auzea doar un murmur. O dată femeia se dădu înapoi cu un

pas, apăsându-se cu o mână chiar sub sânul stâng. Altă dată, mai târziu, îşi apăsă dosul mâinii drepte pe gură cu un gest brusc. Dar asta fu tot. Când murmurul vocii bărbatului încetă, privitorii văzură cum capul auriu se mişcă hotărât în semn de aprobare. Apoi cele două siluete înalte se întoarseră şi veniră înapoi în hol.

— Lady Destrier e de acord cu mine că e timpul să vă dăm tuturor o explicaţie.

Ochii lui îşi opriră privirea pe rând asupra fiecăruia din bărbaţi. Nu se uită la femei. Spuse:

— Doi dintre dumneavoastră – trei dacă o includem şi pe domnişoara Lavenham – ştiu că ce s-a întâmplat astă-seară aici, în casă, nu e rezultatul unei simple – cum să-i spun? – spargeri însoţite de violenţă. Ceilalţi nu ştiţi nimic. Aşa că o iau de la început. Acum câţiva ani – mai exact în 1918 – a avut loc ceea ce aş numi o mică tragedie de război. Ea a impresionat însă foarte profund pe un anumit om. Omul acesta, şi până atunci un fanatic, şi-a pierdut minţile datorită şocului şi a ajuns să creadă că întâmplarea tragică se datorează greşelii a patru persoane. Una din aceste persoane a murit, într-o altă ţară, acum şase ani. Din celelalte trei, două se află în această cameră. Înainte de a fi fost omorât generalul Crecy, se aflau trei. Celelalte două sunt lady Destrier şi cu mine. În ultimii câţiva ani, lady Destrier a primit câteva scrisori de ameninţare, venind toate, de asta nu ne îndoim niciunul, din partea nefericitului care acţionează sub impulsul iluziei de nezdruncinat că ea şi prietenii ei au fost personal răspunzători de întâmplarea care l-a impresionat aşa de profund. Mă tem că până acum aceste scrisori nu au fost luate în serios, aşa cum se pare că ar fi trebuit. Scrisorile i-au fost trimise lady-ei

Destrier din toate colţurile lumii, dar cu fiecare an locul expedierii se afla mai aproape de această ţară, iar anul acesta, de fapt acum doar câteva zile, a primit o scrisoare cu ştampila din Tuxford. Scrisorile anterioare ascundeau într-o oarecare măsură intenţiile autorului, dar scrisoarea aceasta din Tuxford cuprindea o ameninţare mai hotărâtă. I-a urmat, acum doar câteva ore, trimiterea unei scrisori *neştampilate* care a apărut în această casă – în camera din spatele dumneavoastră. Această scrisoare conţinea ameninţări şi mai clare...

— De ce n-aţi anunţat poliţia, colonele? întrerupse Norfolk.

— Te rog, lasă-mă să povestesc cum ştiu eu. Într-o clipă ajung la o concluzie foarte importantă, dar încerc să vă relatez lucrurile în ordinea lor. S-a propus – de fapt generalul Crecy a propus – să anunţăm poliţia; dar după ce ne-am gândit, am ajuns la o hotărâre eronată. Ce s-a întâmplat exact de atunci, ştiţi; Skinner a fost atacat, probabil de cineva care a intrat prin ultima fereastră de sus. Apoi am descoperit că firele de telefon au fost tăiate, iar maşinile deteriorate. Pe urmă, cercetând casa şi asigurându-ne aparent că nimeni nu se ascunde în ea, ne-am despărţit conform instrucţiunilor generalului Crecy şi am cercetat afară. În timp ce noi eram afară, Crecy s-a dus sus. Acolo a fost împuşcat. Cercetările făcute afară au arătat mai întâi că maşinile rămase – maşinile din garaj – au fost stricate, la fel ca şi cele de afară; în al doilea rând, un lucru şi mai important.

Bellamy se opri o clipă şi încă o dată aruncă priviri în jur spre cei ce-l ascultau. Se văzu cum înghite în sec. Îşi scoase vârful limbii şi-şi umezi buzele.

— Şoferul meu, pe care eu şi cu lady Destrier – pe

care toată lumea de fapt – îl crezuse în pat, în bungalowul folosit de lady Destrier pentru servitori, a lipsit toată noaptea. Înainte de a putea înţelege ce legătură are asta, trebuie să vă explic două lucruri: întâi, că singurul om din cei patru care are vreo legătură cu acest... acest nebun, care îl ştia cum arată, era persoana care a fost omorâtă acum şase ani. Nici lady Destrier, nici generalul Crecy, nici eu nu i-am văzut niciodată nici măcar o fotografie, deşi toţi, desigur, ştiam de existenţa lui. Apoi, că există fără îndoială posibilitatea ca omul care lucrează ca şoferul meu – al cărui nume ştiu că este Wilcox şi pe care l-am angajat doar acum trei luni – să nu fie persoana care cred eu că este. Din păcate n-am luat referinţe şi lucrul ăsta...

Norfolk îl întrerupse din nou. Deveni evident, cel puţin pentru Hugo Forsyth care-l privi deodată fix, că în glasul lui se putea observa mai mult decât urma unui accent nord-american.

— Dar, colonele, nu poţi avea de trei luni ca şofer un nebun fără s-o ştii. Nu e rezonabil!

— Dumneata nu eşti rezonabil. Un om cu o idee fixă, un om nebun doar dintr-un punct de vedere – se ştie bineînţeles că astfel de oameni sunt...

— Periculoşi! spuse Anne Lavenham, şi chicoti deodată.

Bellamy continuă calm:

— ...că astfel de oameni nu dau niciun fel de alte semne de nebunie.

Se opri brusc. Se uită la Crozier, la Skinner şi la Hugo Forsyth. Păru că aşteaptă comentarii din partea lor. Dar nu se auzi niciun comentariu, cu excepţia celui al lui Norfolk:

— Dar ce are şoferul dumitale comun cu nebunul

ăla?

— Oamenii pot juca teatru. Mai ales oamenii cu un singur scop în viaţă, oricare ar fi el. Bastion – aşa îl cheamă pe nebun – nu era cu siguranţă din clasa din care provin şoferii sau alţii de felul ăsta, ci era un om deştept – mulţi spun că era genial. Nu există nimic care să-l oprească să joace teatru, şi încă bine.

— Cum s-a purtat omul de când l-ai angajat? întrebă Norfolk.

— Ca şofer, răspunse scurt Bellamy, şi-a îndeplinit bine slujba, şi asta-i tot ce-ţi pot spune despre el.

Hugo Forsyth vorbi pe neaşteptate.

— Păcat!

Skinner îşi drese glasul; un sunet scurt, artificial şi absolut convenţional al unui servitor care vrea să atragă atenţia.

Bellamy se uită la el.

— Ce e?

— Dacă îmi permiteţi să vă întreb, domnule... are cumva acest Wilcox aproximativ vârsta care trebuie?

Bellamy dădu din cap.

— O idee bună. Ştim despre Bastion – despre nebun – că trebuie să fi avut, când a avut loc incidentul care i-a zdruncinat minţile, cel puţin douăzeci şi şase de ani. Asta ar însemna că acum are patruzeci. L-ai văzut pe Wilcox, Skinner? Când a venit la mine, mi-a spus că are treizeci şi opt. După câte mi-am dat eu seama, poate avea orice vârstă între treizeci şi cinci şi patruzeci şi doi – patruzeci şi trei. De acord?

— Da, domnule, spuse Skinner, şi cu acest cuvânt deveni din nou nu un om, ci un automat tăcut în aşteptare.

Bellamy îi privi încă o dată pe ceilalţi. Aşteptă, dar

niciunul din ei nu vorbi. În cele din urmă spuse:

— Nu am niciun dubiu. Nici lady Destrier nu are. Cred că şi ceilalţi, după ce veţi cugeta, veţi fi întru totul de acord cu noi. Dacă întreaga poveste vi se pare exagerat de neverosimilă, pot doar să vă amintesc ce s-a întâmplat astă-seară.

Se făcu din nou linişte. De data aceasta ea fu întreruptă de Hugo Forsyth, care spuse:

— Şi ce facem?

— Exact ce voiam şi eu să întreb, domnule Forsyth, spuse Norfolk. Colonele, discuţia e foarte bună, dar acţiunea e şi mai bună. Ce propui? Poate că înclinam să nu cred în posibilitatea unui maniac ucigaş care să fie şoferul unui ofiţer superior din armata britanică – mai ales că ne aflăm cu toţii în mica insulă a Marii Britanii – dar, după cum spui, lucrurile extraordinare care s-au întâmplat astă-seară fac posibil orice. Aşa că, adopt ipoteza dumitale. Deci, colonele, sunt de acord că deoarece acest Wilcox, sau Bastion, sau oricum vrei să-i spui, nu a fost încă prins, s-ar putea să avem neplăceri. Neplăceri mari pentru dumneata şi...

Bellamy i-o tăie scurt:

— Da, bineînţeles că am constatat asta cu toţii!

Norfolk era calm. Îi zâmbi blajin lui Bellamy, apoi cuprinse cu zâmbetul întreg grupul.

— Nu e nevoie, colonele, să-ţi pierzi cumpătul.

Şi, arătând cu capul spre Hugo Forsyth:

— Cum a spus şi acest gentleman chiar acum: ce facem? Presupun că n-o să stăm pur şi simplu aici aşteptând să se întâmple alte calamităţi. Suntem fără îndoială destui ca să putem ataca. În ceea ce mă priveşte – deşi nu e vorba de ceva care să mă ameninţe pe mine – susţin că ar fi mai bine să

acţionăm. Ce zici, Paul?

Şi-l lovi uşor peste braţ pe Crozier.

Crozier era impenetrabil. Ochii negri de pe chipul lui latin erau înguşti ca nişte crăpături. Fuma, de data aceasta placid, o ţigară care era probabil a douăzecea din ultima oră. Spuse din colţul gurii.

— La dispoziţia dumitale.

Bellamy se străduí să zâmbească şi spuse:

— E foarte drăguţ din partea voastră.

Nici zâmbetul, nici cuvintele nu arătau o convingere prea mare.

— Toţi îmi spuneţi „ce facem?” şi „fă ceva”, ca şi când aş avea intenţia să nu fac nimic. Dar cred că sunteţi de acord cu mine că n-ar folosi prea mult să vă cer să faceţi ceva, înainta de a vă spune cel puţin cât v-am spus.

— Wilcox, se află ori prin împrejurimi, ori a plecat, spuse Hugo Forsyth. Aici suntem şase bărbaţi, toţi în putere. Trebuie să-l căutăm.

— Da, da! spuse George Presdale.

Se ridică de lângă scaunul cu spătar înalt lângă care stătuse în genunchi. Deodată, spre surprinderea lor, femeia care ocupa scaunul cu spătar înalt prinse glas. Când îi auziră vocea, avură toţi un şoc. Deşi isteria dispăruse din ea, era aspră şi ascuţită de teamă.

— Sunteţi cu toţii ridicoli! Ce trebuie să faceţi e să chemaţi poliţia! Vă spun, chemaţi poliţia! Chemaţi poliţia!

Norfolk se întoarse spre ea cu o violenţă înfricoşătoare.

— Taci din gură! îi spuse.

Glasul îi era liniştit în timp ce rostea cuvintele, dar în ton avea ceva ce atrase privirile tuturor, cu o

spontaneitate uluită.

Femeia scoase din gât un sunet scurt; un sunet ciudat, de nedefinit. Putea fi un suspin oprit la mijlocul drumului, sau o exclamaţie sugrumată de furie. Dar tăcu.

George Presdale se duse în faţa ei. Îl privi furios pe Norfolk, de pe a cărui faţă dispăruse ferocitatea ciudată, trecătoare şi care era din nou inexpresivă, senină şi aproape zâmbitoare. George Presdale începu să vorbească, mânios, dar o mână – a lui Verity – i se aşeză pe braţ, iar el se opri, se întoarse s-o privească şi tăcu.

— Acum o jumătate de oră, Wilcox era în această casă, spuse Bellamy. Asta înseamnă că ori n-am cercetat bine prima dată, ori am avut doar impresia că am încuiat toate intrările posibile. Vă spun că primul lucru de făcut e să mai cercetăm o dată.

— Cred că ai dreptate, spuse Hugo Forsyth.

Bellamy se uită la ceilalţi bărbaţi. Fiecare se arăta de acord în felul lui; Norfolk dând din cap şi zâmbind; Crozier aplecându-şi aproape imperceptibil bărbia indolentă; Skinner printr-o mişcare care sugera într-un fel trezirea atenţiei unui soldat bine instruit.

— Aşa! spuse Bellamy. Cercetarea la întâmplare e inutilă. Propun să ne împărţim în trei grupuri: doamnele cu o sentinelă să meargă în camera mare. Dacă vor, se pot încuia acolo. Primul grup merge sus, al doilea grup jos...

Încă o dată Skinner tuşi discret, prevenitor. Când privirea lui Bellamy îl invită să vorbească, spuse:

— Mi-aş permite să vă sugerez, domnule, că o persoană ar trebui să rămână ca patrulă, cum s-ar spune, între scările de aici şi scara de serviciu. Altfel există şansa ca...

— Scara de serviciu? întrebă repede Bellamy. Ce vrei să spui?

— Scara de serviciu, domnule, spuse Skinner, privindu-l mirat. Scara care duce din capătul coridorului de colo, pe lângă camera servitorilor, în celălalt capăt al casei, pe lângă camera mea.

Bellamy încă se uita cu uimire.

— *Dumnezeule mare!* spuse rar. Nu ştiam că există aşa ceva!

Şi aruncând o privire în jur:

— A cercetat cineva scara asta ultima dată?

— Iertaţi-mă, domnule, spuse Skinner, dar în timpul primei cercetări, eram întins pe canapea, să-mi revin după lovitura la cap.

Degetele sale se ridicară fără voie şi atinseră uşor vânătaia uriaşă, murdară de sânge, de pe fruntea sa.

— Nu dormeam, domnule, şi nu eram inconştient, continuă el, iar uşa era deschisă. Dacă cineva ar fi urcat sau coborât pe scara de serviciu, l-aş fi văzut. La fel, aş fi auzit dacă ar fi intrat în bucătărie coborând scările, sau dacă ar fi ieşit din bucătărie urcând scările.

Bellamy ridică o mână şi-şi trecu degetele în jurul gulerului să-l mai lărgească.

— Bun! Asta e un lucru pozitiv.

Şi întorcându-se spre Verity, întrebă:

— Cine vrea să rămână cu voi în camera mare?

— E o risipă de forţă masculină, spuse Verity ridicând din umerii albi.

— Nici vorbă de aşa ceva! Nu vezi...? începu Bellamy.

Verity îl întrerupse. Râse – un râs straniu nu lipsit de veselie, dar amestecat totuşi şi cu alte emoţii.

Forsyth îl privi pe Bellamy.

— Mai repede, dacă ne împarţi în grupuri, îi spuse.

Bellamy dădu din cap.

— Ai dreptate! Presdale, dumneata rămâi cu femeile. Skinner, te duci sus cu domnul Forsyth. Eu dau o raită între hol şi scara de serviciu. Crozier şi Norfolk, vă duceţi drept în fundul casei.

Se întoarse spre Verity:

— Ai vreun obiect care să semene cu un revolver?

Verity zâmbi. Era foarte dreaptă, foarte palidă şi foarte frumoasă. Zâmbetul era un zâmbet sincer, care îi luă răsuflarea lui Bellamy, şi aduse în ochii lui Hugo Forsyth o strălucire neaşteptată de admiraţie. Norfolk rămase cu gura căscată. Crăpăturile ochilor lui Crozier se lărgiră pentru moment. Skinner privea uimit de admiraţie.

Verity spuse cu reproş:

— Nu fac sport, Norman. Ar trebui s-o ştii. Nu vânez, nu pescuiesc, nu călăresc! Dacă Skinner nu are niciunul, nu există în casă nimic mai periculos decât nişte andrele numărul 10.

Presdale spuse rar şi calm, ca şi când ar fi vorbit mai mult cu sine însuşi decât cu ceilalţi:

— Ei comedie, da! Tipul are un revolver!

Apoi, deodată mai tare:

— Dar cum dracu de n-am auzit împuşcăturile?

Crozier scoase ţigara din gură. Se uită, la fel de inexpresiv ca totdeauna, la cel care pusese întrebarea şi spuse:

— Maxim. Sau Hagstrom.

George Presdale îl privi.’

— Hag...? A, un revolver cu surdină, vrei să spui. Da, da, nu mă gândisem la asta.

— Aşadar, nu există nimic? întrebă Bellamy.

— Skinner, ai vreo armă? spuse Verity...

Skinner clătină din cap.

— Nu, doamnă, mă tem că nu. Am un revolver vechi din armată, dar niciun fel de glonte. Şi nici nu ştiu unde l-am pus. Cred că mi-ar lua aproape o jumătate de oră să dau de el.

Bellamy privi în jur. Ceva ca un zâmbet îi trase în jos colţul gurii. Spuse – şi de data aceasta sunetul aspru al glasului său nou era mai accentuat ca oricând:

— Asta e, deci! Nu uitaţi, domnilor, că dacă dăm de individ, e înarmat, iar noi nu. Mai vreţi să-mi daţi ajutor?

Nu primi niciun răspuns. În loc de voci se auzi, ca un ecou în singurătatea înspăimântătoare a încăperii înalte a holului, o bătaie puternică în uşa mare de stejar de la intrare; o bătaie din ce în ce mai tare.

Un ţipăt lung, înalt şi ascuţit, şi evident nereţinut, ieşi de pe buzele Soniei Kepple. Din nou, George Presdale sări lângă ea şi o înconjură cu braţul, în timp ce femeia se clătina. Crozier sări şi el. Cu mâna stângă prinse gâtul femeii şi cu palma dreaptă o plesni peste gură. Scâncetul scăzu şi muri.

Bătaia în uşă încetă. Fu urmată, după un alt interval de linişte, de ţârâitul încăpăţânat al soneriei.

Din nou, timp de o clipă nesfârşită, scena semănă cu un film oprit brusc.

Forsyth şi Bellamy porniră împreună. Forsyth ajunse primul la uşă. În spatele lui, chiar când ducea mâna spre zăvor, Bellamy spuse:

— Ai grijă!

Forsyth ori nu-l auzi, ori nu-i dădu atenţie. Deschise uşa.

Cu capul plecat, de pe care curgea apa, intră, poticnindu-se, o siluetă. Se opri, şi apa care se

scurgea formă încet băltoace strălucitoare pe parchetul din vestibul.

Hugo Forsyth închise uşa mare, trântind-o cu putere, răsunător.

Mâna lui Bellamy găsi comutatorul de la lumina din vestibul şi apăsă pe el. O lampă chiar deasupra siluetei prinse viaţă.

Bellamy şi Hugo Forsyth priviră uimiţi.

— *Doamne Dumnezeule!* exclamă Bellamy.

Hugo Forsyth deschise gura. Un spasm ciudat îi schimonosi faţa. Cu un efort imens închise din nou gura.

— *Doamne Dumnezeule!* exclamă din nou Bellamy.

Păşind repede, aproape alergând, Hugo Forsyth se întoarse din vestibul în hol. Ceilalţi se strânseră în prag. Hugo Forsyth se aruncă într-un scaun, îşi duse mâna la cap şi cedă în tăcere emoţiei care îl cuprinsese.

CAPITOLUL VII
De la 12,10 a.m. la 12,40 a.m.

1

Noul venit era o femeie. O femeie scundă, rotofeie şi greoaie, fără niciun fason, într-o haină bărbătească de ploaie, legată la mijloc cu o curea de piele. Haina îi ajungea până la glezne. De sub tivul murdar de noroi apăreau porţiuni de piele roşie împroşcată cu noroi. În picioare avea pantofi albi de pânză murdari, care apăreau din nişte galoşi uriaşi, traşi parcă greşit pe picioare, astfel încât se curbau în afară în dreptul degetelor, în arcuri ridicole, de neimaginat. Pe cap avea rămăşiţele, ude leoarcă, a ceea ce ar fi putut fi cândva o bască. De sub ea îi atârna părul ud, ca nişte cozi de raţă târâte prin noroi. Strâmb, pe un nas scurt, borcănat, stătea un pince-nez cu rame aurii. Din spatele lui clipeau şi tremurau nişte ochi care păreau imenşi, înceţoşaţi, de o culoare nedefinită. Dintre şuviţele încâlcite se ivea faţa rotundă ca o băşică prost pictată, înfiptă în vârful unei pietre funerare reprezentând o efigie grotească imaginată de un copil. Dintre buze se auzeau sunete incoerente, stranii. Îşi aplecase capul pentru a se feri de lumină şi, chiar în timp ce continua să-şi mişte repede maxilarele articulând sunetele, făcea eforturi zadarnice, stângace, să-şi îndrepte pince-nez-ul.

Verity vorbi din mijlocul oaspeţilor ei, care acum se

înghesuiau cu gurile căscate de uimire în uşa vestibulului:

— *Bucătăreasa!* Pentru numele lui Dumnezeu ce cauţi aici?

Anne Lavenham, dând din umeri, se îndepărtă de grup. Se duse şi se aşeză pe braţul fotoliului pe care stătea iubitul ei. Îşi puse o mână pe umărul care încă mai tremura al lui Hugo şi-şi lipi capul de al lui.

— Credeam că eşti nebun, iubitule, dar nu eşti. Nu eşti.

Cuvintele următoare se pierdură într-un val crescând de râs reţinut.

Fotoliul pe care stăteau se afla chiar lângă intrarea în vestibul, astfel că le ajungeau la urechi bolboroselile noii venite, la fel de clar ca şi când ar fi fost acolo; bolboroseli care se transformară dintr-o dată în vorbire coerentă.

Cei doi încetară să râdă şi prinseră să asculte. Auziră o revărsare de cuvinte pe un ton înalt, ascuţit, tremurat din cauza unei emoţii în care se desluşea furia.

— Nu sub acelaşi acoperiş, am zis! se auzea glasul. Nu sub acelaşi acoperiş! Pleci ori tu ori eu, am zis! Ce-are să spună doamna, eu nu ştiu, am zis! Şi când te gândeşti că tot timpul domnul colonel stătea acolo la mine în hol şi eu alergam de colo-colo căutându-l pe ticălosul care era chiar sub nasul nostru, cum s-ar zice tot timpul. Când te gândeşti că asta e fata pentru care am fost mai mult decât o mamă, pot s-o jur. Puteaţi să mă doborâţi cu o pană când i-am găsit. A fost o întâmplare, deşi mi se pare că a fost mâna Atotputernicului, altfel cum de mi-a venit în cap ideea mult după ce domnul colonel plecase şi eram toţi siguri că ticălosul nu-i în bungalow, ci că plecase

probabil şi hoinărea undeva prin furtună – cum de mi-a venit ideea să mă duc să schimb o vorbă cu târfa? Ce altceva putea fi decât mâna Domnului, când te gândeşti că târfa asta neruşinată îl avea în cameră tot timpul cât domnul colonel întreba de el şi eu căutam în camera lui şi băteam la uşile fetelor şi întrebam dacă nu l-au văzut cumva. Niciodată, niciodată n-am să pot să uit, cât oi trăi, şocul pe care l-am avut când am apăsat pe clanţa uşii ei şi am intrat, că ea uitase s-o încuie. N-aş spune nici lui Dumnezeu, nici oamenilor, nici animalelor ce mi-au văzut ochii! Dacă însuşi Arhanghelul Gabriel ar coborî pe pământ în toată strălucirea lui şi mi-ar cere să-i spun ce mi-au văzut ochii, niciun cuvânt nu mi-ar ieşi de pe buze! Sunt lucruri pe care nicio femeie cinstită, cu frica lui Dumnezeu, n-ar lăsa să-i iasă de pe buze. Nu, nici bătută! Ce-am făcut după ce mi-am dat seama că, de-mi plăcea sau nu ce vedeam, era adevărul, întreg adevărul, şi numai adevărul, n-aş putea să vă spun nici sub jurământ, aşa am fost de scârbită şi uimită. Da ştiu ce i-am spus ei. I-am spus aşa: „E o minune că Atotputernicul nu trimite pe pământ o flacără să te ardă în păcatul tău!” Şi ea ce mi-a răspuns? Mi-a vorbit cu respect şi remuşcare în glas? Nu! Ca o neruşinată ce e, nu mi-a răspuns decât cu obrăznicii sfruntate, stând acolo cum nicio femeie cinstită nu s-ar lăsa vreodată să fie văzută. Mi-a spus, mi-a spus... Da nu pot să repet altor urechi ce mi-a spus, doar atâta am să vă spun: se mândrea în păcatul ei, acum că fusese prinsă asupra faptului. Şi cuvintele pe care le-a folosit târfa... aţi crede că erau destul ca să-l facă pe cel ce le rostea să cadă mort. Şi ea se mândrea în păcatul ei! Se mândrea în păcatul ei! Era *mândră!* Şi chiar *râdea!* Râdea când îmi spunea că ticălosul

fusese cu ea chiar de când toţi ne-am dus la culcare devreme, ca nişte buni creştini, oameni cu frica lui Dumnezeu. Să vă spun cum râdea? Era un sunet rău, nefiresc. Aşa era...

Glasul se opri, pentru a fi înlocuit de alt sunet, mai isteric chiar decât cel precedent...

— Oh, întrece măsura! spuse Hugo Forsyth.

Şi sărind în picioare, ieşi ca o săgeată pe uşa vestibulului. Anne îl urmă, mai încet. Uitându-se printre Verity şi Bellamy, văzu că Skinner şi Hugo o apucaseră pe femeia care tremura şi gemea. O scuturau. Capul îi atârna moale ca un cap de păpuşă prins prost de un corp diform. Gemetele se înteţiră. Hugo Forsyth îi dădu deodată drumul de umeri, îşi ridică mâna stângă şi, cu palma o lovi tare peste obraz. Lovitura răsună ca pocnetul unui bici.

— Dar opreşte-te odată! strigă Hugo Forsyth cu o forţă uimitoare.

Lovitura şi zgomotul făcură ceea ce scuturatul nu reuşise. Gemetele scăzură. Atârnând inertă în braţele lui Skinner, femeia numită Minnie Walters suspina, sufla şi ofta.

— Mai bine duceţi-o sus, spuse Bellamy.

Verity aprobă din cap.

O procesiune începeată – Hugo Forsyth şi Skinner sprijinind trupul fără vlagă al femeii – urcă scările. În urma lor mergeau lady Destrier şi Norman Bellamy.

Curând Norman Bellamy coborî la cei ce aşteptau în hol.

— Ceilalţi vor fi jos într-un minut, le spuse. Lady Destrier vorbeşte cu ea. Aproape că şi-a revenit.

2

Verity coborî încet, cu garda în urma ei. Norman Bellamy se duse s-o întâmpine.

— Ai scos ceva de la ea? o întrebă.

Verity dădu din cap afirmativ. Înainte de a vorbi, înghiţi o dată sau de două ori. În cele din urmă spuse:

— Destule. Norman, nu există nicio şansă să fi fost Wilcox. Nicio şansă.

Vorbea foarte încet, încât cuvintele nu ajungeau până la bărbaţii care se opriseră pe trepte în spatele ei. Îl privi tăcută pe Bellamy, susţinând fără să clipească privirea-i sumbră. El văzu, cu o durere neaşteptată care i se observă într-o crispare bruscă a gurii, că deşi stătea dreaptă şi era stăpână pe sine, tremura totuşi uşor din tot corpul. Paloarea ei părea mai puternică, iar sub ochii negri i se vedeau cearcăne vinete. Bellamy spuse foarte încet:

— Să nu-ţi fie teamă!

Ea continuă să-l privească. Buzele pline i se despărţiră într-un zâmbet, iar el se minună din nou.

— O spui tu! vorbi Verity.

Bellamy se întoarse. Spuse, ridicând glasul astfel ca să fie auzit de grupul de lângă cămin şi de bărbaţii care încă mai stăteau pe scară:

— Lady Destrier ar vrea să mergem cu toţii în camera mare. Numai pentru câteva clipe.

Se schimbară priviri şi şoapte. Toţi se îndreptară spre uşa camerei mari. Bellamy rămase nemişcat, cu Verity lângă umărul lui. Arătă cu mâna spre Skinner şi Hugo Forsyth.

— Şi eu, doamnă? întrebă Skinner.

Verity îi zâmbi.

— Bineînţeles, Skinner. Nu ne putem lipsi de dumneata.

Skinner trecu în urma lui Forsyth. În timp ce traversau încet holul, Verity îl apucă pe Bellamy de braţ. Spuse în şoaptă:

— Ce-ai de gând să faci?

— Am un singur lucru de făcut. Ai încredere în mine.

Intrară ultimii în cameră. Ceilalţi stăteau în picioare, în mijlocul camerei. Bellamy închise uşa în urma lui şi, întorcându-se, o încuie. Scoase cheia, o aruncă în aer, o prinse şi o strecură în buzunarul drept al hainei de seară. Simţi privirea atentă, uimită a opt perechi de ochi. Rămase pe loc. Stătea cu picioarele uşor depărtate. Îşi ţinea mâinile în buzunarele hainei, cu degetele mari afară. Spuse ridicând puţin glasul:

— Nu, nu sunt nebun! Skinner, asigură-te că toate ferestrele sunt încuiate şi trage perdelele.

— Am înţeles, domnule, spuse Skinner, şi se puse pe treabă.

Până ce ultima perdea nu fu trasă cu scârţâit de inele şi foşnet moale de mătase grea, nimeni nu scoase un cuvânt. Apoi Bellamy vorbi din nou:

— Suntem în situaţia de la început. Wilcox nu e omul nostru. Şi dacă Wilcox nu e omul nostru...

Se întrerupse. Privirea lui se plimbă încet asupra celor ce-l ascultau.

— Dacă Wilcox nu e omul nostru, se auzi glasul lui Norfolk de data aceasta nu chiar aşa de afabil, atunci ceea ce trebuie să facem, colonele, este să ieşim afară în împrejurimi şi să-l căutăm pe omul care nu e Wilcox.

— Nu! spuse Bellamy.

— Oh! se auzi glasul lui Norfolk.

— Nu! Înainte de a ieşi „afară în împrejurimi”,

domnule Norfolk, cred că e mai bine să rămânem aici, înăuntru.

— Adică? întrebă Norfolk

— Adică, cred că e timpul să ne convingem că omul pe care-l căutăm nu se află în camera asta.

Timp de un minut, care păru de zece ori mai lung, liniştea se aşternu grea în cameră. Apoi, de pe buzele strânse ale lui George Presdale ieşi un fluierat lung.

Sonia Kepple se ridică în picioare. Avea glasul ascuţit de furie.

— Asta e nebunie! Există doar...

— Potoleşte-te! o repezi Crozier.

Norfolk se îndepărtă de marginea grupului. Se duse încet spre Bellamy. Nu mai zâmbea. Vorbea pe nas mult mai accentuat decât înainte.

— Deci, poate că nebunul ăsta al dumitale se află aici în cameră. Aşa crezi, colonele? Cum propui să-l descoperim?

CAPITOLUL VIII
De la 12,40 a.m. la 1,00 a.m.

— Wilcox nu-i omul nostru, spuse Bellamy. Deci, omul nostru ori se află aici în cameră, ori e cineva care nu are nicio legătură – nici măcar trecătoare – cu această casă. Deci, încă o dată, omul nostru ori se află aici în cameră, ori e...

— Aţi dat deoparte posibilitatea ca asasinul – Bastion îl cheamă? – să aibă un complice, spuse Hugo Forsyth.

— Nici pe departe, răspunse Bellamy.

— La dracu, există oare o întâmplare mai neverosimilă decât cea din noaptea asta?

— Hugo, te rog lasă-l pe Norman să continue! spuse Verity.

Forsyth o privi.

— Iartă-mă, spuse, şi tăcu.

— Cred că lady Destrier are dreptate, spuse Bellamy. Lăsaţi-mă să termin ce am de spus; apoi o să vă spuneţi părerile. Să revenim deci: ori ucigaşul se află aici în cameră, ori întreaga ticăloşie care s-a sfârşit cu moartea lui George Crecy a fost săvârşită de un om care a acţionat complet dinafară. Dacă ţineţi seama de tot ce s-a întâmplat astă-seară, de la trimiterea scrisorii care nu a venit prin poştă, până la asasinarea bietului George Crecy, va trebui să fiţi de acord cu mine că e mult mai probabil ca omul nostru să *nu* acţioneze complet dinafară.

— Bineînţeles, spuse Norfolk.

Bellamy îl privi pe Crozier.

— Dar dumneata ce crezi, domnule?

Crozier îşi lăsă în jos un colţ al gurii şi ridică din umeri cu o mişcare uşoară. Nu spuse nimic. Privindu-l, ochii lui Bellamy se îngustară. Când intrase prima oară în casă, domnul Paul Crozier păruse culmea nonentităţii uşor latinizate. Acum devenea vizibilă, cu fiecare moment mai mult, o forţă plină de hotărâre.

Bellamy îl privi pe Norfolk. Descoperi şi la el o schimbare, deşi mai subtilă; atât de subtilă încât nu-şi putea bate capul s-o analizeze acum. Îl privi pe Hugo Forsyth şi spuse:

— Ce crezi, bineînţeles în afară de ce-ai spus chiar acum?

— În ceea ce priveşte ipoteza dumitale, sunt de acord.

— Presdale, ce părere ai? întrebă Bellamy.

George Presdale, care stătea pe braţul canapelei lângă drăgălaşa, dolofana Sonia Kepple, din nou stăpână pe ea, privea în jos, spre capul ei drăguţ, brunet, fără să pară că a auzit.

Bellamy repetă, tăios:

— Presdale, ce părere ai?

Tânărul ridică privirea uimit. Îşi trecu o mână peste frunte şi răspunse plictisit:

— N-am nicio părere. Nu pretind că înţeleg ceva din toate astea, doar că e îngrozitor.

— Skinner, dumneata? întrebă Bellamy.

Skinner îşi ciocni călcâiele.

— Domnule, spuse el, după părerea mea aveţi perfectă dreptate.

— Secolul XX, Norman, spuse Verity. Libertate, egalitate şi fraternitate! Să fie auzită pe acest pământ

şi vocea femeii!

— Şi *tu* ce crezi? întrebă Bellamy.

— Cred că ai dreptate, răspunse Verity.

Îşi ţinu respiraţia şi veselia forţată dispăru din glasul ei:

— Dar Hugo a avut o idee îngrozitoare. Mă refer la complice.

— Nu e mai rău decât posibilitatea ca... începu Bellamy.

Verity ridică o mână.

— O ştim cu toţii!

Bellamy o privi pe Anne Lavenham şi spuse:

— Domnişoară Lavenham, ai ceva de spus?

Anne Lavenham clătină din cap.

Bellamy o privi pe Sonia Kepple.

— Dumneata, doamnă?

Ea se ridică foarte dreaptă şi spuse:

— Eu am o mulţime de spus. E barbar! E nedrept! Există un singur lucru de făcut. Am spus-o mai înainte, dar am fost oprită. O voi spune acum iar. Chemaţi poliţia!

— Cum am putea? întrebă Bellamy. Firele de telefon sunt tăiate. Maşinile sunt stricate. Sunt zece mile de ţinut sălbatic de aici până la cel mai apropiat poliţist, care e probabil un copoi gras de ţară incapabil să dea vreun ajutor decât atunci când se fură un cal.

Femeia deschise din nou gura să vorbească, dar înainte de a spune ceva, se uită la cei doi bărbaţi cu care venise. Ochii lor erau aţintiţi asupra ei. Sfidarea ei mândră parcă dispăru şi se cufundă din nou în colţul canapelei, fără a mai scoate o vorbă.

— Acum aş vrea să vă amintiţi, spuse Bellamy, – nu că aş avea impresia că aţi uitat! – că sus se află

trupul neînsufleţit al unui om care, acum o oră, era viu. A fost omorât în timpul cercetării organizate de el însuşi. Asta înseamnă că a fost omorât aproximativ între unsprezece jumătate şi douăsprezece. Propun ca mai întâi să cerem fiecărui membru al grupului să ne spună exact unde era şi ce făcea în intervalul de timp dintre momentul când a pornit la treabă şi cel când a terminat.

Îl privi pe Norfolk.

— Să începem cu dumneata?

Norfolk se înclină scurt, ironic. Încă mai zâmbea.

— Am fost lăsat aici să le păzesc pe doamne. O sarcină într-adevăr încântătoare. Uşoară şi, dacă mă pot exprima astfel, emoţionantă în sensul cel mai plăcut al cuvântului.

— N-ai ieşit din cameră? întrebă Bellamy.

— Bineînţeles că am ieşit, colonele, răspunse Norfolk. Nu mi-aş fi îndeplinit sarcina cum se cuvine dacă, din când în când, n-aş fi ieşit să arunc o privire prin hol şi prin colţurile mai îndepărtate.

— De câte ori ai ieşit din cameră?

Norfolk dădu din umeri.

— Poate că una din doamne ne-ar putea spune.

Bellamy o privi pe Verity, care răspunse după o clipă:

— Cred că de trei ori.

Se întoarse spre Anne Lavenham:

— Aşa e?

— Cred că da, răspunse Anne.

Bellamy o privi pe Sonia Kepple.

— Ne-aţi putea ajuta, doamnă?

— Nu, răspunse femeia.

Apoi, după ce se gândi puţin:

— N-am nici cea mai mică idee.

— Să zicem că de trei ori.

Bellamy îl privi pe Norfolk:

— Care a fost intervalul cel mai lung cât ai stat afară?

Norfolk dădu din umeri.

— Nu m-am cronometrat, colonele. Întreabă-le pe doamne.

Verity spuse:

— De două ori a lipsit cel mult un minut. O dată a lipsit mult mai mult.

— Cât? întrebă Bellamy.

— E aşa de greu de spus, spuse Verity. În general n-am noţiunea timpului, iar astă-seară timpul pare mult mai elastic ca de obicei. Încearcă tu, Anne.

— Îmi amintesc, spuse Anne Lavenham. Parcă au fost secole. Poate pentru că eram cu sufletul la gură. Cred că cinci minute, dar desigur că nu au fost atâtea. Să zicem trei.

— Norfolk, ai lăsat uşa deschisă de câte ori ai plecat?

Norfolk clătină din cap. Încă mai zâmbea. Încă avea glasul netulburat.

— Bineînţeles că nu. Puteam să las uşa deschisă şi să le fac pe doamne să simtă că nu sunt în siguranţă?

— Ai închis-o de fiecare dată?

Norfolk aprobă din cap.

— Eu l-am rugat, spuse Verity.

— Deci, cu mine ai terminat, spuse Norfolk. Pot să stau jos, căpitane, vreau să zic colonele?

— Cine urmează? întrebă Bellamy. Ce ai de spus, Forsyth?

Hugo Forsyth se sprijinea de pian, în dreapta lui Verity. Îşi scoase ţigara din gură.

— Dă-i drumul, spuse.

— Care a fost sarcina dumitale?

— Firele de telefon. Afară. Să găsesc unde au fost tăiate.

— Şi ai găsit?

— După cum ţi-am spus. Au fost tăiate mai bine de şase metri din firul principal la vreo sută de paşi de la capătul aleii şi altă bucată mare din firul care face legătura cu bungalowul, chiar în colţul pavilionului de vară.

— Dacă mi-amintesc bine, ai fost printre primii care au plecat.

— Da...

— În timp ce erai afară, ai văzut pe altcineva din restul grupului?

— Fără să disting cine era. O clipă, totuşi – te-am văzut pe dumneata şi pe Crozier venind spre garaj. Mai târziu am mai văzut pe cineva, ba cred că erau doi, la câtva timp unul de altul, dar n-aş putea să-ţi spun cine erau.

— Când te-ai întors?

— Nu m-am uitat la ceas.

— Vreau să ştiu dacă ai fost printre primii sau printre ultimii.

— Pe la mijloc.

Bellamy îi privi pe ceilalţi bărbaţi; pe Presdale care şedea pe braţul canapelei; pe Norfolk şi Crozier stând împreună lângă fereastra din mijlocul peretelui sudic; pe Skinner, o siluetă rezervată în spatele pianului. Întrebă:

— L-a văzut cineva pe domnul Forsyth în timp ce-şi făcea datoria afară?

— Nu, spuse Norfolk.

Crozier clătină din cap.

— Nu, domnule, spuse Skinner.

— Dumneata, Presdale?

— Nu.

— Bine! Mulţumesc, Forsyth. Şi acum, cine? Dumneata, Crozier?

— Foarte bine.

Crozier vorbi fără să-şi scoată ţigara din gură. În timp ce-şi mişca buzele, ţigara se clătina în sus şi în jos.

— Ştiu la ce oră ai plecat, spuse Bellamy, şi unde te-ai dus, pentru că am mers cu dumneata până la garaj. Te-am văzut intrând în garaj. Apoi eu m-am dus la bungalow.

— Dumitale cine o să-ţi pună întrebările? întrebă Crozier.

Până şi vocea i se schimbase. Acum era dură, cu un accent străin, ciudat şi necunoscut.

— Oricine. După ce-o să termin.

Crozier se ridică în picioare. O clipă, cei doi bărbaţi se priviră de la distanţa de trei paşi dintre ei. În cele din urmă, Crozier spuse:

— Dă-i drumul.

— Ce-ai făcut în garaj?

— M-am uitat la maşini.

— Câte?

— Doar ştii. Dar am să-ţi spun – patru.

— Le-ai cercetat pe toate?

— Fii rezonabil! Bine, dacă vrei să-ţi spun, le-am cercetat pe toate. Şi am descoperit că toate au aceleaşi stricăciuni. Toate au firele de contact tăiate.

— Ce-ai făcut după ce ai cercetat ultima maşină?

— Mi-am scos o ţigară.

— Şi pe urmă?

— Am fumat-o.

— Înainte de a te întoarce în casă?

— Înainte de a ieşi din garaj. Nu puteam fuma afară din cauza ploii.

— Cât timp ţi-a luat fumatul?

Crozier ridică din umeri.

— *Quien sabe*?

— După ce ai terminat de fumat, ce-ai făcut?

— Am încuiat garajul, am pus cheia în buzunar şi m-am întors.

— Te-ai întors primul în casă?

Crozier clătină din cap şi arătă cu degetul spre Presdale care stătea pe canapea:

— Nu. El a ajuns înaintea mea. Mi-a dat drumul înăuntru. Gata?

— Da, răspunse Bellamy. Şi acum dumneata, Presdale.

— Da, spuse George Presdale fără chef.

— Ce sarcină ai avut?

— Să cercetez în general. A trebuit să fac un cerc larg şi apoi să mă întorc în cercuri mai mici spre casă.

— Aşa ai făcut?

— Da.

— Ai văzut pe cineva?

— Da.

— Pe cine?

— Pe dumneata, pe Crozier şi încă pe cineva. Era la o oarecare distanţă. Nu sunt sigur dacă era Skinner sau Forsyth.

— N-ai găsit nimic altceva, n-ai văzut pe nimeni altcineva?

— Nu.

— Te-ai întors primul în casă?

— Da.

— Cum ai intrat?

— Cu semnalul: trei bătăi în uşă şi un ţârâit scurt la

sonerie.

— Cine a deschis?

— Lady Destrier.

— Singură?

— Nu.

Şi arătă cu capul spre Norfolk:

— Împreună cu el.

— Mulţumesc. Cu dumneata am terminat. Şi acum, Skinner.

Skinner veni din spatele pianului. Rămase la câţiva paşi depărtare de Bellamy, în poziţie de drepţi.

— Ce sarcină ai avut, Skinner?

— Aceeaşi ca şi domnul Presdale, domnule, numai că a trebuit să înconjor casa în partea cealaltă.

— Şi ai înconjurat-o?

— Da, domnule.

— Ai mai văzut pe altcineva?

— Pe domnul Presdale, domnule, o dată, la început.

— Te-ai ţinut de cercurile dumitale?

— Nu, domnule.

Bellamy privi mirat.

— Ei? De ce nu?

— Am făcut înconjurul casei, domnule, şi apoi mi-a venit deodată în minte că nimeni n-a căutat pe plajă, aşa că am coborât.

Skinner privi trist în jos, spre pantofii şi pantalonii săi murdari de pământ şi de nisip.

— Ştiţi, domnule, cunosc drumul în jos pe scări şi... – ridică din umeri – ... m-am gândit că nu fac niciun rău.

— Bineînţeles că nu. Când te-ai întors în casă? În comparaţie cu ceilalţi, vreau să spun.

— Cred că am fost al treilea, domnule. În orice caz, domnul Presdale mi-a dat drumul înăuntru. Iar pe

domnul Forsyth nu l-am văzut.

— Asta-i tot, spuse Bellamy, mulţumesc.

Norfolk râse.

— Ţi-a venit rândul, colonele, nu-i aşa?

— Desigur.

Tonul lui Bellamy era inflexibil. Norfolk, chicotind încă, privi în jur.

— Cine vrea să-l chinuie pe colonel, băieţi?

Forsyth spuse dintr-o răsuflare:

— Voi fi judecător şi voi fi şi juriu.

Norfolk se uită la el.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic, spuse Forsyth. Nimic.

Norfolk îl privi pe Bellamy.

— Se pare că nimănui nu-i place însărcinarea asta, colonele. Dar asta va întregi cercetarea, nu-i aşa?

— Atunci, fă-o dumneata.

— Bine. Deci, ce-ai de spus, colonele?

— Am fost cu Crozier până la garaj. L-am văzut deschizând uşa şi intrând înăuntru, apoi m-am dus spre bungalow.

— Cam cât e de departe bungalowul?

Bellamy se gândi.

— Vreo optzeci sau o sută de metri.

— Te-ai mai întâlnit cu altcineva dintre cei ce căutau?

— Nu.

— Când ai ajuns la bungalow, ce-ai făcut?

— Am bătut până mi s-a deschis.

— Cine ţi-a deschis?

— Bucătăreasa.

— Bucătăreasa care a venit aici şi care a fost chiar acum dusă şi culcată sus?

— Da.

— Din câte am auzit, am înţeles că i-ai spus că voiai să vorbeşti cu şoferul dumitale, Wilcox.

— Da.

— De ce voiai să vorbeşti cu Wilcox?

— Voiam să văd dacă Wilcox e acolo. Dacă nu, atunci aş...

— O secundă, colonele! Îl suspectai pe Wilcox când te-ai dus la bungalow?

— Nu, dar lady Destrier îmi sugerase că ar fi poate cazul să-l suspectez.

— Înţeleg. Ce s-a întâmplat după ce i-ai cerut bucătăresei să-l găsească pe Wilcox?

— Ştii foarte bine ce s-a întâmplat!

Acum, tonul lui Bellamy era furios. Norfolk continua să zâmbească.

— Iartă-mă! Nu vreau să te jignesc! Totuşi, ce s-a întâmplat?

— Bucătăreasa s-a dus spre camera lui Wilcox. A bătut la uşă, dar n-a primit niciun răspuns. A coborât şi mi-a spus că nu-l poate trezi. M-am dus eu însumi sus şi am intrat în cameră. Era goală. Patul era nedesfăcut.

— Livreaua lui era acolo?

— Da. Dar bineînţeles că nu ştiam dacă are şi alte haine cu el. Atunci bucătăreasa le-a trezit pe celelalte servitoare, o jupânească şi o fată în casă. Ele au ieşit din camerele lor şi le-am întrebat ce ştiu de Wilcox. Atunci bucătăreasa şi jupâneasa au spus... dar e absurd! Aţi auzit-o pe bucătăreasă. Ştiţi exact ce s-a întâmplat.

Norfolk continua să zâmbească.

— Când te-ai întors, colonele, al câtelea ai ajuns?

— Ştii foarte bine că am ajuns ultimul.

— Da. Cred că asta-i tot.

— N-ai tras nicio concluzie? întrebă Bellamy.

— Dumneata ai tras vreuna? întrebă Norfolk.

— Da, spuse Bellamy. Acum ştim ceva. Ştim că nu există nimeni în această cameră, inclusiv eu, care ar putea dovedi altfel decât dându-şi cuvântul de onoare că nu este el ucigaşul.

CAPITOLUL IX
De la 1,00 a.m. la 1,15 a.m.

Tăcerea cea mai grea din acea noapte a tăcerilor fu în cele din urmă întreruptă de Norfolk:

— Totul e în regulă, colonele. În re-gu-lă.

Glasul i se schimbase. Nu se simţea în el nici intenţia de zeflemea, nici cea de a face plăcere. Era un ton jos şi blând, deşi, într-un fel ciudat, ameninţător.

— M-am inclus şi pe mine, vorbi Bellamy, mai mult îngânând decât rostind cuvintele.

— Da. Aşa e. Dar asta înseamnă cu foarte puţin mai mult decât nimic! spuse Norfolk.

Şi, întorcându-se spre Crozier:

— Ce zici, Paul?

Crozier aprobă, dând din cap.

— Cu foarte puţin mai mult decât nimic! repetă Norfolk. De ce? Pentru că ne-ai spus că eşti unul din cei trei pe care îi urmăreşte ucigaşul nebun...

Bellamy îl întrerupse. Avea un ton la fel de rece ca şi privirea:

— N-am spus că mă suspectez pe mine însumi. Am spus doar că, întrucât astă-seară a fost ucis un om aici, niciunul dintre cei şase bărbaţi de aici nu ar putea *dovedi* că nu el este ucigaşul.

— Te-am auzit prima dată, spuse Norfolk. Lăsând la o parte cuvintele ca atare, ce-ai vrut cu adevărat să spui e că fie eu, fie Paul Crozier este omul dumitale.

Se întoarse spre Crozier:

— Ce zici, Paul?

Crozier aprobă din cap.

— De ce eşti atât de sigur că mi-am îndreptat... ăă... bănuielile spre dumneata şi spre prietenul dumitale?

Crozier veni spre pian. Păşind leneş, se apropie de Norfolk şi rămase lângă el. Norfolk vorbi:

— E firesc. Sunt şase bărbaţi. Fără dumneata sunt cinci. Despre trei dintre ei ştii tot. Unul – îl privi pe Presdale – am înţeles că e rudă cu bărbatul care a fost omorât. Altul e un servitor de încredere al lady-ei Destrier. Iar celălalt se pare că ocupă un anume loc în familia lady-ei Destrier – nu sunt sigur ce loc. În orice caz, e clar că niciunul dintre aceşti trei bărbaţi n-ar putea fi nebunul dumitale. Aşa că, domnule colonel, ceea ce ai vrut cu adevărat să spui chiar acum e că fie eu, fie Paul Crozier este nebunul. Dacă crezi că unul dintre noi doi e nebunul, celălalt e complicele lui; iar dacă crezi că unul dintre noi doi e nebunul, care a acţionat de unul singur şi i-a ascuns celui mai bun prieten al lui de o viaţă întreagă că el este omul numit Basildon sau cum îl cheamă, asta nu contează nici cât negru sub unghie: faptul este de ajuns, şi acest fapt e că, în ochii dumitale, fie eu, fie prietenul meu e un ucigaş.

Îl privi pe Crozier:

— Aşa e, Paul?

Crozier aprobă din cap.

— Te grăbeşti să tragi concluzii, domnule Norfolk.

Lady Destrier, dreaptă şi nemişcată, singurul semn de viaţă în ea fiind ochii strălucitori de pe chipul alb, simţi cum două mâini reci o apucă de braţul gol. O voce îi şopti ceva la ureche; vocea Annei Lavenham,

redusă la şoaptă, totuşi tremurată din cauza unui lucru care, dacă n-ar fi fost stăpânit, ar fi dus-o la isterie:

— Sinistre concluzii.

Verity se întoarse. Îşi eliberă uşor braţul şi şi-l puse în jurul umerilor fetei.

Anne Lavenham se trase puţin înapoi. Rămase şi ea dreaptă şi spuse, tot în şoaptă:

— Iartă-mă, draga mea. Acum mă simt bine.

Norfolk îl privi pe Bellamy şi spuse:

— Concluziile au fost îndreptate împotriva noastră. Ce zici, Paul?

Crozier aprobă din cap.

— Fiindcă te-ai grăbit să tragi concluzii, domnule Norfolk, spuse Bellamy, să presupunem o clipă că, într-adevăr, cred că fie dumneata, fie domnul Crozier este Bastion; şi că fie dumneata, fie domnul Crozier, fie amândoi, l-aţi omorât pe generalul Crecy. Care e răspunsul dumitale?

Norfolk îşi puse mâinile în buzunare, îşi înclină capul într-o parte şi-l privi pe Bellamy cu un început de zâmbet ciudat care-i strâmba gura. Spuse cu glas diferit, mai puţin ameninţător:

— Aşa mai merge. Răspunsul meu, colonele, e acesta: nici eu, nici Paul Crozier nu ar putea fi ucigaşul dumitale, pentru că niciunul dintre noi nu ar putea fi Bastion. De ce? Pentru că amândoi avem identităţi proprii, perfect valabile, care pot fi dovedite. Identităţi pe care am fi bucuroşi, colonele, să le dovedim în faţa autorităţilor în drept, dacă ne-ar cere s-o facem. Pe scurt, niciunul dintre noi nu e Bastion, şi niciunul dintre noi nu l-a cunoscut vreodată pe Bastion. Aşadar, niciunul dintre noi nu poate *fi* Bastion, sau măcar un complice de-al lui Bastion.

Suntem cetăţeni paşnici, ce zici, Paul?

Crozier aprobă din cap. Dar, spre surprinderea celorlalţi, de data aceasta şi vorbi:

— E în regulă, în regulă!

Acum glasul lui era fără doar şi poate glasul unei persoane diferite de aceea care păruse a fi când intrase în casă. După o pauză, adăugă:

— Suntem cam sătui de tărăboiul ăsta!

Zâmbetul lui Norfolk deveni mai larg.

— Ai dreptate, Paul. Ce facem?

— O-ntindem, spuse Crozier.

— Bineînţeles. Bravo ţie. Dar cum? întrebă Norfolk.

— Luăm nişte sârmă şi punem fire de contact la maşină.

— Se poate?

Crozier aprobă din cap.

— Auzi, colonele? Plecăm, spuse Norfolk.

— Nu! rosti Bellamy.

— Ai auzit, Paul?

Crozier dădu din cap. Ochii lui negri şi ochii albaştri ai lui Norfolk fixau silueta înaltă şi elegantă care stătea între ei şi uşă.

— Cheia e la dumneata, colonele, spuse Norfolk.

— Ştiu.

Crozier se duse spre el, oprindu-se la un pas. Întinse mâna, cu palma în sus.

— Hai! spuse.

Bellamy privi în jos spre el cu o dezaprobare care nu mai încerca s-o ascundă.

— Hai! repetă Crozier.

Norfolk înaintă lângă el.

— Nu! spuse Bellamy.

Privi peste capetele celor doi bărbaţi de lângă el. Ochii lui căutau ochii celorlalţi trei bărbaţi. Întâlni

privirea lui Skinner şi a lui Forsyth. Făcu o mişcare uşoară cu capul. Skinner se apropie cu paşi repezi, uşori şi rămase lângă el, dar nu prea aproape. Veni şi Forsyth, dar mai încet. Când ajunse lângă Bellamy, se opri între el şi Skinner.

— Ce-i asta, colonele? întrebă Norfolk. Ne luăm la bătaie?

Crozier râse pe neaşteptate; un sunet urât, mârâit. Sub linia subţire a mustăţii negre, buza superioară descoperea într-un colţ al gurii dinţii strălucitori.

— Presdale! spuse aspru Bellamy.

George Presdale era încă pe canapea. Stătea foarte aproape de Sonia Kepple care, mulţumită trusei de machiaj şi temperamentului său, era acum atât de calmă, de parcă aceasta ar fi fost petrecerea la care se aşteptase. Capetele le erau apropiate, iar Presdale îşi sprijinea braţul drept de spătarul canapelei, pe după umerii ei frumoşi, rotunzi, cu pielea măslinie.

— Presdale! repetă Bellamy.

George Presdale ridică ochii. O clipă, privirea lui exprima o interogare obişnuită, lipsită de interes, apoi, când semnificaţia grupului de bărbaţi i se lămuri în minte, deveni o privire încruntată de uimire. Se ridică în picioare.

— O! exclamă Sonia Kepple. Ce se întâmplă?

George Presdale se întoarse s-o privească. Spuse cu un glas foarte blând:

— Stai liniştită! Nu-i nimic.

Se duse spre grup, oprindu-se la o oarecare distanţă, dar în rând cu Crozier şi Norfolk. Îşi băgă mâinile în buzunarele hainei gri, care fusese elegantă, dar acum era udă leoarcă. Trupul descărnat de călăreţ şi-l ţinea mai drept ca de obicei. Pe chipul slab, bătut de vreme, apăruseră trăsături vădind

gravitate şi maturitate; vaga expresivitate obişnuită a privirii dispăruse, şi când vorbi se auzi un glas rece şi hotărât, cum nu mai fusese în cursul acelei nopţi îngrozitoare.

Anne Lavenham îi şopti lui Verity la ureche:

— Aşa arată când călăreşte.

— Ce s-a întâmplat? întreabă George Presdale.

— Doamne Dumnezeule! N-ai fost atent?

— Nu.

— Doamne Dumnezeule! repetă Bellamy.

— De fapt, ce s-a întâmplat? insistă George Presdale.

Bellamy îl privea uimit.

— Domnii Crozier şi Norfolk sunt convinşi că suspectez pe unul dintre ei, sau pe amândoi, în legătură cu moartea lui Crecy...

— Aşa e? îl întrerupse Presdale.

— Nu e vorba de asta. Cum ai fi auzit chiar acum dacă ai fi fost atent, sunt şase bărbaţi în această cameră şi niciunul dintre ei nu poate dovedi că nu este el asasinul lui George Crecy.

— Înţeleg, spuse rar George Presdale. Şi ce te necăjeşte?

— Crozier şi Norfolk vor să plece. Le-am spus că nu se poate.

— Înţeleg.

— Nu rezolvi nimic, colonele, spuse Norfolk. Ce se-aude cu cheia?

Crozier, care ţinea mâna stângă în buzunar, iar pe cealaltă afară, întoarse capul şi, cu o încetineală gravă, inconştientă, scuipă capătul ţigării din gură. Acesta căzu aprins pe covor. Gânditor, îl apăsă cu piciorul şi strivi capătul aprins.

Gestul acesta atrase asupra lui privirea îngrozită,

uluită a opt perechi de ochi, dar el rămase, cel puţin în aparenţă, complet indiferent.

Anne Lavenham spuse cu o voce rece, clară, care, deşi nu era ridicată, era mai ascuţită decât mai multe ţipete la un loc:

— Căpitane Presdale, cine sunt prietenii dumitale?

— Linişteşte-te, prostuţo! spuse Verity, zâmbind.

— Da, Presdale, cine sunt aceşti oameni? întrebă Bellamy.

— Domnul Jeremy Norfolk, din Capetown şi Cleveland; domnul Paul Crozier, cred că e din Montreal.

— Şi doamna? întrebă Bellamy.

— Doamna Sonia Kepple, vorbi Presdale, e fiica domnului Norfolk. Soţul ei a murit acum doi ani.

Îl privea pe Bellamy. După prima privire uluită din cauza gestului necuviincios al lui Crozier când scuipase ţigara pe covorul gazdei, nu se mai uită la niciunul dintre cei doi bărbaţi care se aflau acolo sub egida lui.

— Domnul Paul Crozier din Montreal, spuse rar Bellamy. Canadian, deci.

Crozier făcu repede o mişcare ciudată cu capul, întreruptă la fel de repede. O fracţiune de secundă păruse că avea de gând să scuipe. Spuse:

— De acolo e şi tipul dumitale?

Bellamy îl privi pe George Presdale.

— De când îi cunoşti pe aceşti oameni? îl întrebă.

— De multă vreme, răspunse George Presdale.

— Nu vorbi prostii!

Glasul lui Bellamy era acum al ofiţerului superior.

— Regret! N-am încotro, spuse Presdale.

Ochii lui albaştri, de gheaţă, întâlniră privirea ochilor negri, mânioşi, şi se opri asupra lor. Puţin

surprins, George descoperi că Verity se afla lângă el. Ea spuse rar:

— Căpitane Presdale, mi-ai face un mare serviciu dacă ai răspunde la întrebările colonelului Bellamy.

George Presdale o privi. Rămase tăcut, dar în cele din urmă spuse:

— Foarte bine. I-am cunoscut acum trei săptămâni.

— Unde? izbucni Bellamy.

Presdale nu-l luă în seamă.

— Te rog, căpitane Presdale! spuse Verity. La urma urmei, nu se poate...

George Presdale o întrerupse:

— Foarte bine, spuse fără să se uite la Bellamy. Aşteptaţi o clipă!

Se întoarse şi, cu paşi mari, repezi, se duse înapoi lângă canapea. În celălalt capăt al canapelei, femeia mică, brunetă, stătea nemişcată şi tăcută. Avea chipul cenuşiu, de un cenuşiu îngrijorător, care ţine de obicei locul palorii la cei cu tenul măsliniu.

George Presdale se aplecă spre ea şi o întrebă:

— Ai auzit?

Sonia Kepple dădu din cap afirmativ.

— Să le răspund la întrebări? Sau să le spun să se ducă la dracu?

Ea îşi ridica privirea spre el. Avea ochii foarte mari în comparaţie cu ovalul mic al feţei, îşi mişcă buzele ca şi când ar fi vrut să spună ceva, dar nu se auzi niciun sunet. Vârful limbii mici ieşi şi-i umezi buzele.

George Presdale se aşează lângă ea. Îşi puse mâna mare pe mâinile mici încrucişate în poala neagră, pe care le simţi reci şi tremurânde.

— Nu fi îngrijorată, îi spuse.

— Fă cum crezi că e mai bine, spuse ea.

George Presdale se ridică şi se înapoie la grupul

tăcut care-l urmărea cu privirea. Uitându-se la Bellamy, spuse:

— Am cunoscut-o pe doamna Kepple, pe tatăl ei şi pe domnul Crozier la Hotelul Mitre, din Battistock. Mama stătea acolo de câteva zile şi i-a cunoscut.

— Deci, tot ce ştii despre aceşti oameni e ceea ce ţi-au spus ei? întrebă Bellamy.

— Poate că nu ştiu multe, dar destul pentru a putea spune că asta e în general tot ce ştie cineva despre altcineva.

— Ce caută aici? întrebă Bellamy.

George Presdale vru să spună ceva, dar glasul lui Norfolk îl întrerupse şi tăcu.

— Ascultă, colonele, spuse Norfolk, căpitanul Presdale ţi-a spus tot ce-ţi poate spune. Ce-ar fi să pui întrebările direct mie şi prietenului meu? Ce zici, Paul?

Crozier mormăi; un sunet, nedefinit care putea fi la fel de bine aprobare sau dezaprobare.

— Ar fi şi mai bine, colonele, să-ţi spunem noi fără să ne întrebi. Mă numesc Jeremy Norfolk. Mă ocupam – căci m-am retras din afaceri – cu petrolul. Am avut, şi mai am, interese mari în petrolul din Africa de Sud. Am trăit o mare parte din ultimii douăzeci şi cinci de ani în Africa de Sud. De aceea a spus căpitanul Presdale că sunt din Capetown şi Cleveland. Sunt văduv. Doamna Kepple e unica mea fiică. Cât a fost măritată, n-a stat cu mine. După moartea soţului ei s-a întors la mine. M-am retras din afaceri anul trecut, iar acum sunt ceea ce ai numi probabil un turist care cutreieră globul, deşi mă aflu în Anglia cu scopul de a vedea dacă mi-ar plăcea să mă stabilesc aici... După seara asta, colonele, m-am hotărât definitiv să n-o fac. Cred că pot spune...

Fu întrerupt; o întrerupere surprinzătoare, căci venea din partea prietenului său. Crozier izbucni pe neaşteptate:

— Las-o moartă. Eşti mai rău ca o moară stricată.

Norfolk tresări, întoarse capul şi se uită la prietenul său, apoi tăcu. Jumătate din zâmbetul din timpul cât vorbise cu Bellamy îi dispăruse de pe faţă. Privirea nu mai era fermă, ci se plimba de colo-colo. Îşi răsucea nervos mâinile şi, în cele din urmă, şi le ascunse, împreunându-le la spate. Arăta ca un om care, convins că în spatele lui se află un perete solid, descoperă deodată că nu e nimic decât aer.

Bellamy spuse, privindu-l pe Crozier:

— Care e povestea dumitale?

— Ei, asta-i! spuse Crozier. Poate că ai s-o afli. Dar ai s-o afli doar când o să vreau eu. Acum, hai!

Scoase mâna stângă din buzunar şi o întinse din nou, cu palma în sus. Mâna dreaptă îi mai atârna încă într-o parte, cu braţul ciudat de imobil.

— Aşteaptă! spuse Bellamy. E clar pentru mine că, în această situaţie, nimeni nu trebuie să plece de aici până dimineaţă, când vom chema autorităţile. Dar deşi ştiu asta, voi supune la vot.

Îl privi aspru pe Norfolk, apoi pe Crozier.

— Fiţi atenţi, nu spun că voi acţiona conform votului, dar va fi o experienţă interesantă. Dumneavoastră – şi o includ şi pe doamna Kepple – credeţi că trebuie să plecaţi.

— Uf! pufni Crozier.

Norfolk nu spuse nimic.

— Mai sunt cinci persoane în cameră, în afară de mine, urmă Bellamy. În niciun caz nu putem ajunge la balotaj. Aşa că...

Se întoarse spre Verity:

— Rămân sau pleacă?
— Să rămână, spuse Verity.
— Domnişoara Lavenham?
— Să rămână!
— Forsyth?
— Să rămână!
— Presdale?
— Mă abţin.
Bellamy îl privi fix.
— Rămân sau pleacă?
— Mă abţin.
Bellamy îşi muşcă buza de jos. Mult timp tăcu. Apoi se întoarse spre Skinner.
— După părerea mea, domnule, aceste persoane trebuie să rămână.
Bellamy îl privi din nou pe Norfolk şi Crozier.
— Vedeţi? spuse şi făcu o mişcare scurtă, circulară, cu mâna.
Norfolk rosti, cu o voce care era în mod ciudat şi neaşteptat deconcertant de nesigură:
— Ascultă, colonele, nu mi se pare că suntem trataţi într-un mod care ar semăna cu englezescul *fair-play*.
— Of, la dracu! mârâi Crozier. Trebuie să punem piciorul în prag.
Se apropie cu un pas de Bellamy. Faţa lui negricioasă era mai întunecată datorită unui val brusc de sânge. Ochii, îngustaţi ca nişte crăpături, îi luceau ca ochii unui animal. Când începu să vorbească, îşi azvârli capul în faţă, părând în acelaşi timp că şi-l cufundă între umerii deodată ridicaţi. Nu-şi mişca altă parte a corpului şi semăna totuşi cu un arc strâns înfăşurat. Spuse, cu un ton nou, ciudat, şuierător:
— Ascultă, scoate cheia! Şi scoate-o repede! spuse,

cine crezi că eşti? Dumnezeu, sau mai ştiu eu cine? Spune, pentru ce crezi că am venit în fundul ăsta de ţară? Am venit pentru o serată. N-am venit să alergăm şi să purtăm de grijă unor nătăfleţi. Şi, mai ales, n-am venit ca să fim încuiaţi într-o cameră ca la şcoală. Am avut destulă bunăvoinţă să vă ajutăm cât v-aţi purtat cu noi cum se cuvine. Dar acum, când aţi început să ne trataţi cu superioritate, aţi întrecut măsura! Ascultă ce-ţi spun: scoate cheia şi scoate-o repede! Dacă nu...

Norfolk îl întrerupse. Se apropie de prietenul său şi-i puse o mână pe braţ. Spuse cu voce tremurată:

— Uşor, Paul! Uşor!

Crozier îi dădu jos mâna cu o răsucire violentă a braţului. Nu-l privi prea mult pe posesorul mâinii. Se mai uita încă fix la Bellamy, ochii sclipindu-i printre crăpăturile îngustate.

— Dacă nu, îi spuse, ai să capeţi ceea ce cauţi. Şi acum, scoate-o!

— Nu! vorbi Bellamy rar, cu hotărâre. Categoric, nu! Opinia publică se împotriveşte.

— Bine! exclamă Crozier.

Ochilor speriaţi ai celor două femei care priveau – căci Sonia Kepple stătea din nou ghemuită pe locul ei, cu faţa ascunsă sub un braţ ridicat – li se păru că totul, într-o lume nemişcată, începu dintr-o dată să se învârtească. O dată cu acel cuvânt venit de pe buzele unui Crozier complet schimbat, păru că se deschid uşile balamucului. Şi totul se petrecu aşa de repede, încât succesiunea întâmplărilor deveni tulbure în mintea lor. Chiar în timp ce striga, Crozier îşi mişcă mâna dreaptă care atârnase mult timp ciudat de imobilă de-a lungul corpului. Păru că se ridică fulgerător, pe sub haină. O dată cu mişcarea se auzi

alt sunet, urmând aşa de repede strigătul bărbatului, încât păru aproape o continuare a lui. Sunetul venise dinspre Skinner care, chiar în timp ce-l scotea, se repezi între ei apucând braţele lui Crozier, pe care îl imobiliză pe moment. Bellamy se mişcase şi el; şi Hugo Forsyth. Doar George Presdale şi Norfolk rămaseră pe loc. Cu o altă exclamaţie, un fel de sunet nearticulat, animalic, Crozier se desprinse. Skinner căzu. Căzând, se încurcă între picioarele lui Bellamy care se repezea spre el, trântindu-l. Bellamy şi Skinner formau o grămadă care se străduia, numai braţe şi picioare, să se ridice. George Presdale şi Norfolk stăteau în continuare nemişcaţi. Hugo Forsyth şi Crozier, care era aplecat, se înfruntau. Din nou Crozier îşi duse cu gestul acela ciudat mâna spre buzunarul stâng de la piept. De data aceasta scoase mâna ţinând ceva ce sclipea, de un albastru mat în lumina galbenă, blândă. Skinner se ridică în picioare. Crozier, tăcut, cu buzele trase dezgolindu-i dinţii extrem de albi, păru că-şi coboară umărul stâng şi-şi îndoaie de la şolduri corpul în faţă. Bellamy se sculase în picioare. Crozier îşi ridică mâna dreaptă. Obiectul de un albastru mat – sau era negru? – pe care-l ţinea în mână, sclipea în lumină. Hugo Forsyth se mişcă. Vru parcă să se repeadă cu capul spre picioarele lui Crozier, dar braţele i se încolăciră în jurul lor, chiar deasupra genunchilor, în timp ce umărul i se izbi tare în coapsa stângă a lui Crozier. Crozier căzu. Skinner sări pe el şi se aşeză de-a curmezişul pe pieptul lui. Obiectul albastru – sau era negru? – descrise stângaci şi încet un arc şi căzu cu un zgomot surd, greu pe covorul gros. Bellamy se repezi spre grupul de pe podea, căzând în genunchi şi parcă scufundându-şi braţele în grămada ce se lupta. De data aceasta

Norfolk se mişcă. Îşi lăsă în jos mâna cu care se trăgea de buză. Cu o expresie hotărâtă, făcu o mişcare spre grup, dar Presdale se mişcă şi el. Se opri între Norfolk şi grup şi spuse un singur cuvânt:

— Nu!

Norfolk rămase pe loc. Grămada se despărţi. Bellamy se ridică, apoi se ridică şi Hugo Forsyth şi Skinner. Crozier rămase întins pe jos. Ochii larg deschişi ai femeilor care priveau văzură că avea picioarele legate la glezne cu ceva ce se detaşa alb pe stofa neagră a pantalonilor – o batistă. Avea şi mâinile legate, capătul legăturii unindu-se cu albul manşetelor scrobite. Skinner rămase tăcut. S-ar fi putut spune, dacă pieptul nu i-ar fi săltat uşor, că aştepta ordin să aducă ţigări. Bellamy se îndreptă din talie, după ce-şi scuturase atent, cu palma, praful de pe genunchi. Hugo Forsyth, trăgând stângaci de un guler sucit, păşi peste bărbatul legat, se aplecă şi ridică de pe podea ceva ce minţile celor două femei, acum capabile să discearnă impresiile, văzură că era într-adevăr un revolver ciudat, parcă prea lung pentru dimensiunile lui şi de o formă neobişnuită la capătul ţevii. Forsyth se întoarse. Ţinea obiectul în palmă şi Bellamy se aplecă deasupra lui.

— Ce-i asta? întrebă Forsyth, iar de pe buzele lui Bellamy ieşi un fluierat slab.

Bellamy se îndreptă din umeri şi spuse:

— Un revolver cu surdină. Un Hagstrom.

CAPITOLUL X
1,15 a.m.

Verity Destrier se gândea:

Aşadar, s-a terminat! Ciudat, nu-mi închipuiam despre el să arate aşa. Dar totdeauna se întâmplă altfel decât te aştepţi. Doamne, ce obosită sunt! Oare ar fi deplasat dacă aş propune să mergem la culcare? Şi totuşi, nu vreau să dorm. Nu e vorba de felul ăsta de oboseală. Nu cred că voi propune să mergem la culcare. Şi Norman, de când a venit aici, clipeşte tot timpul în felul acela ciudat din colţul ochiului. Noroc că Skinner a fost aşa de expeditiv. Minunat om! Cel mai bun dintre toţi cei de aici. Totuşi, nu ştiu ce se întâmplă cu Hugo. Nu e deloc just. Deloc. Norman a făcut totul, dar într-un fel... Oricum, nu contează. Doamne, ce frică mi-a fost! În viaţa mea n-am simţit aşa ceva. Nici chiar când cu franţuzoaica aia bătrână, îngrozitoare, la Lyon. Dumnezeule, asta s-a întâmplat de mult! Îmbătrâneşti. Dar, slavă Domnului, nu se vede! Oare eşti bătrână la patruzeci de ani? Poate că nu. Băiatul ăla, Presdale, e într-adevăr atrăgător. Ciudat. Doamne, ce obosită sunt! Curios ce obosit te simţi când încetează să-ţi mai fie frică. Oare lui Skinner i-a fost frică atunci când a făcut-o? Dar lui Hugo? Cred că lui Norman i-a fost. Cât s-ar înfuria dacă i-aş spune-o. Oare ceilalţi s-ar înfuria dacă aş spune asta despre ei? Ce noapte! Dacă ai scrie o carte sau o piesă, ţi s-ar spune că exagerezi. Chiar şi

la Hollywood. Anne e o bomboană! Hugo are noroc. Ciudat individ Hugo. Nu poţi să-l descifrezi. Nu e ceea ce mama spunea „de familie bună”. Dar asta parcă-l face mai atrăgător. Ciudat individ, Norfolk. Ciudat individ şi Norman, dacă stau să mă gândesc. Dar tu, Verity Destrier? Eşti cea mai ciudată dintre toţi. Acum s-a terminat, şi până şi asta e ciudat. De fapt, dacă stau să mă gândesc, nici nu credeam c-o să se întâmple vreodată. Mulţumesc lui Dumnezeu! Oare ce vreau să spun cu asta? Oricum, sunt recunoscătoare pentru ceva! Pentru că nu sunt de loc sigură că nu merit ce a păţit bietul George. Bietul George! De ce naiba l-am lăsat... La ce bun să gândesc în felul ăsta? Şi era destul de drăguţ, cu tot felul dur de a fi. Asta atunci, nu acum. Şi nu vreau să spun „nu acum”, vreau să spun aşa cum a fost astă-seară, când trăia. Bietul George! Dacă stau să mă gândesc, a fost destul de drăguţ. Şi de fapt, nu era chiar aşa de prost cum credeau toţi. Oare cum a murit? Sper să nu fi suferit. Doamne, ce tapaj se va face din cauza asta! Mă gândesc la ziare. Dar, nu fi nerecunoscătoare! Ce contează ce-o să scrie în hârţoagele lor blestemate? Doar aş fi putut să fiu eu acum un cadavru. S-a terminat, şi acum ce-o să se mai întâmple? Ce are Norman de gând s*ă facă*?

Norman Bellamy se gândea:

Oh, am scăpat ca prin urechile acului! Ciudat, nu mi-a plăcut porcul ăsta, dar nu m-am gândit că e Bastion. Bietul George! Nu-i nimic, o să fie pe prima pagină şi asta o să-i placă. Ce să fac cu porcul ăsta, acum că l-am prins? E mai bine să hotărăsc eu. Mai bine decât să-i întreb pe ceilalţi. Aş putea să-l iau pe Forsyth deoparte. Nu, n-o să vrea. Mai bine singur.

Sau să mă consult cu Verity? Ce frumoasă e! Arată mai bine ca oricând. Oare... am aceleaşi sentimente pentru ea ca atunci când... Mă întreb dacă ea e... aproape obligată să fie aşa, cu toată emoţia şi relaxarea.

Ei comedie, am să-l încui pe tipul ăsta şi le spun că e mai bine să mergem la culcare, pe urmă o să văd ce am de făcut. Oare e bine aşa? Trebuie să fie. Admirabilă femeie! Arată exact la fel. Sau chiar mai bine. Oricum, ar trebui să fie recunoscătoare. Mi-am îndeplinit destul de bine sarcina. Ce să fac cu ticălosul? Cred că trebuie să-l încui undeva şi să las pe cineva să-l păzească. Şi mâine dimineaţă, poliţia. La dracu, ce istorie! Oricum, nu prea plăcută... Asta e! În orice caz, trebuie să vorbesc cu Verity. Trebuie să ne învoim ce poveste să inventăm. Şi trebuie să se potrivească cu ce le-am spus acestor oameni, dracu să-i ia! Oricum, e o idee bună. Le spun că trebuie să vorbesc doar cu ea. Atunci pot să mă pun pe treabă. Trebuie s-o fac. Şi dacă nu reuşesc să rezolv problema repede, şi să înţeleg ce vrea ea, după toate astea chiar dacă ea nu ştie aşa de bine ca mine, probabil că n-o merit. Mai bine să fac ceva repede. Ce noapte! Chipul i-a rămas neschimbat. Şi trupul, şi mai şi. Curios, îmi aduc aminte că spuneam că aşa ceva nu se poate. Ei, dar acum, la treabă. Să-l las pe tipul ăsta legat, sau să fac altceva cu el? Oare am s-o mai pot privi din nou? Ce spuneam? Şi ce fac cu familia asta ciudată, Norfolk? Nu ştiu ce i-a venit tânărului Presdale. Am impresia că e mort după tipa aia. Nu găsesc nimic la ea. Îndrăzneţ drăcuşor, Presdale ăsta. Norocul lui că nu... La naiba, nu merge aşa! Mai bine mă pun pe treabă.

Paul Crozier se gândea:

M-am aranjat bine. Cine ar fi crezut că nişte blegi ca ăştia ar putea să-mi ia cu forţa revolverul. Probabil că destul de curând or să aducă aici copoii. Şi n-o să fie prea vesel. Cine şi-ar fi închipuit că Jerry Norfolk e un laş, după ce a vorbit cum a vorbit. Pentru numele lui Dumnezeu, cum o să ies din încurcătura asta? Oare e adevărat că în Anglia copoii se poartă frumos cu tine şi nu te caftesc? Cine dracu m-a pus să mă-nhăitez cu ticăloşii ăştia, nu ştiu. Dar felul în care indivizii ăştia îşi pun în mişcare muşchii! Şi oare ce-or să facă cu mine dimineaţă? Poate că am vreo şansă. Nu cred c-or să mă lase acolo sus cu mortul ăla ţeapăn. Şi Cristoase, mai e ceva! Toţi fac parte din înalta societate şi atunci... Ei bine, ăsta-i felul lor...

Anne Lavenham se gândea:

Experienţă. Ce-i asta... *experientia do... do... docet*. Poţi trăi o sută de ani într-o ţară de canibali fără să ai niciodată o experientia ca asta. Verity e minunată. Dar o ştiam. Nesuferit, Bellamy ăsta. Ce s-ar fi făcut fără Hugo? Teribil cât îl iubesc pe Hugo! Arată aşa de bine că l-aş mânca. Mi-ar plăcea să încerc. Poate că o să încerc diseară. După o asemenea încordare, nu se poate să nu vină să mă ia din patul meu feciorelnic. Dac-o face, am să spun că mi-e frică. Anne Lavenham, taci! Oh, ce ciudat e tot. Oare ce crede cu adevărat despre micuţa brunetă? Cred că e destul de dulce. Dar poate că totul e doar aparenţă. Şi ce face ea în combinaţie cu grupul ăsta ciudat? Mă întreb dacă cel care radiază de prosperitate e într-adevăr taică-su. Şi cine o fi? Trebuie să vorbesc cu Verity. Trebuie să aflu ce înseamnă toate astea. O, Doamne Dumnezeule, uitasem! Nu pot să cred că drăguţul de

sahib, generalul cu faţa roşie şi care pufnea tot timpul, a murit. Dar ştiu că aşa e. Mi-a spus Hugo. Pe ceilalţi nu i-aş fi crezut. Nu fără să văd. Oare cum arată? Era aşa de roşu! Oare rămân roşii? Anne Lavenham, taci sau ţi se face rău! Oh, îl iubesc cu adevărat pe Hugo! Am să-i spun mâine că, dacă nu încetează să tot spună că trebuie să aşteptăm să avem bani şi dacă nu face ceva – să se însoare cu mine sau mai ştiu eu ce – o să fiu nevoită să mă duc să angajez un poliţist. Ce-o să facem acum? Of, Doamne, cred că mâine poliţia va veni aici. Şi reporterii. La dracu! Nu va face oare mama o criză când va afla că sunt amestecată într-o *cause célèbre*?

Trebuie, trebuie, tre-bu-ie să aflu ce înseamnă toate astea. Oare sunt trează? Poate că nu. Poate că visez. Nu, totuşi nu visez. Ce au de gând să facă? Hai, oameni buni, faceţi ceva. Parcă au adormit. Toţi parcă-l aşteaptă pe colonelul Bellamy. De ce nu face Hugo ceva? El a făcut totul până acum. Hugo, fă ceva. Fă, fă ceva! Nu putem sta toţi ca nişte statui întreaga noapte. Oare cum se simte bietul om întins pe podea? Ce-ar fi făcut dacă Hugo nu l-ar fi pus la pământ? Oare revolverul ăla e încărcat? Şi am vreo şansă să rămân cu Hugo singură o jumătate de oră? — Nu, nu ajunge, o oră *şi* jumătate. Hai, colonele Bellamy, fă odată ceva!

Skinner se gândea:

Are o înfăţişare cam ciudată. L-am lovit prea tare... Or să vrea băutură în câteva minute. Unde dracu am pus tirbuşonul? Of Doamne, am început să uit de sarcina asta! Am umplut a doua cană sau nu? Oare ce-or să facă cu el?... Unde *dracu* e tirbuşonul ăla?

George Presdale se gândea:

Biata copilă! Ce trebuie să simtă! S-a purtat minunat. Arată la fel de încântătoare şi când e palidă, şi când nu e. Are ochi frumoşi. Mari de tot. Ca nişte stele negre. Nu şi-a putut stăpâni criza de nervi. Pare sfârşită. Draga de ea! Să se termine povestea asta, şi o pun eu pe picioare. Numai să se termine povestea asta. Cu cât se clarifică totul mai repede, cu atât mai mult mă voi putea ocupa de ea. Draga de ea! Oare aş putea să mă duc acum să stau lângă ea, s-o iau în braţe şi s-o ţin strâns? Biata copilă! O să mă străduiesc – zău că o să mă străduiesc – să nu mai arate niciodată aşa. Mulţumesc lui Dumnezeu că soţul ei a murit. Oare cum arăta? Dacă n-ar fi murit, l-aş fi ucis pe ticălos. O grămadă de lucruri s-a întâmplat astă-seară. Dar cel mai bun lucru mi se pare faptul că am sorţi destul de mulţumitori de cinci la patru. Ia-o uşor! Nu sări peste cal! Să zicem că ai sorţi egali. Nu, să zicem şapte pentru, şi doi contra. Îmi ofer şapte contra doi şi ţin pariul. Nu mă pot opri s-o privesc. O fi observat cineva că sunt îndrăgostit de ea? Nu cred. Am jucat teatru destul de bine. Dacă nu încetează să-mi ardă ceafa cu ochii ăia, sunt pierdut. Mă întorc pe canapea. Şi dacă mă întorc acolo din nou, o să înţeleagă. Draga de ea! Draga de ea! Draga de ea! Şapte contra doi ai spus? Zi mai bine şanse egale, băiete!

Hugo Forsyth se gândea:

Frumoasă încurcătură! De ce a vrut fricosul să scoată revolverul? Melodramă cu gangsteri. Nu se potriveşte. A dracului încurcătură! Ce are de gând Bellamy să facă acum? Cel mai bun lucru ar fi să-i dea afară pe Norfolk împreună cu fiică-sa. Pe urmă

probabil c-o să ne-nţelegem. Toată povestea asta blestemată mă plictiseşte al naibii de tare. Unde e Anne? Iat-o. Parcă e puţin abătută. Cât despre lady Verity, arată excelent. Ciudată familie. În orice caz, să-i ia naiba pe toţi. În afară de Anne. Mai bine i-aş da bietei fetiţe să bea ceva. Nu mai pot să aştept ca generalissimul Bellamy să ia cine ştie ce hotărâre insolentă. O să hotărăsc eu mai repede pentru el. S-o ia dracu de întâmplare! Crozier pare destul de abătut. Nu cred că e din cauza felului cum l-am zvârlit eu pe podea. Parcă l-ar fi lovit cineva. Norocul meu, totuşi, că a căzut jos. Şarada asta ne-a cam ajuns la os. Cum te cheamă? N sau M? De unde vii? A sau B? Oricum, pentru un timp s-a terminat. Oare... Dar la ce bun să te-ntrebi? Generalissime Bellamy, spune ce ai de spus.

Sonia Kepple se gândea:

O să trebuiască să-i spun! O, Doamne, o să trebuiască să-i spun! O, Doamne, o să trebuiască să-i spun!

Jeremy Norfolk se gândea:

E într-adevăr nebun! Noroc că n-a stricat totul. Totuşi, ar fi trebuit să ştiu mai multe despre el înainte de a ne împrieteni. O lecţie, băiete! Ce dracu o să spun când or să-nceapă să mă-ntrebe? Or s-o facă dintr-o clipă într-alta. Nu mă pot folosi de Presdale. Nu mă pot folosi de copilă. Trebuie să mă gândesc la ceva. Şi trebuie să prindă. Trebuie. Dacă nu prinde, stric totul. Şi cu asta, basta. Să vedem. Ei bine, domnule Norfolk, ce crezi despre prietenul dumitale acum? De când spuneai că-l cunoşti pe domnul Crozier, domnule Norfolk? De unde a venit, domnule

Norfolk? Ce profesie are, domnule Norfolk? Ce făcea cu un revolver cu surdină, domnule Norfolk? Sunteţi prieteni vechi, mi se pare că spuneai, domnule Norfolk, încât ştiai că niciunul dintre voi nu poate fi Bastion. Erai complicele domnului Crozier, domnule Norfolk? Of, la dracu! Să vedem. Sunt obligaţi să mă chinuiască şi pe mine cu întrebări. Şi ce-o fi având de gând nebunul să spună despre mine? Ce bine ar fi să nu fi pretins că suntem prieteni vechi. E o întorsătură proastă, băiete. Păstrează-ţi calmul, nebun bătrân, păstrează-ţi calmul! Nu trebuie să-l laşi pe porcul acesta să profite de tine acum. Bellamy e cu ochii pe tine. O simt. Ce are de gând să facă? Gândeşte-te, gândeşte-te...

Minnie Walters se gândea:

Nu pot să dorm, nu pot să dorm. Nu sunt sigură dacă n-aş prefera să fiu din nou la mine în pat. Nu, nu, n-aş putea să dorm sub acelaşi acoperiş cu târfa aia, să mă gândesc că ea, care abia are 22 de ani, ştie atâtea, şi eu, care sunt de două ori mai în vârstă, nu ştiu nici pe jumătate din câte ştie ea. Nu pot să dorm, nu pot să dorm. Şi aici în casă e ceva – nu la fel cum ar fi dacă aş fi sub acelaşi acoperiş cu târfa şi cu el, culcaţi doar cu două uşi mai încolo... Dacă aş fi maică-sa, aş face-o bucăţele... Cred că am să mă întorc acolo, nu pot să dorm... E aici ceva... Şi felul cum se uită la mine... Of, Doamne, ce bine ar fi să pot să dorm.

Rudolph Bastion se gândea:

Gata cu unul. Încă doi. Cred că ştiu cum. Or să se ivească precis greutăţi, dar pot s-o fac. Trebuie s-o fac. Trebuie s-o fac. Sunt atât de convins, încât e ca şi

făcut. Oare Ei ce gândesc? Oare Ei văd? Ştiu Ei cum le plătesc poliţa? Dar bineînţeles că ştiu. Bineînţeles. Primul a murit cum trebuie. Mă întreb cum o să fie cu al doilea. Şi cu femeia o să meargă bine. Ştiu. Uneori aş vrea să nu fi fost obligat să fac asta... Stop! Termină cu gândurile. Şi păstrează-ţi sângele rece, sângele rece, sângele rece.

CAPITOLUL XI
De la 1,25 a.m. la 2,00 a.m.

1

Prizonierul, tot legat, zăcea pe divanul din odaia servitorilor. Pe un scaun pus lângă uşă, cu faţa pe jumătate spre uşă pe jumătate spre prizonier, stătea Skinner. În dreapta lui, pe marginea mesei, foarte la îndemână, se afla automatul cu surdină. Prizonierul era nemişcat şi tăcut. În primele cinci minute de când se afla în această odaie, unde fusese adus doar de zece minute, spusese o mulţime de lucruri, dar ar fi putut vorbi mai degrabă cu pereţii, căci paznicul lui nu-i acordase niciun fel de atenţie. Aşa că acum tăcea.

Puţin mai departe, prin coridorul ce ducea în hol, se vedeau George Presdale şi Sonia Kepple stând alături pe canapeaua din salonul mai mic al lui Verity.

În hol, Jeremy Norfolk aştepta să-i înfrunte pe Verity Destrier şi pe Norman Bellamy.

În colţul cel mai îndepărtat din sud-vestul camerei mari, Anne Lavenham şi Hugo Forsyth se uitau afară la şiroaiele argintii de ploaie – tot ce mai rămăsese din furtună. Braţul drept al lui Forsyth înconjura umerii albi, iar capul negricios de pe umerii albi se sprijinea pe umărul lui.

Sus, în a doua odaie pentru musafiri, penultima din capătul de est al casei, Minnie Walters se răsucea de

pe o parte pe alta într-un pat străin.

2

Bellamy şi Norfolk stăteau de vorbă. Din când în când vorbea şi Verity, dar în general tăcea. Norfolk spuse, poate pentru a zecea oară:

— Dar nu înţelegi, colonele?

— Nu, spuse Bellamy şi o privi pe Verity. Tu înţelegi?

Verity ridică din umeri dar nu vorbi.

— Ascultă, colonele, spuse Norfolk, nu-ţi intră în cap că nu ştiam nimic despre acest om?

— Toată seara te-ai purtat ca şi cum Crozier ar fi fost un vechi prieten de-al dumitale. Ai afirmat-o cel puţin o dată.

— Ştiu, ştiu!

Tonul lui Norfolk deveni aproape patetic, în efortul lui uriaş de a fi în acelaşi timp calm şi convingător:

— Nu-mi face plăcere că trebuie s-o spun, dar nu mai am nimic de făcut. Adevărul e că l-am întâlnit pe omul acesta, care-şi spunea Paul Crozier dar care s-a dovedit a fi Rudolph Bastion, nu mai devreme decât acum patru săptămâni. Mi-a spus că a venit în Anglia să-şi petreacă vacanţa şi că e arhitect de meserie. Părea să aibă maniere bune. Era o companie foarte plăcută şi cel mai bun jucător de bridge pe care l-am întâlnit vreodată.

— Toate astea nu explică de ce ne-ai minţit că e un vechi prieten de-al dumitale, spuse Bellamy. Presdale ştie că nu e un prieten vechi?

Norfolk îşi îndreptă spatele.

— Nu pun în spinarea altora micile mele minciuni

convenţionale, răspunse el, făcând o încercare destul de reuşită de a părea demn. Presdale nu ştie nici mai mult, nici mai puţin decât dumneata. De fapt, aş putea spune că acum nu ştie atât de multe ca dumneata. Mă refer, desigur, la povestea întâlnirii mele cu omul pe care-l cunoşteam sub numele de Crozier.

— Foarte bine. Ai minţit că-l cunoşti pe Crozier. L-ai întâlnit pe Crozier acum patru săptămâni – pe un vapor, mi se pare. De ce ai minţit? Mai ales că ştiai de povestea foarte serioasă de aici din casă.

— Nu mi-a trecut nicio clipă prin minte, colonele, nici măcar o clipă, că omul acesta ar putea fi omul pe care-l căutaţi. Poate că a fost o nebunie din partea mea să nu mă gândesc la această posibilitate, dar îndrăznesc să afirm că e o greşeală pe care nouăzeci şi nouă la sută dintre oameni ar fi făcut-o în împrejurări asemănătoare. La urma urmei, am fost tot timpul împreună cu el în ultima lună. Trebuie să fie un actor excelent căci părea sincer, iar eu nu sunt un judecător prost al oamenilor. Când şi-a scos pe neaşteptate masca şi s-a arătat sub adevărata lui înfăţişare, n-a existat în întreaga lume un om mai uimit decât umilul dumitale servitor.

— S-a arătat sub adevărata lui înfăţişare? spuse Verity. Şi cine este?

— Un gangster, lady Destrier, un gangster, răspunse Norfolk. Nimic altceva decât un gangster. Nu eşti de aceeaşi părere, colonele?

— Nu cunosc niciun gangster, spuse Bellamy. Dumneata cunoşti?

Pe chipul lui Norfolk apăru o umbră de disperare.

— Sunt cetăţean american, colonele. Nu poţi fi cetăţean american, din orice colţ al Americii, fără să

ştii cum arată un gangster. Îmi închipui că unor aristocraţi britanici ca lady Destrier şi ca dumneata cuvântul gangster le evocă figura unui bărbat semănând oarecum cu apaşul tipic parizian. Dar nu e aşa. Banditul de azi poate fi şi este foarte des...

— Ştiu, ştiu, întrerupse Verity. Din când în când mai vine câte un film american şi pe la noi, domnule Norfolk.

Bellamy o privi pe Verity.

— Ce facem cu el?

— Cu cine? întrebă Verity.

— Cu acest om, bineînţeles. Personal, sunt mulţumit că nu-i amestecat în afacerea Bastion.

— De acord, spuse Verity.

Bellamy îl privi pe Norfolk şi spuse:

— Ne declarăm mulţumiţi. Care ar putea fi părerea lady-ei Destrier despre dumneata şi despre purtarea dumitale, nu pot să ştiu. În ceea ce mă priveşte, sunt nevoit să mă abţin, cel puţin cât e ea de faţă. Vom avea nevoie de dumneata, desigur, la anchetă. Nu te invidiez pentru timpul pe care-l vei petrece în boxa martorilor.

3

George Presdale şi Sonia Kepple stăteau de vorbă.

— Spune ceva, Sonia! Pentru numele lui Dumnezeu, spune ceva!

— Nu... nu... nu pot.

— Ce-i cu tine, draga mea? Vino lângă mine! Fir-ar să fie de întuneric!... Dumnezeule mare, dar plângi!

— Nu plâng! În orice caz, nu pot... nu pot să mă stăpânesc.

— *Sunt* un tâmpit! Oh, te iubesc atât de mult, încât gândul ăsta mi-a îndepărtat orice altceva din minte! Chiar lucrurile uluitoare care s-au întâmplat astă-seară. Nu uita că sunt un dur din armata britanică... Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai plânge!

— Nu... nu... *nu* plâng!

— În fine, orice ai face, opreşte-te. Nu pot să suport. Totul e din vina mea. De ce dracu nu te-am lăsat în pace după toate prin câte ai trecut? De ce dracu nu mi-am ţinut gura până mâine dimineaţă sau altă dată? Spune-mi că mă ierţi!

— Nu pot. Nu e nimic de iertat.

— Slavă Domnului! Dacă asta înseamnă că nu te-ai supărat că ţi-am spus că te iubesc.

— *Să mă supăr*!

— Nu vrei să spui... nu poţi să spui, nu, bineînţeles că nu poţi! Dar dacă n-ai înţeles, am să-ţi spun *încă o dată*. Te iubesc. Vreau să mă însor cu tine. Nu mă aştept să iubeşti un aiurit ca mine încă de pe acum, tot ce vreau să-mi promiţi e că ai să încerci.

— Îmi pare rău. Nu pot să fac asta.

Tăcere.

— George, dragule, eşti nebun!

— *Ce*?

— O! Mă doare umărul. Am spus că eşti nebun, dragul meu. Am spus că nu pot să încerc să te iubesc. Nu poţi să încerci să faci un lucru când deja îl faci... Oh!

Tăcere.

— Draga mea, ce-i cu tine!... Sonia! Ce-i cu tine?

— Tot ce vrei.

— Da... da... E o prostie! Nu *poate* fi nimic, în niciun caz, pentru că mi-ai spus chiar că, dintr-un motiv neaşteptat pe care n-am să fiu niciodată în stare să-l

descopăr, mă iubeşti cu adevărat...

— Aşteaptă! Aşteaptă! Am o mulţime de spus. O mulţime.

— Nu vorbi pe tonul ăsta. Nu suport. Ce-i cu tine?

— Aşteaptă... nu... nu pot... aşteaptă o clipă, dragul meu, şi-mi revin... nu, nu mă atinge!

Tăcere.

— Mă simt foarte bine acum. George, trebuie să mă asculţi şi trebuie să-mi promiţi că n-ai să mă întrerupi... Şi trebuie să-mi promiţi că ai să stai acolo şi n-ai să mă atingi. Promiţi?

— Cred că trebuie.

— Promiţi?

— Da.

— Atunci, ascultă! Cine crezi că sunt?

— Poftim?

— Cine crezi că sunt?

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti. Cine cred că eşti? Foarte bine, fie! Sonia Kepple, fiica domnului Jeremy Norfolk, văduva domnului Query Kepple – cel mai bogat om de pe lume pentru că ai fost a lui, cel mai nenorocos om de pe lume pentru că te-a pierdut.

— Frumos! Dar totul e o minciună.

— Cum?

— Totul e o minciună. Omul acesta nu e tatăl meu. Şi n-am avut niciodată un soţ – nu... nu... în niciun caz, unul oficial... Ţi-ai călcat promisiunea! Ai promis că nu mă atingi.

— Pari atât de nefericită, draga mea...

— Nu mă atinge! E destul de greu fără... fără... te rog ţine-ţi promisiunea!

— Foarte bine!

— Deci, înţelegi? Norfolk nu e tatăl meu. N-a existat niciodată un Kepple. Numele meu e Sonia

Manning. Sunt ceea ce scriitoarele numesc o aventurieră. Şi ceea ce poliţiştii numesc o „escroacă”. Dacă sunt într-adevăr ceea ce probabil că tu ai numi o târfă, depinde de părerea fiecăruia. Eu aşa cred.

Tăcere.

— Ei bine?

— Ce... ce vrei să spui? Ai auzit ce-am spus?

— Da.

— Ce vrei să spui cu – „ei bine”?

— Adică să continui.

— Dar... dar... dar...

— Continuă! Povesteşte-mi mai departe.

— Ce vrei? Povestea vieţii mele? Născută din părinţi săraci dar cinstiţi?

— Nu vorbi aşa! Nu e glasul tău. Te-ai hotărât să-mi spui ceva, de ce nu spui?

— Aş fi crezut că ce ţi-am spus e de ajuns.

— Ei bine, nu e!

— Vrei într-adevăr să auzi?

— Doar dacă vrei să-mi spui.

— Nu cred că vreau. De ce să despic firul în patru în ceea ce mă priveşte?

— N-ai absolut niciun motiv, scumpa mea.

— O!... O!... George, lasă-mă să plec! Probabil că eşti nebun, nebun!

— Poate, dar dacă sunt, îmi place să fiu.

— Vrei să spui că... ce... ce am spus nu... nu...

— Nu schimbă lucrurile? De ce dracu le-ar schimba? Am spus că te iubesc şi mă întreb dacă ai – care e cuvântul? – dacă ai fi destul de mărinimoasă – să mă ia dracu, astă-seară vorbesc ca din carte! – destul de mărinimoasă să te măriţi cu mine. Remarca asta se referă la Sonia de acum, nu la Sonia de ieri.

— Dar... dar...

— Aş vrea să încetezi să te mai smiorcăi.

— Dar... dar...

— Taci, te rog! Draga mea, să-ţi intre în căpşorul ăla inimos al tău că ce am spus chiar acum e valabil în continuare. Nu sunt beat. Sunt destul de lucid ca să ştiu ce spun. Am destui bani să trăim amândoi în condiţii bune. Sonia şi cum te mai cheamă, vrei te rog să te măriţi cu mine cât mai repede cu putinţă?

— Nu.

— *Cum*?

— Am spus, nu. Te rog încetează, dragul meu! Mă faci să mă simt... să mă simt...

— Am să fac totul ca să te simţi mai fericită. Spune-mi ce să fac, Sonia.

— Încetează să fii aşa de drăguţ cu mine!

— Asta nu pot s-o fac. Sunt un băiat *teribil* de drăguţ!... Draga mea, ce *vrei* să fac?

— Vreau... vreau să-ţi dai seama că e... că e... e absolut imposibil.

— Ce e absolut imposibil?

— Tu şi cu mine.

— Înţelegi lucrurile greşit, dragă Sonia. Dacă n-ar exista niciun „tu şi cu mine”, abia atunci totul ar fi imposibil. Fireşte, dacă mă vrei. Dacă nu, am să fac un tărăboi... Cred... nu, nu totuşi. Am să te sâcâi aşa de mult, încât o să trebuiască să mă iei.

— Ce trebuie să fac, dacă nu-ţi dai seama? Of, e totul *un infern*!

— Nu mai plânge. Pentru numele lui Dumnezeu, nu plânge! Nu suport să te văd plângând.

— E... e... n-ai să înţelegi! Oh, George, de ce nu vrei să înţelegi? Ar... ar fi, într-un fel, mai uşor dacă ai înţelege.

— Dar înţeleg, prostuţo! Înţeleg, dar asta nu

schimbă cu nimic lucrurile. Cum ar putea să le schimbe dacă te iubesc; dacă aş simţi pentru tine ceea ce simte de obicei majoritatea oamenilor – şi m-am înşelat şi eu înainte – atunci bineînţeles că lucrurile s-ar schimba. Dar totul e real, îţi spun, lucrul cel mai real cu putinţă din lume. Aşa stând lucrurile, orice ai fi fost nu schimbă cu nimic situaţia, nici cât negru sub unghie. Contează ceea ce eşti şi ceea ce, dacă lucrurile depind de mine, ai să fii – de pildă, doamna George Presdale.

— Nu, nu-i nicio speranţă! Pur şi simplu nu *vrei* să înţelegi!

— Să le ia dracu pe femei! Îţi spun, scumpa mea, în-ţe-leg. Ascultă! Din motive pe care nu le ştiu şi nu vreau să le ştiu, te-ai încurcat cu oameni care nu sunt ceea ce se cheamă „cum trebuie”. Din motive de-ale lor, şi probabil de-ale tale, ai spus celorlalţi şi mi-ai spus şi mie că eşti ceva ce nu eşti. Şi acum mi-ai mai spus că nu eşti o tânără fecioară nevinovată. Ceea ce am de spus la asta, este: mulţumesc lui Dumnezeu! Urăsc tinerele fecioare nevinovate, le-am urât mereu, şi le voi urî întotdeauna... *Acum* înţeleg?

— Acum nu înţeleg eu!

— Asta pentru că pur şi simplu ai o idee fixă despre cum trebuie să se comporte într-o împrejurare un tip care e destul de nenorocos ca să fie ofiţer într-un regiment al cavaleriei britanice. Renunţă la această idee! Militarii sunt aproape la fel de umani ca şi ceilalţi indivizi, încât lucrurile să nu se schimbe! Şi acum, vrei să încetezi să mă plictiseşti? *Vrei* să vii aici... *Acum* îţi dai seama că înţeleg?

— Dar, George...

— Vrei – să – înţeleşi – că – înţeleg – şi – că – lucrurile – nu – se – schimbă?

— Dar...

— Vrei – să —

— Da!... Da!... Of, nu pot să respir! George, te iubesc aşa de mult!

Tăcere.

Tăcere mai adâncă.

— Există ceva ce *poţi* să-mi spui, Sonia. Mă refer la povestea asta ciudată de aici.

— Poveste ciudată! George, eşti atât de drăguţ! Ce pot oare să-ţi spun?

— Ai avut vreo bănuială că acest Crozier e Bastion sau cum l-o fi chemând?

— Absolut niciuna. Cum aş fi putut? Îl cunosc pe Jerry Norfolk de vreo şase luni. De fapt, când m-am angajat ca secretara lui la început, am crezut că e un om de afaceri cinstit. Asta se întâmpla la New York. Dar nici el nici eu nu l-am văzut vreodată pe Crozier înainte de a-l întâlni pe *Moldavia* venind încoace. De ce vrei să ştii?

— N-am niciun motiv special. Pur şi simplu, pentru că acum sunt aşa de fericit, încât nu pot vedea lucrurile în lumina lor adevărată; acum nu simt spaima aia îngrozitoare care să-mi ia răsuflarea – spaima că n-ai să fii cu mine când o să ajungem la locurile noastre adevărate – acum că am scăpat de ea, abia încep să-mi dau seama ce poveste ciudată s-a dovedit a fi întâmplarea de astă-seara. Nu pot s-o urmăresc; nu pot s-o urmăresc de loc. Dar la urma urmei, un văr de-al doilea de-al meu zace pe undeva pe sus mort – nu că e o pierdere prea mare, dar e o poveste cam neplăcută. Poate că aş fi înţeles mai bine ce s-a întâmplat dacă n-aş fi fost atât de beat când am ajuns aici. *Am fost* beat, draga mea! Îmi pare rău! Eram aşa de speriat pentru că ştiam că am

să-ţi cer mâna astă-seară şi mi-era teamă de ceea ce o să-mi răspunzi.

— Dragul meu! Nu ştiu nimic despre Crozier. Mai exact, n-am ştiut nimic despre Crozier. Acum ştiu că e probabil un bandit, deşi...

— O, Dumnezeule!

— George, ce-i cu tine?

— Nimic.

— E ceva! Ce e?

— Nimic. Doar... doar prostii!

— George, stărui să-mi spui ce-i cu tine.

— Îţi spun că nu e nimic! Treci peste asta!

— Dar este ceva! George, trebuie să-mi spui! Tu m-ai făcut să-ţi spun. Trebuie să-mi spui şi tu. Te rog!

Tăcere.

— George, acum îmi spui? Trebuie!

— Sunt un prost. Mi-a venit o idee. Tipul ăsta, Norfolk...

— Nu, dragule! Nu, nu şi nu! Doar afaceri!

— Slavă Domnului!... Ce e Norfolk? Vreau să spun, care e povestea lui? Ce joc joacă?

— Nu pot să-ţi spun.

— Foarte bine. Iartă-mă.

— Nu fi prost, George! Dacă aş şti, ţi-aş spune. Nu ştiu. Niciodată nu m-a lăsat să aflu ceva... Oh!

— Sonia, draga mea, nu te eschiva. Ai sărit ca arsă. Ce s-a întâmplat?

— Mi-a venit o idee. Aşteaptă să-mi adun gândurile.

Tăcere.

— Oh! E prea îngrozitor! George, cred că-şi făcuse planuri în legătură cu tine. Sunt sigură de asta acum. Trebuie să se fi gândit să ia ceva bani de la vreun englez. Probabil că mă avea şi pe mine în vedere. Dumnezeu ştie ce avea de gând să facă... Da, sunt

sigură... Oh, pleacă, pleacă!

— Să-l ia dracu şi pe el şi planurile lui! Ce importanţă au? Nu se va simţi prea bine mâine.

— De ce?

— Pentru că şi-a pierdut secretara...

4

Hugo Forsyth şi Anne Lavenham stăteau de vorbă.

— Când am văzut că nu eşti rănit, dragul meu, mi-am dat seama ce grozav ai fost. Dacă bruta aia te-ar fi împuşcat, aş fi crezut că eşti un prost!

— Drăguţ din partea ta, domnişoară Lavenham! De ce prost?

— Că te amesteci în treburile altora, dragul meu. Şi nu în nişte treburi obişnuite.

— Ai dreptate. Curioasă întorsătură, nu-i aşa?

— Mai mult decât curioasă, Hugo. Totul e încâlcit.

— De ce uimirea asta? E încâlcit, şi gata. La urma urmei, bătrânul soldat a fost ucis...

— Mi se părea foarte simpatic!

— Pfui! Nu-mi cere să mă entuziasmez când e vorba de un ofiţer britanic. Ca el. Sau ca Bellamy.

— Dragul meu Hugo!

— Nu spune „dragul meu Hugo”, în felul ăsta. O spui aşa doar când eşti supărată.

— Nu sunt supărată, dragul meu, sunt uimită. Dar nu despre asta vorbeam. Tocmai voiam să-ţi spun ceva ceea ce e timpul să afli. În romane şi în piese şi în închipuirea a milioane şi milioane de nătărăi, există un *tip* de ofiţer. De fapt nu e atât un tip de ofiţer, cât un tip de... de... englez.

— Te cred pe cuvânt, doamnă! Ce te face să te

încrunţi aşa? Ce te-a făcut să spui că totul e încâlcit? Nu te-ai gândit chiar aşa, te-ai gândit că nici măcar acum lucrurile nu sunt prea clare.

— Ei bine, nu-i aşa?

— Depinde ce înţelegi prin asta. Mai rămâne încă să ne întrebăm de ce numitul Crozier, sau Bastion, vrea să-i cureţe pe aceşti trei oameni. Dar *nu cred* că asta-i ce te frământă.

— Nu-i asta, dragul meu. Ce mă frământă e că nu se potriveşte.

— Ce nu se potriveşte?

— Nu mă privi aşa, Hugo.

— Cum?

— Aşa cum mă priveai.

— Nu ştiu la ce te referi.

— În orice caz, n-o mai face. Arătai... arătai *prudent*.

— Foarte posibil. Un om trebuie să fie prudent ca să-ţi urmărească mintea isteaţă. Continuă. Ce nu se potriveşte?

— Nimic nu se potriveşte.

— Nimic nu se potriveşte cu ce? Fii lucidă, fetiţo!

— Mi-a venit o idee oribilă, Hugo. Şi anume că ştii unde vrei s-ajung.

— Voi încerca să ghicesc că ceea ce ai de gând să spui e că tu crezi că nu au pus mâna pe omul care trebuie, în ciuda oricăror dovezi.

— Dragul meu! Şi tu ţi-ai dat seama?

— Nu. Îţi citesc gândurile.

— N-ar trebui; e nepoliticos. E ca şi când te-ai uita pe gaura cheii în baie!

— Nu pot să mă uit pe gaura cheii la tine în baie?

— Nu eşti un gentleman, Hugo! Probabil că de asta te iubesc. Ai făcut-o vreodată?

— Vreodată, ce?

— Nu contează... Şi acum, spune-mi de ce nu eşti sigur că au pus mâna pe omul pe care trebuia?

— N-am spus că nu sunt sigur. Am spus că citesc gândurile tale. Vorbeşte tu.

— Obraznicule! Foarte bine, totuşi. Mi se pare că ori n-au pus mâna pe omul care trebuie, ori mai există cineva în grup care îl ajută. Sau, mai simplu, pentru copii: ori Crozier nu este Bastion sau n-are nicio legătură cu Bastion, ori este Bastion sau un complice de-al lui Bastion. Sau, şi mai simplu pentru sugari: dacă, oricine ar fi, Bastion acţionează de unul singur, Crozier nu poate fi Bastion.

— Pentru sugari foarte moderni, dragă domnişoară Lavenham. Explică-i unui adult nedezvoltat de ce Crozier nu poate fi Bastion acţionând de unul singur.

— Cred că vrei să mă prinzi în plasă, dar nu-mi pasă. Răspunsul este: Crozier nu poate fi Bastion acţionând de unul singur, pentru că n-ar fi putut să facă de unul singur *tot* ce s-a întâmplat aici astă-seară, şi care trebuia să fie făcut de Bastion. Exemplu: bietul Skinner a fost doborât sus, înainte ca George Presdale şi grupul său vesel să vină. Mă urmăreşti?

— Da, monstru ce eşti!

— Monstru?!

— Orice femeie cu simţul logicii e un monstru. N-are importanţă, îmi place. Dar te înşeli când spui că n-ar fi putut.

— De ce?

— Pentru că *nu ştii* dacă Crozier n-a venit aici înaintea grupului lui Presdale şi apoi li s-a realăturat.

— Hugo! Oh, Hugo!

— Continui să spui că *nu ştii* că nu a făcut aşa. Ai

întrebat pe vreunul din ei? Ştii, au avut două maşini.

— Nu l-am întrebat pe niciunul şi urăsc oamenii care se joacă cu cuvintele. Un om echivoc este un... un... monstru!

— N-are importanţă, putem să ne ducem progenitura la Muzeul Negru de la Scotland Yard.

— Nu sunt chiar furioasă, Hugo, doar m-am supărat.

— De ce? E cât se poate de ilogic.

— M-am supărat pentru că ai dreptate. Nu ştiu. Ceea ce ar fi trebuit să spun era: cel mai probabil e că, dacă Bastion acţionează singur, Crozier să nu fie Bastion. Eşti de acord cu asta, profesore?

— Da, da.

— De ce?

— Pentru că ar fi fost foarte greu pentru el să realizeze tot ce a făcut Bastion; atât de greu încât să fie aproape imposibil.

— Nu există nimic ceea ce n-ar fi putut face, dacă te gândeşti, în afară de a-l doborî pe bietul Skinner.

— Serios?

— Nu te-ai *gândit* la asta?

— Nu.

— De ce nu?

— M-am gândit la alte lucruri şi asta nu mă priveşte.

— Ambele răspunsuri foarte proaste, Hugo.

— Îmi pare rău!

— Toată noaptea mi s-a părut că gândeşti foarte profund.

— Poate că aşa a fost.

— La ce?

— La tine.

— Există un cuvânt foarte nepoliticos, domnule

Forsyth. Are cinci litere. Ţi se potriveşte!

— Pur şi simplu mă insulţi!

— Fără îndoială! Hugo, ce te nelinişteşte? Dragul meu, nu trebuie să mă iei în seamă când încep să ţip într-o discuţie. Nu mă pot stăpâni. Asta nu înseamnă altceva decât că mă interesează.

— Nu m-am gândit la asta.

— Dar ceva te *nelinişteşte*, Hugo. Ce e?

— A fost o noapte cam agitată, nu crezi?

— Nu mă gândesc la felul ăsta de nelinişte. Există ceva... ceva... Singura expresie la care mă pot gândi e ridicolă: „pe mintea ta”. Ce e?

— Nimic.

— Dragă Hugo, spune-mi te rog...

CAPITOLUL XII
De la 2,10 a.m. la 2,15 a.m.

Anne Lavenham intră în camera mare, închizând uşa în urma ei. Rămase o clipă pe loc, cu ochii mari, miraţi.

— Niciun bărbat? întrebă.

Verity Destrier şi Sonia Kepple stăteau fiecare la câte un capăt al canapelei, ca un tablou ciudat de artificial. Dacă ar fi fost altfel îmbrăcate, ar fi putut fi luate de un străin, datorită unui amănunt subtil în atitudinile lor, drept o vizitatoare fermecătoare dar timidă şi cam dubioasă, alături de o doamnă din lumea bună sosită de curând să facă vâlvă într-un colţ al comitatului. Verity zâmbi şi spuse:

— Draga mea, cred că este o adevărată epidemie de spălat pe mâini. Bieţii oameni.

— În afară de Hugo al meu, spuse Anne. Bărbatul ăsta de fier pregăteşte de băut.

— Bravo lui, spuse Verity.

— E în sufragerie, cu o tavă imensă pe care aşază pahare, căni şi sifoane. Nu mă lasă să-l ajut.

Verity închise ochii.

— Câteodată, spuse ea, nu-mi place whisky-ul. Dar nu e cazul astă-seară.

Zâmbi. Sonia Kepple, privind-o pe furiş, iar Anne Lavenham privind-o deschis, văzură că deodată zâmbetul îi dispare de pe buzele frumoase. Îşi ţinea în continuare ochii închişi. Parcă un burete invizibil îi

trecuse peste faţă, spălându-i zâmbetul şi lăsând-o albă, obosită şi trasă de durere, şi cam îmbătrânită. Văzură aşa de clar de parcă ea însăşi le-ar fi spus, că îi venise în minte, ca un şoc neaşteptat, nepregătit de nimic, amintirea că sus zăcea trupul neînsufleţit al unui bărbat care-i fusese cel puţin prieten.

Anne Lavenham dorea ca Hugo să se grăbească, atât de dragul ei cât şi de-al lui Verity. Sonia Kepple dorea ca George Presdale să se grăbească.

— Unde sunt ţigările? întrebă Anne Lavenham.

Nu voia să fumeze. Vorbise ca să audă un sunet. Liniştea păruse o entitate bestială vie, care ataca tot ce era viaţă între pereţii liniştiţi, cu o pasiune înceată, nemiloasă şi insuportabilă.

Nu primi niciun răspuns. Dar liniştea fu întreruptă; şi încă într-un mod teribil. Faptul că sunetele care o întrerupseră erau înăbuşite de distanţa şi de pereţii groşi păru doar a mări oroarea pe care o simţiră nervii femeilor, şi aşa încordaţi peste măsură. Într-un fel, parcă sunetele nu rupseră cu adevărat liniştea din jurul lor, ci pur şi simplu căzură cu zgomot surd pe învelişul ei exterior.

Cele trei perechi de urechi auziră un zgomot înăbuşit. Întâi, trei sunete care fură mai degrabă simţite decât auzite – trei sunete compacte, înăbuşite, şi surde; apoi, neîndoielnic, vocea unui bărbat, care striga răguşit cu toată puterea – strigăt care, din cauza distanţei, nu se contura în cuvinte, ci păreau a fi scoase de un animal; apoi, după primul strigăt, bătăi puternice şi crescânde ale unui obiect în lemn şi un al doilea strigăt, mai incoerent, al altui bărbat, mai îndepărtat, mai neclar şi mai ascuţit.

Sonia Kepple îşi duse amândouă mâinile la gură. Înainte de a atinge gura, din gât îi ieşi un scâncet

strangulat. Se lupta cu ea însăşi împotriva unei noi crize de isterie. Izbuti să se stăpânească. Rămase tăcută, dar tot trupul îi tremura ca trupul unui om scuturat de friguri.

Verity Destrier stătea nemişcată şi tăcută; atât de nemişcată şi de tăcută, încât părea un tablou al groazei, mult mai mult decât dacă ar fi scos un sunet sau ar fi făcut o mişcare. Capul auriu era întors spre uşă, cu bărbia aproape atingând umărul stâng. Ochii mari priveau miraţi, neobişnuit de larg deschişi, fără să clipească.

Anne Lavenham se întoarse spre uşă când se auzise primul zgomot. Apăsându-se cu o mână pe piept, continua să privească spre uşă. Era pe jumătate aplecată, ca şi când, pregătită să se mişte imediat, cineva ar fi vrăjit-o să rămână pe loc. Dar în cele din urmă fu prima care se mişcă. Fără să se uite în urmă porni spre uşă, puse mâna pe clanţă cu o violenţă care ascundea tremuratul degetelor, şi o deschise larg.

Zgomotele năvăliră înăuntru; primul glas strigând încă răguşit; bătăile; al doilea glas şi mai îndepărtat strigând în continuare; apoi paşi grăbiţi de bărbaţi; apoi vacarmul profund, sacadat, al unor glasuri bărbăteşti îngrozite şi uimite, trădând stări la capătul nervilor.

Anne Lavenham privi peste umăr:

— Vino! spuse şi plecă.

Verity o urmă. În urma lui Verity, după o scurtă pauză, venea silueta mică a Soniei Kepple, tremurând dar hotărâtă.

Anne Lavenham traversă holul pieziş, trecând pe la picioarele scării spre deschiderea coridorului îngust, care ducea pe lângă sufragerie şi salon spre camerele

servitorilor.

La capătul coridorului se opri. Verity veni şi se opri lângă ea. Alergând ca împinsă de spaime fără nume, apăru Sonia Kepple, aproape năvălind peste ele, dar se opri la timp şi rămase privind peste celălalt umăr al Annei.

Coridorul era luminat. Chiar în ultima uşă de pe peretele din dreapta – uşa ce dădea în camera servitorilor – se afla un grup de trei bărbaţi.

Strigătul lung, răguşit încetase, dar bătăile şi strigătul ascuţit continuau.

— Ăsta e Skinner, spuse Verity.

Cuvintele îi ieşiră fără viaţă de pe buze care parcă nu se mişcau.

Grupul de bărbaţi se strânse din nou. Se aplecau peste ceva. Se îndreptară. Erau Forsyth, Presdale şi Norfolk.

Forsyth se îndepărtă. Femeile îi auziră glasul. Spuse, clar, acoperind bătăile încăpăţânate şi strigătul ascuţit, neîntrerupt:

— Ăsta e Skinner! La o parte!

Îl împinse pe Norfolk într-o parte, şi plecă, luând-o la dreapta, pe ramificaţia îngustă a coridorului pe lângă camera servitorilor, care ducea spre bucătărie.

Bătăile şi strigătul încetară. Femeile auziră din nou glasul lui Forsyth, dar fără să înţeleagă ce spune.

Norfolk o luă în josul coridorului şi intră pe uşa deschisă a camerei servitorilor. Rămase doar George Presdale, îngenuncheat, în celălalt capăt al coridorului, lângă ceva ghemuit care zăcea pe podea.

Deodată Verity se mişcă. Cu paşi înceţi, mult mai mici decât de obicei, parcă alunecă în josul coridorului.

Rămase privind în jos, spre trupul îngrozitor de

contorsionat al lui Norman Bellamy.

Acesta zăcea de-a curmezişul pe coridor. Avea genunchii ridicaţi şi mâinile lipite de pântece. Zăcea contorsionat pe spate şi pe umărul drept. Avea faţa crispată, întoarsă spre lumină. De sub mâinile sale strânse cu disperare se scurgea un şuvoi subţire, încet, leneş şi îngrozitor.

CAPITOLUL XIII
De la 2,15 a.m. la 2,50 a.m.

Verity trase aer în piept cu un zgomot ascuţit, şuierător; apoi expiră cu un suspin scurt, care era mai mult decât un oftat.

George Presdale tresări. O auzise. Se ridică în picioare şi o privi. Avea faţa foarte palidă, cu două cute noi, adânci, de o parte şi de alta a gurii, pornind de la baza fiecărei nări. Cu o mişcare aproape inconştientă, întinse mâinile ca pentru a o prinde; apoi, ca şi când i-ar fi trecut prin minte că nu era vorba de o femeie pe punctul de a leşina, le lăsă să cadă din nou pe lângă corp. Îşi umezi buzele cu limba şi spuse:

— Nu putem face nimic.

Cuvintele ieşiră cu un efort vizibil de pe buzele care abia se mişcau, de parcă ar fi fost rigide. Glasul sună straniu până şi în urechile celui care vorbise. Spuse din nou:

— Nu putem face nimic.

De data aceasta, în loc să fie nenatural din cauza tonului jos, glasul păru şi mai nenatural din cauza ascuţimii lui.

Verity parcă nu-l auzi. Stătea foarte dreaptă, dar cu capul plecat, şi cu ochii mari şi miraţi priveau nemişcaţi spre chipul desfigurat al celui ce fusese Norman Bellamy.

George Presdale încercă din nou. Fără să-şi dea

seama că vorbeşte, spuse:

— Nu putem face nimic.

În spatele lui Verity, pe coridor, veneau Anne Lavenham şi Sonia Kepple. Chiar şi dacă le auzi, nu făcu niciun semn ca să arate că le auzise. Ele rămaseră puţin în spatele ei, de o parte şi de alta.

Anne Lavenham se uită la ce era de văzut. Nu scoase niciun sunet, dar parcă fără voie ridică braţul până ce cotul îi acoperi ochii.

Sonia Kepple se uită la ce era de văzut. Sângele parcă i se scurse din creier, lăsându-i chipul mai palid chiar decât al celui de la picioarele ei. Un sunet scurt, ciudat îi ieşi din gât. Închise ochii; capul i se aplecă, iar braţele i se bălăbăneau înainte ca braţele unei păpuşi prost încleiate. Genunchii îi cedară. Începu să se lase încet în jos.

George Presdale sări. O înconjură cu braţele sale lungi chiar înainte ca genunchii ei să atingă podeaua.

— Dumnezeule! spuse George Presdale cu glasul său normal.

Cu un braţ în jurul umerilor şi cu altul pe sub genunchi, ridică la piept trupul moale. Ca s-o prindă în timp ce cădea, păşise cu un picior peste trupul de pe podea. Acum trecu de cealaltă parte a cadavrului şi, mergând pe lângă Verity ca şi când aceasta nu s-ar fi aflat acolo, plecă purtându-şi povara în susul coridorului.

Verity stătea nemişcată, continuând să privească în jos cu ochii mari, fără să clipească. Anne Lavenham îşi coborâse braţul protector de pe faţă. Era foarte albă, iar gura îi era crispată. Nu privea spre cadavrul de pe podea. Întoarse capul şi-l urmări pe George Presdale care ajunsese în uşa sufrageriei. Probabil că uşa era întredeschisă, căci o lovi cu piciorul şi dispăru

peste prag.

Anne nu privi nici acum spre cadavrul de pe podea. O privi pe Verity. Atinse braţul rece al lui Verity cu degete care erau şi mai reci. Spuse foarte încet:

— Haide!

Vocea care îi răspunse veni de pe buzele lui Verity, dar era o voce pe care n-o cunoştea. Era în ea ceva mort, care o făcu pe femeia mai tânără să tresară ca şi când ceva nevăzut ar fi lovit-o.

— Lasă-mă în pace, spuse vocea.

Anne Lavenham simţi din nou presiunea tăcerii; numai că acum pereţii reci o împresurau din ce în ce mai aproape. I se păru că lumea întreagă se redusese la această casă şi că orice urmă de viaţă dispăruse din ea. Şi i se păru că singurul lucru în viaţă era ea, şi că se afla în prezenţa Morţii înseşi.

Se uită pentru prima oară direct spre trupul răsucit de pe podea. Îşi luă apoi privirile de pe el pentru a o privi fix pe femeia care stătea atât de dreaptă şi de nemişcată lângă ea. Îi trecu prin minte un gând înfricoşător, pe care îl simţi din timp ca să-şi păstreze luciditatea; un gând care veni cu totul spontan, sub forma unor cuvinte dintr-un cântec de music-hall.

— E moartă, fredonă în gând Anne Lavenham. Dar n-o să cadă.

Îşi simţi capul de parcă înăuntru s-ar fi aflat o bandă de metal lustruit care se derula. Era ca şi când o mână nevăzută trăgea cât putea de tare de această bandă; ca şi când creierul ei ajunsese la limită. În timp de o clipă îngrozitoare, o ceaţă neagră îi apăru în faţa ochilor. Îşi apăsă cu putere mâinile peste ochi. Melodia funebră îi continua în cap.

— E moartă, dar n-o să cadă.

Ceaţa dispăruse şi sentimentul de neputinţă

dispăruse, iar banda din capul ei ceda, dar descoperi că se află în faţa unui lucru mai periculos cu care să se lupte. „E moartă, dar n-o să cadă”, îşi spunea în gând şi din gât începu să i se audă ceea ce ştia că ar fi putut deveni un chicotit care, o dată început, ar fi sfârşit, mai mult ca sigur, în ceva cel puţin asemănător cu isteria.

Îşi croi drum cum putu pe lângă statuia nemişcată a lui Verity şi trecu cu picioarele înţepenite peste picioarele moarte care se întindeau în calea ei. Simţi din nou presiunea tăcerii. Chicotul nenăscut se lupta să prindă viaţă, se lupta cu putere; se lupta nebuneşte.

Spre norocul ei, se auziră zgomote care întrerupseră tăcerea. Chiar din camera din faţă – camera servitorilor – răzbătură glasurile a doi bărbaţi şi, chiar înainte ca ea să-şi poată concentra atenţia pentru a înregistra ce spuneau vocile, de undeva de pe coridorul dinspre bucătărie se auzi un zgomot mult mai puternic; un zgomot sfâşietor, pocnit, părând mult mai puternic decât era de fapt din cauza liniştii care-l precedase. Glasurile din camera servitorilor tăcură. Cu o pocnitură bubuitoare, finală, zgomotul de pe coridorul dinspre bucătărie încetă.

— Doamne Dumnezeule! Ce-i asta? se auzi glasul lui Norfolk din cameră.

Anne, din nou stăpână pe ea, alergă trei paşi şi se opri la începutul coridorului ce ducea spre bucătărie. Ajunse faţă în faţă cu Hugo Forsyth şi Skinner. Se agăţă de Forsyth.

— Hugo! Hugo!

Simţi o clipă slăbiciunea nervilor tociţi ai unui copil speriat, care ajunsese în sfârşit sub protecţia unui adult.

El îi zâmbi şi apucă o clipă, protector, mâinile de pe braţul său.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Ce-a fost zgomotul acela?

Forsyth arătă cu capul în spate spre capătul coridorului.

Privind, Anne văzu că uşa de la toaleta servitorilor, cu faţa spre celălalt capăt al coridorului, era larg deschisă şi, mai mult, că lemnul din jurul zăvorului era rupt şi zdrobit.

— Cineva l-a încuiat pe Skinner şi a şterpelit cheia, spuse Forsyth.

Apoi îşi trase braţul de sub mâinile care încă se mai agăţau de el şi spuse:

— Haide! cotind pe coridorul principal.

Anne, urmată de Skinner, văzu că Norfolk stătea acum în uşa camerei servitorilor. Verity plecase. Şi pe locul unde fusese chipul omului mort, se afla acum o pată albă; o batistă acoperea faţa mortului.

Forsyth nu-şi dădu osteneala să privească trupul mort. Se opri la un pas de Norfolk.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă.

— Crozier e aici înăuntru. Pe lady Destrier am văzut-o intrând într-una din camerele astea. A doua uşă. (Arătă cu degetul spre hol.) De ceilalţi nu pot să-ţi spun nimic.

— Sonia Kepple a leşinat, spuse Anne. George Presdale a dus-o în sufragerie.

— Asta-i tot, spuse Forsyth. Skinner!

— Da, domnule.

Tonul lui Skinner era la fel de plat ca totdeauna, dar glasul său arăta mai multă umanitate ca de obicei. Vânătaia de pe fruntea lui era acum aproape neagră din cauza sângelui închegat. Culoarea şi

umflătura dădeau chipului un aspect ciudat de strâmb.

— Roag-o pe lady Destrier să fie atât de bună să vină aici, spuse Forsyth. Spune-i căpitanului să vină şi s-o aducă şi pe doamna nu-ştiu-cum-o-cheamă.

— Am înţeles, domnule.

Skinner plecă. Forsyth o privi pe Anne.

— Aici înăuntru.

Şi privindu-l pe Norfolk:

— Şi dumneata.

Anne intră în cameră. Norfolk o urmă şi Forsyth încheie procesiunea.

Era o cameră mică, destul de confortabilă, mobilată cu amestecul ciudat de obiecte vechi de bună calitate, scoase din uz, şi mobilă nouă de calitate proastă, obişnuit în sufrageriile servitorilor din Anglia. Era, ca de obicei, supraîncărcată cu mobilă. Mai mult de jumătate dintr-un perete era ocupat de canapeaua tare şi respingătoare pe care, încă legat de mâini şi de picioare, stătea întins omul care spusese că se numeşte Crozier.

Forsyth puse mâinile pe spătarul unui fotoliu şi-l întoarse, ca Anne să se poată aşeza în el. Rămase cu mâinile pe spătarul fotoliului, şi-l privi întâi pe Norfolk, care se agita, nu la largul lui, sub privirea sa. Apoi spre omul legat de pe canapea.

Omul care-şi zicea Crozier, vorbi:

— Ce-ar fi să-mi scoateţi astea?

Îşi ridică mâinile în timp ce vorbea, arătând batista din jurul încheieturilor; apoi îşi mişcă picioarele, lăsându-le să cadă din nou pe canapea cu un zgomot surd. Glasul lui nu era exact acelaşi glas blând, plăcut pe care-l avusese când intrase în această casă, dar nu era nici glasul aspru, răguşit pe care-l folosise

înainte, în timp ce şi după ce-i căzuse masca.

— Aşteaptă, spuse Forsyth.

— E absolut imposibil, domnule Forsyth, spuse Norfolk, ca Paul să aibă vreo legătură cu... cu...

— Aşteaptă, spuse Forsyth.

Verity intră în cameră fără zgomot. Bărbatul de pe canapea nu putea vedea uşa. Norfolk nu se uita spre uşă. Şi Anne şi Forsyth stăteau cu spatele la uşă. Şi totuşi, toţi patru fură conştienţi de noua prezenţă în cameră de îndată ce Verity apăru.

— Stai aici, spuse Anne şi se scula.

— Ia loc, spuse Forsyth.

Apucă celălalt fotoliu, îl întoarse şi o privi pe Verity. Ea îi zâmbi cu un zâmbet care nu ajunse să-i lumineze ochii.

— Mulţumesc, spuse şi se aşeză.

O dată cu venirea ei, camera, liniştită înainte, păru să se umple de o tăcere înfricoşătoare, cel puţin aşa simţi Anne Lavenham.

Skinner se întoarse. Forsyth îl privi şi-l întrebă:

— Unde e căpitanul Presdale?

— În sufragerie, domnule, spuse Skinner. Cu doamna Kepple.

— Vin?

— Nu încă, domnule. Doamna Kepple a leşinat.

Hugo Forsyth se încruntă.

— Şi-a revenit?

— Da, domnule, spuse Skinner.

Şi după ce tuşi, adăugă:

— Mi-am permis să-i sugerez căpitanului Presdale că e de dorit ca el şi doamna Kepple să vină aici de îndată, dar nu... nu a fost de acord cu mine, domnule.

— O! exclamă Hugo Forsyth.

O privi pe Verity.

— Scuză-mă o clipă, spuse şi plecă.

Omul de pe canapea râse; un sunet surprinzător. Norfolk se încruntă. Verity închise ochii, iar Anne privi uimită. Dar persoana care vorbi fu Skinner:

— Să taci din gură!

Avea tonul unui bărbat, nu al unui servitor. Traversă camera şi se opri lângă canapea, privind în jos. Spuse din nou:

— Să taci din gură! Dacă nu taci, îţi închid eu gura!

Hugo Forsyth găsi uşa sufrageriei închisă. I se făcu deodată lumină în cap. Fără voie, îşi îndreptă umerii. Se încheie la haină, deschise uşa şi intră.

Masa din sufragerie era din nou la locul ei în mijlocul camerei. Într-unul din scaunele de stejar şedea Sonia Kepple. Era foarte palidă şi avea cearcăne negre sub ochi, pe care nu le avusese înainte. Părea mai mică. Pe braţul stâng al scaunului era cocoţat George Presdale. Îşi ţinea braţul în jurul umerilor femeii, iar capul ei învăluit în părul negru se sprijinea de el.

— O! spuse Sonia Kepple văzându-l pe Hugo Forsyth.

Se îndreptă pe scaun şi-şi ridică mâinile spre părul ciufulit. George Presdale se ridică.

— Am înţeles din ce mi-a spus Skinner că refuzaţi să veniţi să vă alăturaţi celorlalţi, spuse Forsyth.

Vocea îi suna mai aspru ca de obicei. Ochii îi sclipeau întunecaţi, intraţi adânc în orbite.

— Nu face pe grozavul. Nu eşti bun pentru asta, spuse George Presdale.

— Mai bine aţi veni acum, spuse Forsyth.

— Uite ce e: poţi să te duci la dracu! Acum şterge-o!

Hugo Forsyth se apropie cu paşi repezi de masă.

Spuse, controlându-şi aşa de mult glasul, încât vorbi pe un ton plat:

— Înţelege că Bellamy e mort. Asta înseamnă două crime aici, astă-seară. Toţi ceilalţi sunt în camera servitorilor. Înainte de a putea lua vreo hotărâre, trebuie să fim toţi acolo. Vii?

— Când o să vreau, spuse George Presdale.

— Şi asta va fi, când?

Tonul lui Forsyth era acum diferit: blând, moale, periculos.

— Când o să am chef.

Presdale îşi puse mâinile în buzunare, îşi aruncă capul într-o parte şi-l privi pe Forsyth de sus până jos. Apoi spuse:

— Într-un fel, doamna Kepple este musafira mea. A trecut destul pentru o noapte prin spaimele altora. Nu poate fi lăsată singură. Poate că n-ai observat, dar abia şi-a revenit din leşin... Şi acum, şterge-o! Am să vin, împreună cu doamna Kepple, de îndată ce se simte bine.

— Ai să vii acum, spuse Forsyth.

George Presdale privi în jos spre picioarele sale şi spre gleznele care se zăreau între pantofi şi manşetele pantalonilor.

— Cred că-ţi închipui că nu pot fi nepoliticos cu dumneata pentru că port pantalonii dumitale, spuse Presdale. Dar pot. Ieşi dracului odată! În primul rând, pentru că o plictiseşti pe doamna Kepple.

— George! spuse Sonia.

— Încetează cu prostiile astea! Nu-mi pasă de doamna Kepple. Avem nevoie de dumneata. Doamna văd că se simte foarte bine. Arată la fel de zdravănă ca şi mine.

Se cunoştea din glasul lui că e furios.

Zâmbetul dispăru de pe buzele lui George Presdale. Sângele i se scurse încet din obraji. Sprâncenele i se împreunară şi gura parcă i se alungi, până ce buzele strânse deveniră doar o linie subţire. Luă repede poziţia corectă a unui boxer. Îşi repezi uimitor de iute pumnul drept, cu toată forţa. Dacă Hugo Forsyth ar fi avut mai puţină experienţă – sau dacă ar fi avut reflexele mai încete – lovitura şi-ar fi atins ţinta, adică bărbia lui. Dar aşa, Forsyth se feri, iar pumnul lui Presdale îl lovi nu în maxilar ci mai sus, în obraz, cu o plesnitură slabă şi totuşi răsunătoare. Faptul că se ferise atenuase forţa loviturii. Forsyth se clătină uşor, lovindu-se de masă. Se depărtă, azvârlindu-se înainte ca un profesionist al ringului.

— Aşa! spuse George Presdale cu satisfacţie.

— Hugo! se auzi o voce din uşă.

Era o voce rece, clară, care avea ceva în ea ce opri braţul lui Forsyth la mijlocul drumului. Acesta se răsuci. Anne Lavenham stătea chiar în prag.

— Încetează cu prostiile, Hugo! spuse ea.

Hugo Forsyth îşi duse mâna la obrazul lovit. Spuse, cu aerul îmbufnat al unui copil mic:

— M-a lovit. Voiam să...

— Încetează cu prostiile, repetă Anne Lavenham. Căpitanului Presdale ar trebui să-i fie ruşine şi fără îndoială că-i este. Haideţi, amândoi!

O privi pe Sonia şi zâmbi deodată. Îi spuse:

— Ce proşti sunt, nu-i aşa?

Sonia descoperi, teribil de surprinsă, cum de nu-i plăcuse până acum această tânără femeie.

— Foarte proşti, întări ea.

Se ridică, împingând scaunul de sub ea.

— Eşti sigură că te simţi bine? o întrebă George Presdale.

Sonia dădu din cap. Ieşi din cameră alături de Anne. Pe coridor, pe când dădeau colţul spre uşa deschisă de alături, se opri o clipă din mers văzând cadavrul de pe podea. Anne Lavenham se opri şi ea, privind-o cu puţină teamă.

— Nu-i nimic, spuse Sonia.

Vorbise cu răsuflarea tăiată, dar merse mai departe destul de stăpână pe ea. Când ajunse lângă cadavru, îşi întoarse privirile şi trecu hotărâtă peste el, intrând în cameră.

În cameră era linişte. Sonia se aşeză pe fotoliul pe care stătuse Anne. Skinner trase un scaun de lemn cu spătarul înalt pentru Anne. Hugo Forsyth şi George Presdale intrară împreună, aşa de plouaţi încât, în ciuda împrejurărilor tragice, două femei din cameră abia îşi putură stăpâni zâmbetele. Forsyth închise uşa în urma lui. George Presdale se duse spre scaunul Soniei şi rămase în spatele lui, cu mâinile pe spătar. Hugo Forsyth veni în mijlocul camerei. Stătea încruntat, cu fruntea încreţită, iar roşul închis al vânătăii îi păta obrazul stâng. O privi pe Verity şi spuse:

— Acum suntem toţi. Trebuie să aflăm cât mai multe posibil despre...

Se opri.

Verity îl privi şi spuse doar:

— Da.

Avea o voce aproape normală, iar chipul ei, deşi palid, îşi pierduse înfăţişarea de ceară, ca de moarte. Doar ochii mari ce priveau nefiresc de fix îi trădau încordarea.

— Ori altcineva a fost în casă chiar acum, care poate că mai e încă sau nu aici, spuse Hugo Forsyth, ori Bellamy a fost omorât de cineva de aici din

cameră.

O voce de pe canapea spuse:

— Parcă am mai auzit asta înainte?

Era o voce caldă, cu un puternic accent american.

Skinner fu cel care răspunse. Plecă din spatele fotoliului lui Verity, unde stătea, şi pentru a doua oară se duse lângă canapea.

— Asta le pune vârf la toate! Încă un sunet şi...

— Destul, Skinner, spuse Verity calmă.

Skinner tresări. Îşi privi stăpâna peste umăr. O clipă se uită mirat, cu ochii larg deschişi, sinceri ai unei fiinţe omeneşti. Apoi, pe faţa sa apăru din nou masca servitorului bine stilat.

— Foarte bine, doamnă, spuse. Iertaţi-mă, doamnă.

Se întoarse încet la locul său şi rămase ca mai înainte.

Forsyth se uită la omul de pe canapea şi spuse:

— Situaţia este aceeaşi. Doar mai gravă.

— Situaţia nu este aceeaşi, vorbi Crozier. Eu aş fi putut să-l omor pe primul. Dar cu siguranţă *n-aş fi putut* să-l omor pe acesta.

— E destul de adevărat, spuse Norfolk. Ascultaţi, lady Destrier şi domnule Forsyth, Paul are dreptate. Ştiam că aţi greşit bănuindu-l.

Verity îl privi cu răceală.

— N-ai o memorie prea bună, domnule Norfolk. Nu cred că e mai mult de o oră de când te spălai pe mâini de orice răspundere în legătură cu acţiunile acestui om, pe motiv că nu l-ai cunoscut cu adevărat. Acum a devenit din nou „Paul”. Dacă aş fi în locul dumitale, domnule Norfolk, aş tăcea.

Omul de pe canapea râse din nou; de data aceasta cu un râs care-l făcu pe Norfolk să clipească, făcând să-i dispară culoarea din obraji.

Skinner tuşi:

— Mă iertaţi, doamnă.

Verity se întoarse pe jumătate pe fotoliu să-l privească.

— Gândindu-mă bine, doamnă, spuse Skinner, pot confirma într-o mare măsură ceea ce spune acest domn.

— Iar eu nu sunt un scamator, spuse vocea de pe canapea.

— Singurul mod de a ne lămuri e să facem puţină ordine, spuse Forsyth.

O privi pe Verity:

— Propun să începem cerând fiecăruia să ne spună ce a văzut sau a auzit în legătură cu moartea lui Bellamy.

Verity aprobă din cap.

— Foarte bine.

Îşi lăsă capul pe spătarul fotoliului şi închise ochii. Stătea foarte dreaptă, cu braţele sprijinite, dar în ciuda poziţiei de relaxare şi a ochilor închişi, era totuşi ceva în înfăţişarea ei care nu însemna nici pe departe neatenţie.

— Atunci, am să încep cu mine, spuse Forsyth. Mă aflam în sufragerie. Tocmai îl dusesem pe Presdale sus şi-i dădusem un costum de haine de la mine. Era ud leoarcă. A vrut să împrumute pantaloni, ciorapi şi pantofi. I-am dat. Îi are pe el acum. N-am aşteptat cât s-a schimbat. Am coborât şi m-am dus în sufragerie. Am luat o tavă şi tocmai puneam pe ea căni, pahare şi mai ştiu eu ce, ca s-o duc în camera mare. Pusesem totul pe tavă când am auzit gălăgie, care mi s-a părut că venea dinspre capătul coridorului. Uşa era închisă. N-am putut auzi prea clar. Cred că primul lucru pe care l-am auzit a fost o voce pe care n-am

recunoscut-o. Striga ceva. Aproape imediat după aceea, am auzit trei sunete. Nu le-am putut distinge. Acum ştiu că erau sunetele înăbuşite a trei împuşcături trase dintr-un revolver cu surdină.

Se întrerupse, în timp ce-şi îndreptă privirile spre masa din mijlocul camerei, pe care era aşezat un obiect scurt, de un albastru închis, deformat la ţeava din cauza adăugării neîndemânatice a unei surdine Hagstrom; era revolverul care fusese luat bărbatului ce zăcea acum legat pe canapea. Privirile celorlalţi urmară privirii lui.

— N-a fost revolverul ăsta, spuse Forsyth. M-am uitat la el. E curat.

Bărbatul de pe canapea spuse:

— Bineînţeles că e curat. N-a mai fost folosit de la Războiul de Independenţă.

— Dacă l-ai folosit prima oară, spuse Forsyth ai avut destul timp ca să-l cureţi.

— Nu mai spune? întrebă batjocoritor vocea de pe canapea.

— Dar bineînţeles că de data asta n-a putut fi revolverul lui, vorbi Forsyth. Când am auzit împuşcăturile am alergat afară din sufragerie în josul coridorului. L-am găsit pe Bellamy unde se află acum. Încă nu murise. L-am văzut mişcându-se. Era foarte multă gălăgie. Omul ăsta – arătă cu capul spre Crozier – striga ca să atragă atenţia. După colţ, Skinner striga şi încerca să spargă uşa toaletei unde îl încuiase cineva. M-am uitat înăuntru şi am văzut că nu era în pericol. L-am cercetat pe Bellamy să văd dacă se putea face ceva. În timp ce-l examinam, au sosit ceilalţi, întâi Norfolk, apoi Presdale. Skinner continua să bată, aşa că m-am dus şi am luat o daltă dintr-un dulap din cămară, am spart uşa şi i-am dat

drumul. Asta-i tot ce ştiu.

Îl privi pe Norfolk:

— Acum dumneata.

— Mă spălam în toaleta din vestibul. Am auzit o voce strigând şi m-am repezit. Nu eram prea sigur din ce parte vine. Mi s-a părut că vine din capătul acesta al casei şi am alergat direct aici. L-am găsit pe domnul Forsyth îngenuncheat lângă colonelul Bellamy. Cred că auzisem doi bărbaţi strigând, dar când am ajuns aici, am văzut că era doar unul. Probabil că al doilea era Skinner care fusese încuiat. Mai bătea şi în uşă.

— Ai înţeles ce spunea? întrebă Forsyth.

— Nu, răspunse Norfolk.

Hugo Forsyth îl privi pe George Presdale. Vânătaia de pe obraz îi zvâcnea puternic. Întrebă:

— Care e povestea dumitale?

— Ştii unde eram. Eram sus în camera dumitale. Îmi schimbasem pantalonii, ciorapii şi pantofii. A fost foarte drăguţ din partea dumitale. Tocmai coboram, de fapt tocmai deschisesem uşa, când a început gălăgia. Am alergat jos şi te-am găsit pe dumneata şi pe Norfolk lângă Bellamy. Asta-i tot.

— Nu, nu e tot, dădu din cap Hugo Forsyth.

— Ce dracu vrei să spui?

Forsyth îl privi fix.

— Ce fel de zgomote ai auzit?

— Un vacarm, spuse vag Presdale. Doi oameni ţipând. Cineva pocnind într-o uşă.

— Din ce parte a casei veneau?

— Chiar de sub camera dumitale. Clar, nu-i aşa?

— Hm!

— Nu te distra pe socoteala mea, spuse George Presdale.

— Ai înţeles ce se spunea?

— Nu.

— Câte glasuri ai auzit?

— Dumnezeule, de unde să ştiu? Cred că două. Tipul ăsta, şi Skinner. Totuşi, nu pot să jur. Ce-am auzit a fost un vacarm îngrozitor şi, auzindu-l, am alergat într-acolo cât am putut de repede.

— Hm! mormăi Hugo Forsyth, mângâindu-şi obrazul.

Presdale îl privi fix. Sonia întinse o mână şi-şi strânse degetele în jurul acelora care strângeau spătarul scaunului. George Presdale se aplecă spre ea.

— Da, da, bine, îi spuse. Iartă-mă.

Forsyth îl privi pe Skinner.

— Acum mai ştim câte ceva. Skinner, spune-ne povestea dumitale. Începe însă mai înainte de punctul de unde am început noi, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Skinner înaintă şi se opri lângă fotoliul lui Verity, în faţa celui care punea întrebările. Spuse:

— Înţeleg perfect, domnule. Colonelul Bellamy m-a lăsat aici să-l păzesc pe acest om. Ştiţi când a fost asta, domnule. Bineînţeles că am rămas aici. Am auzit diferite mişcări prin casă, dar nimic neobişnuit, dacă mă înţelegeţi. Doar dumneavoastră, ceilalţi domni şi doamnele. Cu alte cuvinte, n-am auzit nimic îngrijorător. Era două şi zece – tocmai m-am uitat la ceas cu o clipă înainte, aşa că ştiu ce oră era – când a venit colonelul Bellamy. A intrat şi m-a întrebat cum îmi merge şi dacă prizonierul îmi face greutăţi. I-am spus că nu. M-a întrebat dacă mă putea ajuta cu ceva şi l-am rugat să mă înlocuiască câteva minute. Apoi m-am dus... ăă... pe coridor. Colonelul Bellamy a

rămas în prag, în picioare. Îmi amintesc exact poziţia lui. Uşa era deschisă şi se sprijinea cu spatele de ea, în stânga dumneavoastră cum ar veni, domnule. Era, cu alte cuvinte, pe jumătate în odaie şi pe jumătate afară. Tocmai voiam să mă întorc, când am descoperit că fusesem încuiat. Întâi am crezut că uşa toaletei se înţepenise. Dar după ce am încercat în toate felurile s-o deschid, mi-am adus aminte că cheia se afla ca de obicei pe dinafară, înăuntru fiind un zăvor. Eram absolut sigur că cheia fusese acolo când am intrat, dar când m-am uitat pe gaura cheii, am văzut că fusese luată. Nu auzisem pe nimeni întorcând cheia, doar chiar eu am uns broaştele de curând, aşa că totul se explică. Tocmai mă întrebam cum să atrag atenţia, când am auzit un glas. Era glasul unui bărbat, domnule, şi m-a pus pe gânduri pentru că era un glas pe care nu-l cunoşteam de loc. Nu era glasul nici unuia dintre dumneavoastră sau dintre servitori. Am auzit clar ce spunea. Deşi pot să vă spun că era cel puţin la celălalt capăt al coridorului, spre bucătărie, spunea: „Norman Bellamy, întoarce-te şi priveşte-mă”.

Skinner se opri. Ochii tuturor celor din cameră erau întorşi spre el; şi fără excepţie, în afară de mirare ce se transforma în stupefacţie, ochii arătau teamă şi oroare. Verity Destrier nu se mişcă, dar deschise ochii.

— Ce fel de glas era, Skinner? întrebă ea.

Propriul ei glas răsună monoton şi plat. Tremuratul din el abia se simţea.

— Era un glas neobişnuit, doamnă, spuse Skinner. Un glas de bărbat, foarte profund... (ezită căutând cuvântul) un glas aspru, doamnă. Nu vreau să spun un glas de om needucat, căci era glasul unui

gentleman, după cât mă pricep eu. Vreau să spun că suna cam aspru. Poate că ar trebui să spun că era un glas răguşit, doamnă.

Se aşternu tăcere. Verity închise din nou ochii. Forsyth îl privi pe Skinner şi-l întrebă:

— L-ai auzit pe colonelul Bellamy dând vreun răspuns?

— I-am auzit glasul, domnule, dar n-am putut distinge cuvintele.

— Ţi-ai dat seama de ceva din tonul lui?

— Striga ceva, domnule. N-aş putea să vă spun exact ce fel de ton era.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Totul a fost iute ca un fulger, domnule, deşi ca să povesteşti îţi trebuie mult timp. A fost aşa: tocmai mă întrebam cum să atrag atenţia, când am auzit glasul, apoi colonelul Bellamy a început să strige şi apoi – aş putea spune aproape înainte de a se termina totul – am auzit trei sunete ca nişte împuşcături înăbuşite. Un fel de zgomote surde.

— Da, şi apoi?

— O clipă a fost foarte linişte, apoi omul acesta... (Skinner arătă cu capul spre silueta culcată pe canapea) a început să strige şi am început şi eu să strig şi să bat în uşă. Mă temeam că toţi ceilalţi ar putea fi aşa de departe, încât dacă nu reuşesc să dau alarma s-ar putea să ajungă prea târziu.

— Prea târziu pentru ce? întrebă Hugo Forsyth.

Ochii lui Skinner se măriră puţin, parcă miraţi de această întrebare.

— Adică, domnule, prea târziu ca să-l prindă pe omul care l-a omorât pe colonelul Bellamy.

— Hm!

Hugo Forsyth îşi mângâie bărbia, apoi urmă:

— Eşti sigur, Skinner, că n-ai mai auzit glasul ăsta înainte?

— Absolut sigur, domnule.

— Foarte bine. Îţi mulţumesc.

Hugo Forsyth se întoarse pe călcâie, se duse spre canapea şi rămase privind în jos spre bărbatul legat.

— Acum, dumneata.

Nişte ochi negri îl priveau cu o sfidare în care se simţeau urme maliţioase de umor.

— Dă-i drumul!

— Ce ştii *dumneata* despre ce s-a întâmplat?

— Pe dracu, nimic! spuse bărbatul care spusese că se numeşte Crozier.

— Cum aşa? Trebuie să fi auzit ceva.

— A, dacă am auzit ceva? Da, bineînţeles că am auzit o mulţime de lucruri. Dar a vedea nu înseamnă a crede şi a auzi nu înseamnă a şti. M-ai întrebat ce ştiu. Dacă ai fi zăcut aici ca mine, şi ai fi ştiut că nu pot vedea uşa din cauza mesei.

— Atunci, ce-ai auzit?

— Exact ce-a spus Gustav. Era aici cu un ochi pe mine şi cu altul pe uşă. La început am încercat să vorbesc cu el, dar n-a fost comunicativ, aşa că am renunţat. După ce-am stat aşa o eternitate, a venit colonelul cum-zici-că-l-cheamă, a vorbit cu Gustav şi l-a întrebat cum o duce. Gustav i-a spus că m-a ţinut în frâu şi l-a rugat să-i dea voie să iasă din cameră. Şi dacă nu se supără colonelul, să rămână şi să mă păzească. Colonelul a acceptat şi a rămas în uşă exact cum a spus Gustav, în timp ce Gustav însuşi a dat repede colţul, după copac.

— Uşurel! întrerupse Forsyth. Spui că l-ai văzut pe colonelul Bellamy stând în uşă?

— Da, i-am putut vedea chipul, şi asta e aproape

tot. Dar când vezi un cap, profesore, poţi să spui în general unde se află şi restul corpului. În orice caz, acolo stătea. L-am auzit pe Gustav mergând pe coridor spre celălalt capăt şi intrând în „birou”. Apoi n-am mai auzit nimic până ce, undeva pe coridor, un bărbat a strigat, aşa cum v-a spus Gustav. Spunea cam aşa: „Norman Bellamy, întoarce-te şi priveşte-mă.” Cum nu mai auzisem glasul acesta înainte – şi era un glas ciudat, puternic – am devenit curios, mi-am ridicat capul cât am putut – aşa – şi abia am izbutit să-l văd pe colonel plecând din uşă pe coridor.

— Uşurel! Ai văzut în ce parte a luat-o?

— Când?

— Când a ieşit pe coridor.

— Nu.

— De ce?

Hugo Forsyth îl privi mirat.

— Pentru că tot ce am văzut când ieşea pe coridor era ceafa lui.

— Hm! Bine. Continuă!

— Totul s-a petrecut atât de repede cum spune Gustav. Întâi strigătul; apoi colonelul ieşind pe coridor; apoi spunând „Dumnezeule! Dumneata!” Chiar aşa, numai că strigând; apoi trei pocnituri cu un Hagstrom şi zgomotul căderii lui. O clipă am ascultat să văd dacă pot auzi pe unde a luat-o tipul cu revolverul, dar n-am auzit nimic. Pe urmă am început să zbier, şi chiar după colţ Gustav încerca să spargă uşa „biroului” şi striga să i se dea drumul afară. Aici se termină povestea mea. Vreo întrebare, domnule judecător?

— Da. Spune-ne când ai auzit glasul ciudat.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar dacă aş fi avut un cronometru, cum dracu crezi că aş fi putut să

mă uit la el. Şi nu există niciun ceas – în niciun caz ca să-l pot vedea.

— Nu fi prost! izbucni Hugo Forsyth. Nu te-am întrebat cât era ceasul; te-am întrebat când, faţă de celelalte momente pe care ni le-ai povestit. Înţelegi?

— Aha, înţeleg. După cum ţi-am spus, aproape imediat după ce Gustav plecase spre „biroul" de după colţ, exact când colonelul începuse să mă păzească. Era, aş spune, un minut sau un minut şi jumătate de când Gustav plecase şi până când a apărut noul oaspete... Aşa! Mi-am îndeplinit sarcina! Ce-ar fi să-mi desfaci legăturile? Am înţepenit, mă doare şi mă ustură. N-ai niciun drept să mă ţii legat. N-aş fi putut să comit a doua crimă şi, oricum, cine poate şti dacă nu dumneata ai făcut-o? Hai, prietene, dă-i drumul!

— Aşteaptă! spuse Forsyth.

Îşi întoarse privirea spre Verity. Aceasta deschise imediat ochii. Forsyth o întrebă:

— Dumneavoastră, doamnele, eraţi toate împreună?

— Da. Doamna Kepple şi cu mine ne-am dus în camera mare. Anne ne-a urmat imediat. Eram acolo cu uşa închisă, când am auzit... am auzit...

— Da, spuse Forsyth. Da. Aşadar, acum ştim cu toţii cam cum s-au întâmplat lucrurile.

Anne Lavenham îl privi cu reproş. Spuse, parcă sie însăşi:

— *Ştim*? Vai, Hugo!

Forsyth vorbi fără să zâmbească:

— Cred că ştim cam cum s-au petrecut lucrurile. Considerând drept fapt că omul ăsta nu s-ar fi putut mişca, nu i-am putea crede povestea despre vocea străină dacă n-ar fi confirmată de cineva. Şi a fost confirmată de cineva. Dacă trebuie să acceptăm

afirmaţia celor doi despre vocea străină, suntem obligaţi să credem că, deşi am cercetat peste tot şi am încuiat, există un om, nu aici în cameră, care ori a intrat în casă şi a plecat, ori a intrat în casă şi se mai află aici.

— Watson, eşti sublim! spuse Anne *sotto voce*.

— Ce-i asta? o întrebă Forsyth, privind-o.

Ea dădu din cap.

— Nimic.

Forsyth privi în jur.

— Cred că aş vrea să supun la vot. Cine crede că există un străin în casă? Vă rog să-mi spuneţi. Dacă vreţi, ridicaţi mâinile.

Verity ridică mâna dreaptă de pe braţul fotoliului. Sonia Kepple, ridică mâna stângă de pe braţul scaunului ei. Anne Lavenham rămase cu mâinile în poală. Norfolk ridică mâna dreaptă mult deasupra capului. Bărbatul de pe canapea îşi ridică deasupra capului mâinile legate la încheieturi. Prin arcul făcut de braţe, zâmbi sardonic adunării.

— Se pare că votul decisiv mă favorizează, în cazul în care majoritatea sunt de acord că ucigaşul nu se află aici în cameră, spuse Crozier privind în jur.

— Hugo! Ai votat pentru? întrebă Anne Lavenham.

— Da, răspunse Forsyth.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Anne.

Forsyth nu o privi.

— În aceste împrejurări, cred că trebuie să întrebăm pe cei în minoritate care sunt motivele lor.

O privi pe Verity:

— De acord?

Verity aprobă din cap.

Forsyth o privi pe Anne.

— Vrei să ne spui de ce crezi că ucigaşul este unul

dintre noi?

— Pentru că teoria unui intrus mi se pare foarte improbabilă şi pentru că există în mod hotărât o posibilitate peste care toată lumea pare că trece. Dacă...

Nu-şi termină fraza. Se oprise o clipă, cântărindu-şi în minte cuvintele, iar pauza lăsase un gol în atmosfera de aşteptare. În acest gol căzu deodată zgomotul, umplându-l şi umflându-l... Deasupra capetelor lor se auzi deodată o trosnitură răsunătoare; apoi alta, mai puternică, terminându-se într-un zornăit, un zgomot cristalin de geam spart; apoi un şir întreg de zgomote mai slabe, ca nişte picături de ploaie grele, rare, anunţând furtună, care răpăiră pe podeaua de deasupra. Apoi se auziră paşi grei, alergând; apoi o uşă deschisă; apoi, croindu-şi drum prin liniştea casei, ţipete ascuţite unul după altul.

Un moment de nemişcare îngheţată. Pe urmă, parcă înţeleşi, Skinner, Presdale şi Hugo Forsyth porniră spre uşă. Forsyth se opri şi se întoarse, cu spatele la uşă. Ridică mâna.

— Dă-te la o parte! strigă Presdale.

Forsyth îl apucă violent de reverul hainei şi de cămaşă, şi-l trase cu putere înapoi.

— Nu toţi, strigă Forsyth. Nu toţi, nebunilor. Nu toţi. Norfolk, rămâi aici. Presdale, rămâi şi dumneata. Skinner, vino cu mine.

Presdale îl privi înfuriat. Parcă era gata să sară înainte, dar o voce blândă din spatele lui îl chemă şi atunci ca un cal tânăr care simte pe neaşteptate o zăbală mai dureroasă decât cunoscuse până acum, se opri.

Forsyth deschise brusc uşa. Ţipetele se înteţeau.

Se apropiau. Veneau, fără îndoială, pe scara de serviciu. Forsyth se repezi spre uşa de acolo – pe care, din cauza panourilor acoperite cu hârtie, Norman Bellamy n-o observase. O deschise, ca să se lovească cu pieptul de trupul masiv şi greoi al Minniei Walters. Se clătină gata să cadă, dar printr-o minune îşi păstră echilibrul. Skinner veni să-l ajute. O apucară pe femeie, fiecare de câte un umăr, şi o scuturară. Capul îi atârna moale pe gâtul scurt. Nu mai avea pince-nez-ul pe nas şi ochii miopi, înroşiţi, priveau tulburi. Ţipetele încetară, înlocuite de gemete şi pufnituri sufocante.

Hugo Forsyth o scutură mai zdravăn, cu brutalitate.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? o întrebă.

Capul moale se străduia să scoată nişte sunete.

— Uşor, domnule! spuse Skinner. O să vorbească.

Încetară s-o mai scuture. Dintre buzele moi, cenuşii, ieşi un amestec de cuvinte.

— Un bărbat! Un bărbat în cameră! A venit după mine!? Un bărbat în cameră. Of, Dumnezeule mare, era un bărbat...

CAPITOLUL XIV
De la 3,00 a.m. la 3,30 a.m.

Femeile erau din nou în camera mare. Sonia Kepple şi Anne Lavenham stăteau alături pe canapea, fumând într-o tăcere care, ciudat, le făcea să se simtă foarte aproape una de alta. În colţul îndepărtat din nord-vestul camerei, Minnie Walters, acum liniştită dar încă tremurând, stătea pe jumătate culcată într-un scaun mare. Era acoperită cu un pardesiu negru al lui Hugo Forsyth. În picioare avea ciorapi de-ai lui Hugo Forsyth. Avea din nou pince-nez-ul pe nas. Părul îi atârna în şuviţe încâlcite şi dezordonate în jurul obrazului umflat, plin de pete. Femeia respira sacadat. Aplecată deasupra ei, cu un pahar cu puţin brandy, stătea Verity Destrier.

Lângă uşă se aflau cei doi bărbaţi care le păzeau pe femei în general, şi pe Verity în special: George Presdale şi Crozier, din nou liber. Aceştia vorbeau fără să fie auziţi de femeile din celălalt capăt al camerei. Forsyth, Norfolk şi Skinner cercetau în restul casei, căutând în fiecare ascunziş posibil şi imposibil, asigurându-se că ferestrele erau încuiate şi încuind uşile când terminau cu fiecare cameră.

George Presdale întinse o cutie cu ţigări.

— Vrei o ţigară?

— Mulţumesc, spuse Crozier.

Luă o ţigară, o aprinse şi azvârli chibritul.

— De ce te-ai răzgândit? întrebă el.

George Presdale privi mirat.

— Ce vrei să spui?

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Nu ştiu la ce te referi.

— La vot, ai afirmat că cineva din grup e criminalul. Acum vorbeşti cu mine cât se poate de prietenos.

Presdale zâmbi şi spuse:

— N-am presupus nicio clipă că eşti dumneata, orice aş fi crezut. Este evident că acelaşi om trebuie să fi comis ambele crime şi că dumneata n-ai putut să-l împuşti pe Bellamy... Ei bine, asta e!

Crozier îl privi, cu un început de zâmbet apărându-i pe buze sub mustaţa îngustă, neagră.

— Mulţumesc pentru amabilitate... Ascultă, o crezi pe baba asta?

— Pe cine?

— Pe bucătăreasă – femeia care stă pe scaun sorbind din brandy... Ei comedie, aş bea şi eu ceva!... Crezi născocirea ei despre un bărbat?

George Presdale ridică din umeri.

— Dumnezeu ştie! Nu ştiu ce să cred.

— Ar fi un tip deştept ăla care ar şti în harababura asta. Spune-mi, crezi că aş fi fost dezlegat dacă lady Destrier n-ar fi spus că-i pare bine că nu sunt eu omul pe care-l caută?

George Presdale ridică din nou din umeri.

— N-aş putea să-ţi spun. Forsyth se poartă ca un ofiţer superior – de ce, Dumnezeu ştie!

— Da. Ciudat tip. Cam încrezut. Ce rol are el aici?

— O să se însoare cu domnişoara Lavenham, spuse George Presdale.

Crozier îşi strânse buzele.

— Daa? Ei bine, e norocos! Ascultă, pariez pe cât vrei că n-or să găsească nimic.

George Presdale îşi ţinea capul aplecat într-o parte. Asculta. După o clipă, spuse:

— O să aflăm într-un minut. Iată-i.

Se dădu la o parte din uşă. De afară se auziră paşi şi uşa se deschise. Intrară Norfolk şi Skinner, apoi Forsyth care închise uşa în urma lui. Rămase cu spatele la ea şi spuse, ridicând glasul ca să fie auzit de toţi cei din cameră:

— Nimic! Nicio urmă. Femeia asta nebună a deschis singură fereastra. Dacă cineva a intrat pe-acolo, tot pe acolo a ieşit. Atât cât am putut vedea, nu există nicio urmă. Pe de altă parte, nici nu e nevoie să lase vreuna, e foarte uşor să urci pe-acolo fără să se cunoască.

În celălalt colţ al camerei, Verity se ridică. Vârî paharul aproape gol între degetele acum mai sigure ale femeii aşezate pe scaun. Se întoarse şi, cu pasul obişnuit, veni în mijlocul camerei. Forsyth se grăbi s-o întâmpine. Ceilalţi se apropiară şi ei, în afară de Skinner. Cele două femei de pe canapea se ridicară, veniră şi se plasară în dreapta lui Verity. Skinner rămase pe loc, foarte aproape de uşă.

— Deci, n-am făcut nimic, spuse Verity. Poate că e cineva care nu se află aici sau poate că e...

Se opri puţin, trăgându-şi respiraţia ca un şuierat care abia se auzea.

— ...poate că e cineva din această cameră.

— Da, spuse Forsyth.

Verity îl privi fix.

— Ce vrei să spui, Hugo?

El ridică din umeri.

— Nu vreau să spun nimic. Nu pot.

Verity tăcea. O clipă umerii i se lăsară în jos şi întreg trupul înalt şi frumos păru a se micşora fără

graţie. Dar într-o fracţiune de secundă se îndreptă iar, ridicându-şi capul învăluit în părul auriu.

— Ce facem acum? întrebă ea.

— Ne hotărâm asupra a două puncte foarte importante, spuse Forsyth.

— Care anume? întrebă Verity.

— Întâi, dacă rămânem aici până dimineaţă, şi atunci o să vedem cum comunicăm cu poliţia. Sau dacă plecăm cu toţii. Dumneata decizi.

Surprinzător, Verity râse; un râs forţat, dar totuşi sincer datorită faptului că în el se simţea umor. Sunetul atrase asupra ei privirea tuturor. Chiar silueta necioplită, ghemuită pe scaun în celălalt colţ, se îndreptă pentru moment şi privi uimită.

— Vrei să spui, Hugo, că eu sunt la rând? întrebă Verity

Forsyth o privi fix. Privirile lor se întâlniră şi rămaseră aşa mult timp. În cele din urmă el spuse, cu un ton care exprima mai clar decât cuvintele admiraţia pe care evita s-o exprime:

— E un fel de a spune. În orice caz, e un lucru pe care trebuie să-l hotărâm.

— Nu putem pleca, spuse Verity. Nu avem unde să mergem şi nici cu ce să mergem.

— Am putea încerca să punem în funcţiune o maşină, spuse Forsyth.

— Asta ar însemna ca grupul să se fracţioneze, şi fiecare ar fi expus primejdiei mai mult decât dacă am rămâne toţi aici, răspunse Verity.

— Mi-a trecut şi mie asta prin cap. Dar dacă reparăm o maşină, putem să ajungem toţi la Gowborough Head sau chiar la Tuxford şi să anunţăm poliţia îndată. Pe de altă parte, rămânând aici şi cunoscând pericolul, putem avea grijă de dumneata

noi înşine, fără să ne expunem pericolului. O dată cu zorile, lucrurile se vor schimba.

— Aşa cred şi eu, aprobă Verity.

— Dar trebuie să aflam şi celelalte păreri, spuse Forsyth.

Îl privi pe Norfolk.

— Sunt de aceeaşi părere cu dumneata şi cu lady Destrier, răspunse Norfolk. Rămânem împreună.

Forsyth îl privi pe George Presdale.

— N-am nicio părere... spuse acesta. Sau, nu ştiu, dar poate că e mai bine să rămânem. Să rămânem la un loc lângă lady Destrier şi atunci, fie că e cineva pe care nu-l cunoaştem, fie că e unul dintre noi, ea e în siguranţă.

Forsyth îl privi pe Crozier.

— Eu sunt de părere s-o ştergem. Şi cât mai repede!

Forsyth se uită fix la el. Vorbi, parcă pe jumătate cu sine însuşi:

— Da. Poate că aşa ai face.

Crozier îl privi cu uimire.

— Ce vrei să spui?

— Taci din gură! îl repezi Forsyth.

Colţurile gurii lui Crozier se lăsară în jos într-un început de zâmbet, dar tăcu.

— Skinner! chemă Forsyth, întorcându-se.

Skinner veni de lângă uşă. Se opri la câţiva paşi de grup şi-l privi întrebător pe Forsyth.

— Ai auzit despre ce vorbeam? întrebă Hugo Forsyth.

— Da, domnule. Vreţi să ştiţi părerea mea?

Forsyth aprobă din cap.

— După părerea mea, domnule, n-ar trebui să încercăm să părăsim casa.

— Pari foarte categoric, Skinner, spuse Verity.

— Fără îndoială, doamnă. Sunt convins de ceea ce spun.

— De ce?

— Având în vedere... ăă... împrejurările tragice, doamnă, cred că ar fi o crimă să vă lăsăm să ieşiţi din casă în seara asta.

Anne Lavenham se depărtase de grup. Acum stătea foarte aproape de umărul lui Skinner. Pe neaşteptate, vorbi:

— Cred că ai dreptate, Skinner, dar aş vrea să ştiu ce te face să fii atât de categoric?

Skinner o privi; îl privi apoi pe Forsyth; apoi din nou pe Verity.

— Spune, Skinner, vorbi Verity.

— Primul motiv, doamnă, este că, fiind pe deplin convins că omul răspunzător de aceste tragedii se află printre noi, cred că ar fi teribil de periculos să vă lăsăm să fiţi expusă pericolului şi mai mare de a părăsi casa. Indiferent cât de mult v-am păzit, ticălosul de criminal ar fi unul din paznici. Şi gândiţi-vă câte şanse în plus ar fi, doamnă, pe întuneric; ca să nu mai vorbim de posibilitatea de a despărţi grupul. Nu doamnă, ar fi curată nebunie! Curată nebunie!

Sub privirea neaşteptat de curioasă şi concentrată a şapte perechi de ochi, Skinner se înroşi. Pentru prima dată în noaptea aceasta de necrezut, chipul lui fusese mai mult de o clipă chipul unui om şi nu al unui servitor. În locul tonului inexpresiv avusese un ton puternic, vibrant. Şi în timp ce glasul său se lepădase de masca servitudinii, şi chipul îşi schimbase înfăţişarea. Acum era oglinda vie, expresivă a emoţiilor şi dorinţelor unui om de acţiune.

— Şi care este celălalt motiv pentru a rămâne aici, Skinner? întrebă Verity foarte blând.

Skinner stătea foarte drept şi o privea în ochi. Nu-şi reluă atitudinea oficială.

— Celălalt motiv, doamnă, e că de vreme ce ucigaşul se află printre noi în această cameră, trebuie să fim siguri, rămânând aici, că el nu va putea face niciun rău şi nu poate pleca.

Se aşternu liniştea. Verity o întrerupse. Continuă să-şi privească fix servitorul şi spuse cu aceeaşi voce blândă:

— Eşti foarte sincer.

— Sunt nevoit, doamnă. Doi bărbaţi au fost ucişi în această casă; ucişi de un maniac care abia aşteaptă ocazia să vă ucidă şi pe dumneavoastră. Asta e adevărul curat, nu-i aşa doamnă?

Verity continuă să-l privească în ochi.

— Da, spuse ea.

— Aşa că *eu* cred, doamnă, că am fi nişte criminali dacă nu am avea grijă să fiţi în siguranţă, lăsându-vă să părăsiţi această casă, oricât de mult am *crede* că vă păzim, înainte de a-l prinde pe nebunul care a omorât doi oameni astă-seară şi vrea să-l omoare pe al treilea – pe dumneavoastră. Dacă toţi bărbaţii de aici care *nu* sunt vinovaţi nu-şi aduc contribuţia la descoperirea lui, şi *chiar acum*, sunt la fel de vinovaţi ca cel pe care va trebui să-l găsim.

Deodată se opri.

— O clipă, Skinner! spuse Verity. Spunând că eşti sigur că criminalul este... este aici, înseamnă că nu dai de loc crezare poveştii bucătăresei despre bărbatul din camera ei.

— Şi chiar aşa este, doamnă. Nu pun asta nici mai mult nici mai puţin decât pe seama isteriei. Femeia

este istovită şi şi-a ieşit din minţi. Şocul pe care l-a suferit astă-seară în bungalow, la care s-a adăugat un pat străin, plus toate lucrurile care s-au petrecut aici, toate astea au făcut-o să aibă vedenii. Nu dau niciun fel de atenţie la tot ce spune. A visat sau a avut mintea puţin zdruncinată... Nu uitaţi, doamnă, că am căutat în toată casa.

— Da, şi aţi găsit o fereastră deschisă. În odaia bucătăresei.

— Fără îndoială, doamnă. Dar asta nu schimbă lucrurile. Nu cred nici pe departe povestea ei, şi povestea cu un străin nu se potriveşte împrejurărilor.

Skinner stătea drept şi nemişcat, fără să-şi ia ochii de la Verity. De lângă el, Anne Lavenham spuse:

— Bravo, Skinner! Nu te lăsa!

Se îndepărtă de grup şi luă o ţigară dintr-o cutie de pe masa de lângă uşă. Se aşeză pe marginea mesei şi-şi aprinse ţigara. Îi privea pe ceilalţi prin rotocoalele de fum, plimbându-şi ochii de la unul la altul.

— Mulţumesc, spuse Verity cu voce joasă.

— Totul e foarte bine, spuse Hugo Forsyth.

O privi pe Verity, apoi pe Skinner.

— Dar cum propui să stabilim care dintre noi nu este ceea ce pare? continuă el. N-ar prea folosi un interogatoriu, nu-i aşa? „Eşti un om cumsecade? Sau eşti ucigaşul”? La ce răspuns te aştepţi? Sau poate că vrei să propui proba focului? Sau o luptă?

Anne Lavenham sări în picioare; apoi se aşeză din nou, încet.

— Hugo, exclamă Verity, de ce complici lucrurile?

Forsyth se îndepărtă. Mormăi:

— Iartă-mă, iartă-mă!

— Skinner, spuse Verity, cum propui dumneata să descoperim criminalul?

Înainte de a se auzi răspunsul lui Skinner, se intercală o pauză. Liniştea care o umplea apăsa greu în camera mare. În cele din urmă Skinner vorbi, privind-o în continuare numai pe Verity:

— Ucigaşul este omul care m-a încuiat chiar înainte de a-l ucide pe colonelul Bellamy. Unde e cheia, doamnă?

— Vrei să spui... vrei să spui că... dar ce *vrei* să spui?

— Vreau să spun, doamnă, că omul care are cheia n-a putut încă s-o arunce. Cel mult ar fi putut – şi oricum nu cred – ar fi putut s-o arunce pe fereastră şi apoi să încuie fereastra la loc. Dar nu cred că a avut timp pentru aşa ceva. Cred că, fără îndoială, a ascuns-o pe undeva prin casă. Dar e *posibil* s-o fi păstrat la el. Oricine ar fi, doamnă, n-a avut mult timp în intervalul dintre împuşcături şi momentul în care trei bărbaţi se aflau deja în jurul cadavrului. Aşa că...

Cineva îl întrerupse. Hugo Forsyth se întorsese în mijlocul grupului.

— Înainte de a continua, vreau să ştiu *la cine* faci aluzie.

Skinner nu se uită la el. Continua să se uite la Verity.

— Ţin să ştiu, spuse Hugo Forsyth.

— Skinner, spuse Verity, ar fi bine să ne spui de îndată pe cine suspectezi. Chiar dacă greşeşti, n-are importanţă. Nimeni nu te-ar putea învinui în situaţia asta. Dacă o fac... ei bine, în ochii mei lucrurile nu se schimbă şi, îmi închipui, nici în ai dumitale.

— Vă mulţumesc, doamnă.

O clipă, tonul lui reveni la cel al servitorului.

— Ei, de ce taci? întrebă Verity.

— Nu pot. Nu ştiu. Dacă pot să mă exprim aşa,

doamnă, n-am nicio preferinţă.

— Ia-o altfel, spuse Hugo Forsyth. Încearcă să ne spui clar pe cine nu suspectezi.

— O idee bună, domnule. Fără doar şi poate nu-l suspectez pe acest bărbat (şi-şi opri o clipă privirea asupra lui Crozier). N-ar fi putut să-l omoare pe colonelul Bellamy – am văzut cu toţii cât de strâns îi erau legate mâinile când l-am dezlegat – şi nu m-ar fi putut încuia.

— Ce făcea cu revolverul dacă n-are nici în clin nici în mânecă cu toată povestea? întrebă Hugo Forsyth.

— N-aş putea să vă spun, domnule. Nu mă priveşte. Tot ce mă interesează e care dintre bărbaţii de aici e cel care i-a ucis pe generalul Crecy şi pe colonelul Bellamy, şi care va încerca, dacă nu luăm nicio măsură, s-o ucidă pe doamna.

— Nu-l suspectezi deci pe Crozier, sau care o fi numele lui adevărat, spuse Hugo Forsyth. Altul cu sufletul nevinovat mai există?

— Nu, domnule, spuse Skinner neînduplecat.

Hugo Forsyth râse, un râs supărător, lipsit de veselie.

— Rămân eu, Presdale şi...

— Şi eu, adăugă Norfolk.

Skinner îl privi pe Forsyth.

— Da, domnule.

Hugo Forsyth râse din nou.

— Îţi mulţumesc.

— Dacă putem găsi cheia, domnule, facem un pas înainte. Dacă a fost ascunsă, locul în care a fost ascunsă ne-ar putea da vreo indicaţie. Dacă e încă la el, cu atât mai bine.

— Unde vrei să ajungi, Skinner? întrebă Norfolk.

— Ce vrei? Te supără să fii căutat? întrebă George

Presdale.

— O, nu, răspunse Norfolk dând din cap cu convingere gravă.

— Asta vrei, Skinner? întrebă Presdale. Vrei să fim percheziţionaţi?

— Da, domnule.

— Totul e o prostie! spuse furios Hugo Forsyth. Ce suntem noi? Poliţia în acţiune?

Verity îşi luă o clipă ochii de pe Skinner. Îl privi pe Forsyth şi spuse:

— Nu te înţeleg, Hugo! Nu vrei să ne ajuţi?

— Să vă ajut! râse iar Hugo Forsyth. Foarte bine! Continuă! Detectivi renumiţi la lucru. Fascicola întâi: comisarul Skinner ne arată drumul.

Îşi vârî adânc mâinile în buzunare şi se răsuci pe călcâie. Se opri la mijlocul drumului, ca pentru a se întoarce înapoi şi a mai spune ceva. Dar nu se întoarse. Fără un cuvânt se îndepărtă de grup. Se duse spre masa de lângă pian şi canapea, luă o ţigară dintr-o cutie şi şi-o aprinse.

În colţul celălalt, Minnie Walters, clănţănind din dinţi cu paharul la buze, dădu pe gât ultima picătură de brandy. Strângând încă paharul în mâini, se cufundă în fotoliul mare şi rămase moţăind, ghemuită şi crispată. Alături de Verity, Sonia Kepple scoase un suspin scurt de spaimă. Verity o privi cu blândeţe. Fără un cuvânt se întoarse şi, luând-o de braţ, o duse spre canapea, o aşeză şi se aşeză şi ea alături. Strângându-şi buzele, Norfolk vru parcă să fluiere, dar nu scoase niciun sunet. Crozier şi Presdale, capul blond al ofiţerului depăşindu-l cu câţiva inci pe cel negru, rămaseră alături, pe loc. Skinner nu se mişcase. Privindu-l pe George Presdale, întrebă:

— Aveţi ceva împotrivă dacă am începe cu

dumneavoastră, domnule?

— Câtuşi de puţin, răspunse Presdale.

Rămase nemişcat, cu mâinile ridicate, în timp ce Skinner îl pipăia de sus până jos şi-l căuta în buzunare. Cu mâinile ridicate în continuare, George Presdale întrebă:

— Nevinovat?

Skinner aprobă din cap.

— Da, domnule. Vă mulţumesc.

Îl privi pe Norfolk:

— Dumneavoastră, domnule?

Norfolk răspunse:

— Cum vrei, cum vrei.

Înaintă şi se supuse percheziţiei. În cele din urmă, Skinner spuse:

— Mulţumesc. Nimic.

— Acum e rândul meu, spuse Crozier şi făcu un pas înainte.

Întreaga lui atitudine părea să arate, la fel de clar ca şi cuvintele, că era obişnuit să fie percheziţionat. Ridică mâinile în sus, cu palmele în jos, cu braţele la nivelul umerilor. Rămase nemişcat în timp ce Skinner îl căuta în buzunare.

— Nimic. Vă mulţumesc, spuse Skinner în cele din urmă.

Din fundul camerei se auzi glasul lui Hugo Forsyth. Îşi ridicase vocea ca să poată fi auzit.

— Eu urmez?

— Da, domnule.

Skinner ridicase şi el glasul.

— Bine! spuse Hugo Forsyth şi se apropie de ceilalţi.

Ochii tuturor din cameră erau acum aţintiţi asupra victimei lui Skinner, iar Verity tresări brusc când se

simţi trasă de tivul fustei. Nu strigă. Nimeni n-o văzuse tresărind. Se întoarse încet, ca s-o găsească pe Minnie Walters care-şi revenise. Îi spuse, nu fără asprime:

— Ce e? Nu mă sâcâi acum!

— Ce fac aici? întrebă Minnie Walters într-o şoaptă tremurată şi hâjâită.

Verity răspunse; de ce se obosea, n-ar fi putut spune:

— Cineva l-a încuiat pe Skinner chiar înainte de a fi fost ucis colonelul Bellamy. Skinner crede că cineva ar putea avea cheia.

Minnie Walters prinse să tremure. Un început de scâncet îi muri în gât. Verity se întoarse spre ea, îndepărtându-se de grup. O întrebă, apucând-o cu degete de fier pe cea care tremura într-un început de criză de isterie:

— Ce s-a mai întâmplat?

— El a fost! El a fost! spuse Minnie Walters.

— Ce vrei să spui? întrebă Verity.

— Dacă vor să ştie unde e cheia... dacă vor să ştie unde e cheia... dacă vor să ştie unde e cheia, e la domnul Forsyth.

— Explică-te! spuse aspru Verity.

Stătea în faţa femeii şi o apucă de amândoi umerii gata s-o scuture.

— E domnul Forsyth... e domnul Forsyth! El a venit acolo unde stăteam eu, în celălalt capăt al camerei, chiar acum... Spunea ceva, da' n-am auzit ce... da' l-am urmărit cu privirea când s-a îndepărtat... Cred că-şi închipuia că dorm. M-a privit prudent, apoi a scos ceva din buzunar şi i-a dat drumul în vasul ăla, în vasul cu feriga aia ciudată ăla mare, din colţul unde stăteam.

Glasul lui Skinner le ajunse la urechi. Acesta spunea:

— Nimic. Vă mulţumesc foarte mult, domnule.

Deodată Minnie Walters începu să scâncească îngrozitor. Verity o scutură. Veniră şi Crozier şi George Presdale. O apucară pe femeia care tremura şi scotea ţipete lungi şi insistente. Ţinută strâns de cei doi bărbaţi, femeia încetă să mai ţipe. În schimb începu să strige tare, la început mai mult sau mai puţin incoerent. Striga:

— Domnul Forsyth, domnul Forsyth a făcut asta, el e criminalul, el a făcut asta şi a ascuns cheia, nu credea că îl văd, da' l-am văzut adineauri cum a ascuns cheia... în vasul mare cu feriga aia ciudată... Acolo a ascuns cheia... Luaţi-mă de-aici; luaţi-mă de-aici...

Începu din nou să scâncească. Crozier, apucând-o de umeri cu ambele mâini, o scutură atât de sălbatic, încât capul care-i atârna păru gata să se frângă dar scâncetul încetă. Skinner, cu ochii pe Hugo Forsyth care stătea nemişcat, îi făcu semn cu capul lui Norfolk. Spuse:

— Duceţi-vă şi uitaţi-vă în vasul mare de acolo, din colţ.

Îşi ridică glasul.

— Doamnă, vreţi să vă duceţi cu domnul Norfolk?

Verity porni spre vas. Norfolk făcea paşi mari, dar Verity mergea încet, aşa că Norfolk o aşteptă. Ajunseră împreună lângă vas. Din cupa lui neagră se ivea o ferigă graţioasă, argintie, care era o raritate. Norfolk şi Verity se aplecară amândoi. Verity tresări. Uitându-se la ea, Norfolk îşi vârî mâna în vas şi scoase o cheie mică ce sclipea în lumină. O întinse, şi Verity o luă, întorcându-se încet în mijlocul camerei. În timp

ce mergea, cheia îi strălucea în mână. Se duse direct la Hugo Forsyth şi-l întrebă:

— Tu ai pus-o acolo?

— Da, răspunse Hugo cu ochii la ea.

Nu răspunsese imediat. Iar după ce vorbi, se aşternu liniştea, întreruptă brusc de râsetele sălbatice, ca ţipetele unui animal nebun, ce ieşeau din gâtlejul femeii ţinute de Presdale şi Crozier.

CAPITOLUL XV
De la 3,35 a.m. la 3,55 a.m.

Minnie Walters zăcea pe canapea. Lângă ea stătea Sonia Kepple. Minute întregi corpul diform tremura în tăcere şi apoi, deodată, se încorda şi se auzea un râs strident, isteric.

Hugo Forsyth înfrunta pe bărbaţii strânşi în jurul său, printre care se afla şi Verity.

— Vă spun că nu ştiu nimic, spuse el. Pentru prima oară am aflat de ea când am pus mâna în buzunar şi am găsit-o acolo. Skinner tocmai vorbise despre cheie. La început am vrut s-o scot şi să întreb cum dracu a ajuns la mine, dar apoi m-am gândit că n-are rost să pierd timp şi că aş scăpa de încurcături dacă mă debarasez de ea. Credeam că bătrâna doarme. M-a văzut ascunzând cheia acolo.

Stătea în faţa grupului, cu mâinile din nou în buzunarele hainei. Stătea foarte drept. Avea obrajii mai puţin roşii ca de obicei, iar vânătaia lăsată de pumnul lui George Presdale era accentuată de paloare.

Skinner o privi pe Verity şi o întrebă:

— Ce trebuie să facem, doamnă?

Verity ridică din umeri cu un gest scurt, patetic, obosit. Parcă nu mai stătea atât de dreaptă.

— Dumnezeu ştie! Nu-mi trece prin cap! zise ea.

— Ştiu că pare neverosimil, doamnă, dar oare nu tot ce s-a întâmplat astă-seară pare neverosimil?

Verity ridică încă o dată obosită din umeri.

— Nici măcar asta nu pot s-o spun! Întreaga lume a devenit neverosimilă!

— Ce să facem cu domnul Forsyth? întrebă Skinner.

— Nu ştiu, spuse Verity cu o voce plată, lipsită de viaţă.

— Ar trebui să-i întrebăm pe ceilalţi, doamnă.

— Cum vrei, spuse Verity.

Hugo Forsyth o privi. Se uitară îndelung unul la altul. În cele din urmă, bărbatul spuse:

— Nu te pot învinui. Dumneata nu ştii.

Verity ridică mâna şi făcu un gest scurt, ciudat, care în mod paradoxal păru pe jumătate de scuză, pe jumătate de acuzare.

— Dumneavoastră ce credeţi, domnilor? întrebă Skinner.

Îi privi pe Presdale, pe Crozier şi pe Norfolk.

— Ia-ţi din nou batistele în primire, spuse Crozier.

Zâmbetul care-i strâmba gura se lărgi pe moment într-un rânjet maliţios.

— Cum ar putea domnul Forsyth să fie Bastion? spuse Norfolk. S-ar zice că e un fel de membru al familiei.

— Aşa e, spuse Presdale, şi se uită la Verity. Lady Destrier, sigur că ştiţi destule despre acest om ca să vă daţi seama că nu poate fi el criminalul.

— Nu face pe deşteptul, spuse Hugo Forsyth. Nu ştie.

Verity îl privi pe Forsyth.

— Sunt... sunt... începu ea.

— Nu te frământa, spuse Hugo Forsyth. Nu poţi face nimic gândindu-te la tot felul de eventualităţi. Şi, la urma urmei, nu ştii nimic.

Deodată Verity spuse:

— Dar Anne! Anne poate...

Se opri brusc. Hugo Forsyth se întoarse dintr-o dată. Căută cu privirea prin cameră. După o clipă de uimire, ochii i se lărgiră înspăimântaţi.

— Unde e? întrebă el.

Vocea răguşită era mai răguşită şi mai acută ca de obicei.

— Nu te frământa, spuse Norfolk. Am văzut-o ieşind pe domnişoara Lavenham.

— Când? întrebă Verity. Când?

— Acum vreo cinci minute. Poate ceva mai mult.

Forsyth îl privi furios.

— De ce n-ai spus nimic?

— De ce să fi spus? răspunse Norfolk.

Forsyth se apropie de Norfolk. Se opri la un pas de el. Avea chipul palid, de o paloare cenuşie, pe care vânătaia urâtă lăsată de pumnul lui George Presdale zvâcnea ieşind în evidenţă. Deschise gura să vorbească, dar se auzi glasul lui Verity Destrier:

— Ascultă, Hugo! Are dreptate. Şi, oricum, de ce să ne frământăm?

Un sunet care ar fi putut fi luat drept râs ieşi din gâtul lui Forsyth.

— De ce să ne frământăm! Cum poţi să spui aşa ceva?

Se întoarse brusc şi păşi spre uşă.

Skinner îl privi pe Crozier. Crozier dădu din cap, aprobator. Amândoi se repeziră spre uşă, îl depăşiră pe Forsyth înainte ca acesta să ajungă la ea şi rămaseră înfruntându-l cu spatele spre uşă.

— O clipă, spuse Skinner.

Hugo Forsyth rânji, descoperindu-şi dinţii. Sub sprâncenele stufoase, ochii i se îngustară ca nişte crăpături care sclipeau. Se încovoie puţin şi-şi strânse

pumnii.

George Presdale fu imediat lângă el. Îi privi pe Skinner şi pe Crozier şi spuse:

— Ce înseamnă asta?

— Mă duc s-o caut, spuse Forsyth.

— Mai bine stai pe loc, băiete! spuse Crozier.

— Domnule căpitan Presdale, spuse Skinner, aţi auzit ce-a spus chiar acum doamna. Asta vă explică cum ar putea acest om...

Forsyth îl întrerupse:

— Vreau s-o caut.

Skinner deschise gura să vorbească, dar o închise la loc, în timp ce Verity se apropia de ei.

— Cred că cineva ar trebui să se asigure că domnişoarei Lavenham nu i s-a întâmplat nimic.

— Bineînţeles, doamnă, spuse Skinner. Vreau doar să fiu sigur că acest bărbat nu e lăsat să umble prin casă de unul singur.

— Tâmpitule! exclamă Forsyth. Dacă sunt afară, cum pot să-i fac vreun rău doamnei Destrier?

— Poate că aveţi revolverul care a dispărut, spuse Skinner.

— Unde e celălalt revolver? Al lui? întrebă Presdale, privindu-l pe Crozier.

Crozier rânji. Cu mâna dreaptă se pipăi semnificativ la piept.

— Aha! spuse George Presdale.

— Ce propuneţi, doamnă? întrebă Skinner.

— Nu văd niciun motiv ca domnul Forsyth să nu caute prin casă.

— Nu singur, doamnă, spuse Skinner. Poate că-l interesează ori poate că nu-l interesează ca domnişoara Lavenham să fie în siguranţă. Pe mine mă interesează ca dumneavoastră să fiţi.

— Aşteaptă o clipă, spuse Verity.

Se îndepărtă de grup, puse mâna pe clanţă şi deschise uşa.

Skinner fu lângă ea dintr-o săritură. Verity se opri în prag, se întoarse spre el şi zâmbi. Spuse blând:

— Foarte bine, n-am de gând să mă expun pericolului. La urma urmei, am fost avertizată.

Trecu pragul şi se opri dincolo de el. Îşi ridică glasul şi strigă:

— Anne! Anne! Anne, unde eşti?

Avea vocea înaltă, puternică şi clară. Ecoul ei răsună în holul larg.

Casa răspunse doar prin tăcere.

Hugo Forsyth năvăli pe uşă, lovindu-se aşa de puternic de Crozier, încât îl făcu să se clatine într-o parte.

— Faceţi cum vreţi, spuse el. Dar eu mă duc s-o caut.

Cu vocea puternică, strigă:

— Anne! Anne! Anne, unde eşti?

Casa răspunse prin linişte.

— O clipă! spuse Skinner şi-l privi pe Forsyth. Dumneavoastră şi căpitanul Presdale să căutaţi în camerele de sus. Eu voi căuta aici jos. Domnul Norfolk şi domnul Crozier rămân să aibă grijă de lady Destrier.

— Cred că ar fi mai bine să rămână cu mine căpitanul Presdale şi domnul Crozier, spuse Verity. Domnul Norfolk poate merge cu voi.

Norfolk tresări. Vru parcă să spună ceva, dar închise gura înainte de a rosti vreun cuvânt.

Hugo Forsyth plecase. Ajunse la picioarele scării. Skinner se uită la Norfolk şi-i făcu semn cu degetul. Norfolk ezită. Skinner îl privi fix. Atunci Norfolk porni.

Era la picioarele scării în clipa când Hugo Forsyth ajunsese în capul lor.

Verity se întoarse în camera mare. În urma ei veniră Crozier şi George Presdale. Skinner închise uşa în urma lor şi o luă imediat spre vestibul. De sus se auzea vocea lui Hugo Forsyth strigând:

— Anne! Anne!

Skinner căută în vestibul şi la toaleta din vestibul. Erau goale. Ieşi, traversă holul şi, trecând de picioarele scării, o luă în jos pe coridor. Sus, Hugo Forsyth şi Norfolk treceau din cameră în cameră. Din când în când se opreau şi strigau. Casa răspundea fiecărui strigăt doar prin tăcere.

Skinner ieşi din sufrageria goală şi închise uşa după el. Rămase în mijlocul coridorului şi-şi înălţă glasul, strigând:

— Domnişoară Lavenham! Domnişoară Lavenham!

Casa răspunse prin tăcere.

Şi în camera mare era tăcere. Pe canapea stătea nemişcată Sonia Kepple lângă trupul prăvălit şi crispat al Minniei Walters.

Verity stătea în picioare lângă pian, sprijinindu-se cu o mână de el. Cealaltă mână îi atârna moale de-a lungul corpului. Capul auriu îl ţinea aplecat. Stătea nemişcată. Lângă uşă, Crozier şi Presdale se priveau fără să vorbească.

Crozier spuse în cele din urmă:

— Nu mi-ar strica să dau ceva pe gât.

Presdale holbă ochii.

— Ce?

— Să beau, îl lămuri Crozier.

— Aa! spuse George Presdale.

Căută cu privirea şi găsi tava mare de pe masa joasă de lângă canapea.

— De ce nu?

Se duseră lângă masă şi, fără un cuvânt, îşi turnară de băut.

— Lady Destrier, aş putea face ceva...? întrebă George Presdale.

Fără să se întoarcă, Verity clătină din cap. George Presdale o privi pe Sonia.

— Ţi-ar face bine, spuse.

Dar fata zâmbi şi clătină şi ea din cap.

Crozier îşi luă de la buze paharul pe jumătate gol.

— Isuse! spuse el. A fost bun!

Glasul lui tare, insolent, şi pe un ton cât se poate de natural, răsună ca o explozie în liniştea camerei.

— Taci din gură! spuse George Presdale.

— Iartă-mă!

Crozier îi zâmbi peste marginea paharului pe care-l dusese iar la gură.

Din nou se aşternu tăcerea. Clipele se scurgeau. Crozier fumă trei ţigări, iar George Presdale una. Trupul ghemuit, fără formă, al femeii de pe canapea păru a se cufunda într-un somn chinuit, crispat.

George Presdale se aşeză pe braţul canapelei şi luă mâna mică a Soniei Kepple între mâinile sale mari.

Verity nu se mişcă; în imobilitatea ei absolută era ceva aproape înspăimântător.

Crozier îşi aprinse a patra ţigară şi începu să se plimbe prin cameră.

În cele din urmă se auziră paşi în hol şi o uşă deschizându-se. Mâna dreaptă a lui Crozier, pe care şi-o vârâse sub haină în partea stângă, se lăsă din nou în jos. Intră Hugo Forsyth, urmat de Skinner şi Norfolk.

Acum, Verity se mişcă. Se îndreptă cu pasul ei mare, calm spre mijlocul camerei şi rămase în faţa lui

Forsyth.

— Vrei să spui... vrei să spui că n-ai găsit-o?

Glasul îi suna neîncrezător.

— Nu e în casă, spuse Forsyth.

Avea o voce plată, lipsită de viaţă dar, era uşor de observat, doar în aparenţă.

— Dar... dar... eşti sigur că ai căutat peste tot? întrebă Verity.

— Peste tot, doamnă, spuse Skinner. La început, domnul Forsyth şi cu domnul Norfolk au trecut prin fiecare cameră de sus, în timp ce eu făceam acelaşi lucru jos. Apoi domnul Forsyth a căutat peste tot, în timp ce eu m-am dus sus cu domnul Norfolk. Cunosc această casă, doamnă, şi pot să jur că domnişoara Lavenham nu se află înăuntru.

— Cum...? începu Verity.

— Toate uşile, doamnă, vorbi Skinner, le-am găsit încuiate.

— Dar este... imposibil! spuse Verity.

— Da, doamnă.

CAPITOLUL XVI
4,00 a.m.

Durerea se născu din nimic. Păru a umple universul. Nu existase niciodată altceva decât durere. Nu exista decât durere. Durerea era inevitabilă; totul era numai durere.

Durerea, umflându-şi apele în spaţiul limitat al nemărginirii ei, păru a creşte, din ce în ce mai mult, până ce se retrase şi, din nou, apăru neantul.

Din neant apăru de data aceasta lumea reală. Durerea nu mai era totul: era agonie în capul cuiva în care, proiectate pe o perdea de catifea neagră, dansau mii de stele multicolore.

Ea ştia acum că aceea care simţea durerea era Anne Lavenham. Când deveni conştientă că eul şi Anne-Lavenham-în-chinuri erau unul şi acelaşi lucru, deveni conştientă că nu capul era singurul lucru care o durea pe Anne Lavenham. Tot trupul o durea. Ca să-şi aline durerea din cap, făcu o mişcare încercând să ridice mâinile, să şi-l susţină. Dar mâinile nu se mişcau. Erau legate. Erau legate împreună, la spate, şi greutatea trupului ei le apăsa. Ca să aline durerea braţelor legate, încercă să-şi mişte picioarele astfel încât să se întoarcă pe o parte. Dar picioarele nu se mişcau. Erau legate la glezne; legate cu ceva ce le strângea aşa de tare, încât i se părea că era o bandă de metal înroşit care îi dădea alternativ senzaţii de căldură şi de frig puternic.

Nu vedea nimic. Se întrebă de ce nu vede. Şi în unele clipe înspăimântătoare se întrebă dacă orbirea nu era cumva efectul sau cauza durerii din capul ei. Şi apoi, chiar în clipa în care fu sigură, o siguranţă ascuţită şi înspăimântătoare, că nu putea vedea şi că nu va mai vedea niciodată, văzu.

O fâşie de lumină slabă, foarte slabă. Era exact deasupra capului ei. În jur, cu toate că-şi putea mişca ochii şi pleoapele, o beznă atotînvăluitoare apăsa totul. Era aşa de slabă geana de lumină, încât în orice altă împrejurare n-ar fi considerat-o câtuşi de puţin lumină. Dar fu de ajuns ca să-i îndepărteze din minte spaima de moarte. Într-o clipă binecuvântă spaima. Aceasta îi împrăştiase ceaţa din cap. Mintea îi fu deodată inundată de amintiri, încât durerea de moment, şi poziţia incomodă, şi nedumerirea dispărură.

Îşi aminti. Îşi aminti totul. Îşi aminti cum ieşise liniştită din camera mare; pe nesimţite, astfel că – sau aşa i s-a părut – nimeni n-o văzuse plecând. Fuseseră toţi prea concentraţi asupra preocupării lor. Îşi aminti ideea bruscă care o făcuse să iasă din cameră; convingerea bruscă că dacă s-ar duce – imediat, liniştită, de una singură – să caute revolverul care-l omorâse pe Bellamy, l-ar găsi; convingerea bruscă că dacă l-ar găsi într-adevăr, ar afla misterul înfricoşător care schimbase, cel puţin în noaptea aceasta, întreaga viaţă într-un coşmar, a cărui însuşire cea mai neplăcută era realitatea lui de netăgăduit.

Îşi aminti cum închisese încet în urma ei uşa camerei mari şi aşteptase, ţinându-şi respiraţia, ca cineva s-o deschidă din nou şi s-o cheme. Îşi aminti sentimentul de victorie care urmase când îşi dăduse seama că nu i se observase lipsa. Îşi aminti grija

exagerată cu care traversase holul. Îşi aminti cum stătea cu piciorul pe prima treaptă, în timp ce hotăra în care dintre cele trei locuri, la care se gândise deja, să înceapă să caute. Îşi aminti cum luase hotărârea. Îşi aminti cum ajunsese la locul respectiv. Îşi aminti fiorul sălbatic de exaltare când îşi dăduse seama că venise la locul potrivit.

...Cu revolverul în mână, se întorsese, gândindu-se deja care ar fi cel mai potrivit mod de a le anunţa descoperirea. Îşi aminti cum, hotărârea o dată luată, se întorsese ca să se ducă din nou în camera mare. Îşi aminti fiorul de groază care o cuprinsese când, întorcându-se, dăduse cu ochii de omul care stătea chiar în spatele ei. Îşi aminti cum deschisese gura să ţipe şi cum mâinile omului se repeziseră, stânga astupându-i gura, dreapta strângându-i cu brutalitate ceafa. Şi apoi, îşi aminti, omul luase mâna dreaptă de pe ceafă; fascinată, văzuse cum mâna se transforma în pumn; văzuse pumnul trăgându-se înapoi; îl văzuse venind pe neaşteptate spre ea; şi acolo se sfârşea amintirea cu ceva ce semăna cu o flacără ce i se aprinsese în cap o dată cu lovitura.

Un geamăt înăbuşit ieşi din gâtul Annei Lavenham; sunetul abia se auzea. Îşi dădu seama pentru prima oară că o parte din durerea din cap se datora căluşului moale, neîndurător din gură. Rămase liniştită, căznindu-se să fie calmă; şi reuşi încercând cu disperare să-şi dea seama unde se afla. Se gândi că zace culcată pe lemn. Ştia, datorită simţurilor şi atmosferei şi unui al şaselea simţ, că zăcea într-un spaţiu închis şi extrem de mic. Dar unde putea fi un astfel de spaţiu în casă? Căută un răspuns, în capul care o durea, dar nu găsi niciunul. Închise ochii ca să se gândească, dar când gândul se transformă pe

moment în disperare, deschise din nou ochii, ca să vadă încă o dată fâşia îngustă de lumină – sau mai degrabă mai puţin întuneric – care o salvase de spaima că nu mai poate vedea.

„Nu, o lumină ca asta," se gândea Anne Lavenham, „nu există în casă. Aşadar, sunt afară? Dar unde? Unde? Nu poate fi departe." Răspunsul veni pe neaşteptate, cu conştiinţa care nu dădea loc posibilităţii de a greşi. Capul îi zvâcnea de o durere arzătoare. Mii de junghiuri îi torturau braţele răsucite şi strânse. Picioarele îi zvâcneau şi o dureau. Putea să-şi ridice puţin capul, cu preţul unei dureri care făcea ca toate celelalte dureri să fie prin contrast plăcute. Putea să-şi mişte picioarele, cu preţul unei dureri mai mari, doar puţin şi amândouă deodată. Braţele însă nu putea să şi le mişte de loc.

Şi totuşi, era esenţial să iasă de acolo, să-i găsească pe ceilalţi şi să le spună. Esenţial. Esenţial.

Începu să se lupte. Extenuată de durere şi de efort, rămase liniştită. Căluşul nu numai că-i provoca durere, dar parcă o şi împiedica să respire. Şi aerul pe care-l respira era îmbâcsit şi greu, şi-i rănea plămânii. Un fel de junghi îi străbătu pulpa piciorului drept. Îşi mişcă picioarele într-o parte şi în alta, căutând alinare. Se lovi de un perete al celulei şi ceva ascuţit îi sfâşie carnea piciorului chinuit.

Rămase din nou liniştită.

CAPITOLUL XVII
De la 4,10 a.m. la 4,20 a.m.

În camera mare era vacarm. Chiar în mijlocul ei, Skinner şi Crozier ţineau între ei trupul care se lupta patetic şi, într-un fel, înfricoşător, al Minniei Walters. Ţipa aşa cum ţipase înainte; dar de data asta se lupta, şi se lupta cu toată furia unei nebune. Stând deoparte, fascinaţi fără voie, se uitau Presdale şi Sonia Kepple.

Mai era o singură persoană în cameră. Lângă fereastra din mijlocul peretelui de sud stătea Verity Destrier. Trăsese în dreapta cele două pedele lungi şi părea că se uită afară, în puţinul pe care-l putea vedea din noaptea neagră, sfâşiată de ploaie. Stătea dreaptă şi nemişcată, dar acum imobilitatea ei părea să sugereze mişcare iminentă şi poate violenţă.

Skinner şi Crozier gâfâiau şi asudau. Puterea femeii aproape că le depăşise aşteptările...

Sonia respira cu un sunet şuierat, ascuţit. Cu o mişcare bruscă în care se simţea disperare, îşi ridică mâinile şi-şi băgă degetele în urechi. Întregul ei trup mic, frumos şi cochet se ghemuise. Se strânse mai aproape de George Presdale, şi acesta îi înconjură umerii cu braţul stâng.

— Cel mai bun lucru pe care l-am putea face ar fi s-o strângem de gât pe idioata asta! spuse Crozier.

Vorbea printre dinţi. Skinner nu răspunse. Prin uşa deschisă a camerei se auzi deodată ţârâitul soneriei

de la uşa principală.

— Au venit, spuse Skinner.

Îl privi pe George Presdale şi-şi ridică glasul:

— Vreţi să vă duceţi dumneavoastră, domnule?

— Da! răspunse Presdale.

Mângâie protector umărul alb pe care-şi ţinuse mâna şi plecă alergând, ieşind pe uşă.

Sonia, cu picioarele tremurându-i în ciuda eforturilor pe care le făcea, căută canapeaua mare şi se lăsă pe ea. De lângă fereastră, Verity se întoarse, lăsând perdeaua să cadă.

Ţipetele femeii care se lupta se înteţiră.

Hugo Forsyth intră pe uşă. O haină lungă, albă de cauciuc, strălucind de apă, îl acoperea din cap până-n picioare. Avea capul descoperit şi apa îi curgea de pe cap şi de pe faţă. În spatele lui mergea Norfolk. Purta o haină de altă culoare şi avea pălărie, dar apa curgea de pe el ca şi de pe Forsyth. George Presdale venea încet în urma lor.

Verity păşi în mijlocul camerei. Rămase în faţa noilor veniţi. Tăcea, dar întreaga ei înfăţişare era plină de întrebări.

Hugo Forsyth ridică un braţ şi încercă să-şi şteargă apa de pe faţă cu o mânecă udă. Spuse, cu un glas sugrumat şi ciudat de ascuţit:

— Nimic!

— Dar e o noapte neagră ca păcura, spuse Norfolk. Şi apa te împiedică să vezi. E o ploaie ca la tropice. Nu văd...

Forsyth se întoarse spre el. Surprinzător de violent pentru calmul lui, Forsyth spuse:

— Să te ia dracu, taci din gură!

Glasul, deşi jos, acoperi ţipetele femeii, aşa cum o lamă ar tăia o bucată de piele. Verity îl privi pe

Skinner:

— Luaţi-o de aici! Luaţi-o de aici! spuse ea.

— Puteţi singur? întrebă Skinner pe Crozier. Afară, în hol?

Crozier aprobă dând din cap.

— Pot. Măcar o vreme. Poate că am să fiu brutal.

— Luaţi-o de aici, spuse Skinner.

Cu o mână pe ceafa femeii, cu alta ţinându-i braţul strâns răsucit la spate, Crozier o duse pe femeie spre uşă şi ieşi cu ea. Cu piciorul stâng împinse uşa în urma lui. Aceasta se închise pocnindu-se, acoperind glasul femeii şi aducând o uşurare rapidă şi binevenită nervilor încordaţi.

— Skinner, n-au găsit-o pe domnişoara Lavenham, spuse Verity.

— Am auzit, doamnă.

— Ce facem acum?

Deodată, cu un gest atât de neaşteptat încât cei care o priveau îşi dădură seama că niciodată până acum această femeie nu-şi pierduse cumpătul, îşi duse mâinile la cap. Spuse, cu o voce care păru îngreunată de lacrimi disperate, stăpânite:

— Ce să facem? Nu mă mai pot gândi de loc!

— Aţi auzit ce voia bucătăreasa să spună, doamnă? întrebă Skinner.

Verity tremura. Dădu din cap negativ.

— Spunea, doamnă, că... începu Skinner.

Hugo Forsyth îl întrerupse. Cu aceeaşi voce calmă, a cărei reţinere nu făcea decât să mărească furia, spuse:

— S-o ia dracu pe femeie! Şi du-te şi dumneata dracului!

Se întoarse spre Verity:

— Povestea asta te-a privit pur şi simplu numai pe

dumneata. Acum mă priveşte şi pe mine! Ceea ce te interesează e să te păzeşti să n-o iei pe urmele lui Bellamy şi ale lui Crecy. Pe mine mă interesează s-o găsesc pe Anne. Am nevoie de cât mai mult ajutor, dar dacă nu pot găsi niciunul, trebuie să fac tot ce pot singur. Dar am nevoie de ajutor.

— Nu uitaţi, doamnă, spuse Skinner, că...

Hugo Forsyth îşi pierdu stăpânirea de sine. Se întoarse spre Skinner şi strigă:

— Taci dracului odată din gură!

Se întoarse din nou cu faţa spre Verity:

— Ai auzit ce-am spus. Acum ascultă! Crezi că eu sunt Bastion; că eu i-am ucis pe Crecy şi pe Bellamy. E de înţeles. Faptul că nu eu am făcut-o şi că spun că n-am făcut-o nu schimbă lucrurile cu nimic, după tot ce s-a întâmplat astă-seară. Dar fie că sunt, fie că nu sunt omul care i-a ucis pe Crecy şi pe Bellamy şi care, prin urmare, vrea să te ucidă şi pe dumneata, ceea ce propun eu nu poate decât să contribuie la siguranţa dumitale. Am nevoie de ajutor ca s-o găsesc pe Anne. Ştiu că nu este în casă. Aşadar, trebuie să fie pe undeva, pe afară.

Arătă dispreţuitor cu degetul spre Norfolk:

— Nebunul ăsta, care pare a fi un fel de pungaş, şi cu mine am fost în jurul casei. Atât cât ne-am putut da seama, nu e prin apropiere. Dar nu în felul ăsta vreau să căutăm. Am nevoie de *bărbaţi* şi am nevoie de ei ca să caute aşa cum trebuie. Dacă vreunul dintre voi are în el atâta omenie, o să chibzuiţi la ce vă spun. Sunt şase bărbaţi disponibili, dacă puneţi la socoteală şi pe şoferul lui Bellamy din bungalow.

Se adresă acum din nou doar lui Verity:

— Ce vreau să faci, e să-ţi alegi doi din cei şase ca să te păzească şi să rămâi aici, cu cealaltă femeie; iar

mie să mi-i dai pe ceilalţi trei bărbaţi. Dacă eu sunt afară şi dumneata rămâi aici în cameră, cu paznicii aleşi de dumneata, nu pot să-ţi fac niciun fel de rău. Asta ar trebui să te convingă cât sunt de hotărât.

— Doamnă, spuse Skinner, dacă...

— Taci din gură! spuse Verity.

Îl privea pe Hugo Forsyth cu ochii larg deschişi, neclintită: era o mască albă, concentrată, mai degrabă dând la iveală decât ascunzând flacăra ce ardea în spatele măştii. Fu o pauză mai lungă, înainte ca Verity să vorbească; dar în cele din urmă spuse:

— Foarte bine, şi... şi sper că Anne se află în siguranţă. Simt că aşa e.

Se întoarse spre Skinner şi spuse cu altă voce:

— Voiai să spui ceva. Ce anume?

— Uitaţi, doamnă, spuse Skinner, toate astea par destul de verosimile, şi aproape cred că el... domnul Forsyth... oricine ar fi, e în clipa asta preocupat s-o găsească pe domnişoara Lavenham. În acelaşi timp, doamnă, cu cât sunt mai multe şanse – dacă mă pot exprima atât de sincer – ca domnul Forsyth să nu fie omul de care încercăm să vă păzim, cu atât mai periculos este planul lui în ceea ce vă priveşte. Dacă domnul Forsyth nu este omul nostru, nu pot decât să-mi cer scuze şi să spun că dacă domnişoara Lavenham a păţit ceva rău, îmi pare extrem de rău, dar susţin că dacă domnul Forsyth nu este omul respectiv – şi în ciuda celor întâmplate cu cheia, încep să simt că nu este el – atunci planul lui este foarte periculos. Adică, în ceea ce vă priveşte pe dumneavoastră, doamnă. Nu foloseşte la nimic să vorbim pe ocolite despre povestea asta; trebuie să vorbim deschis. Şi vorbind deschis, înseamnă că l-aţi putea alege pe omul nepotrivit drept unul dintre cei

doi paznici ai dumneavoastră. Niciunul dintre noi nu ştie cine e criminalul şi este de neconceput să rămâneţi doar cu un paznic. Propunerea mea este ca domnul Forsyth, cu încă un bărbat şi cu şoferul, să meargă s-o caute pe domnişoara Lavenham, în timp ce dumneavoastră să rămâneţi cu trei paznici. Dacă sunt trei, şi dacă ucigaşul este unul din ei, atunci acesta se află în minoritate. Dacă sunt doi, şansele sunt egale. Şi şansele egale nu sunt bune, doamnă.

Skinner se opri brusc. În timpul cuvântării, cea mai lungă din câte îl auzise ea ţinând, nu-şi luase privirile de pe chipul lui Verity. Vorbise pe un ton clar, dar fusese ceva în glasul lui care exprima, mai mult decât orice altă inflexiune a tonului, o puternică sinceritate.

Verity îl privi lung. Zâmbi slab.

— Îţi mulţumesc, Skinner, spuse ea. N-am să uit niciodată grija pe care mi-ai purtat-o.

Un şuvoi iute de cuvinte izbucni dinspre Hugo Forsyth. Acum era incapabil să tacă. În timp ce vorbea, îşi apleca corpul înainte şi înapoi, lăsându-şi greutatea când pe vârfuri, când pe călcâie. Spuse, fiecare cuvânt repezindu-se pe urmele celuilalt:

— Ce trebuie să înţeleg din toată vorbăria asta? La ce dracu mi-ar folosi trei oameni la o cercetare? Ar trebui să avem zece. Eu cer doar patru, dar unul în minus schimbă grozav de mult lucrurile. Grozav de mult, fir-ar al dracului. Al dracului de mult le schimbă!

— Nu te nelinişti, spuse Verity. Ia-ţi trei şi lasă-mă pe mine cu doi şi-ţi urez noroc.

Bărbatul o privi uimit, fără un cuvânt. Ea se întoarse şi spuse:

— Skinner, vreau ca dumneata să rămâi. Şi dumneata, dacă vrei, căpitane Presdale.

Sonia Kepple suspină uşurată.

— Vă mulţumesc, doamnă, spuse Skinner.

— Desigur, spuse George Presdale.

— Eşti gata? întrebă Hugo Forsyth privindu-l pe Norfolk.

Norfolk aprobă din cap. Îşi scoase pălăria udă şi faţa îi strălucea ca o caricatură palidă a chipului plin de culoare de la început.

— Crozier nu vine? întrebă Hugo Forsyth privindu-l.

— Nu mă întreba pe mine, spuse Norfolk.

— Va veni, spuse Forsyth.

— Un lucru, Hugo... începu Verity.

Forsyth tresări când o auzi spunându-i pe nume. Se întoarse spre ea.

— Bucătăreasa, vorbi Verity. Trebuie dusă înapoi la bungalow. Acum. Înainte de toate. O să înnebunească dacă rămâne aici. Şi o să înnebunim şi noi. Poţi să faci asta, Hugo?

Forsyth o privea fix.

— Bineînţeles, spuse el. Trebuie să mă duc întâi la bungalow să-l iau pe omul lui Bellamy. Hai, spuse el întorcându-se spre Norfolk.

CAPITOLUL XVIII
De la 4,25 a.m. la 4,45 a.m.

Grupul plecase în cercetare, ducând cu ei trupul inert al Minniei Walters. După ceas, plecaseră doar de trei minute. În minţile celor patru persoane din camera mare, acest interval de timp păru însă de zece ori mai lung. La început George Presdale încercase să închege o conversaţie, care însă muri de o moarte lamentabilă. Verity stătea pe scaunul mare care, întorcând spatele taburetului de la pian, avea braţul stâng paralel cu braţul canapelei mari. Pe canapeaua mare stăteau George Presdale şi Sonia Kepple. Retras în umbră, ca cel mai discret dintre cameleoni, se afla Skinner. Verity ţinea în mână un pahar gol. George Presdale ţinea în mână un pahar aproape gol.

Tăcerea dura de atât de mult timp, încât fiecare dintre cei din cameră simţea în felul său, logic dar hotărât, că n-ar fi putut s-o întrerupă. Undeva în cameră bătu ceasul. Sonia se mişcă şi-şi aranjă pernele la spate. George Presdale o privea cu ochi plini de adoraţie. Skinner se mişcă în umbră.

Verity Destrier vorbi. Vorbi încet, dar urechile le erau atât de obişnuite cu liniştea, tulburată doar de bătăile ceasului şi de zgomotul înăbuşit, pe jumătate auzit, pe jumătate simţit al ploii de afară, încât şi Sonia şi Presdale tresăriră vizibil la noul sunet.

— Skinner, de ce nu stai jos? întrebă Verity.

Skinner ieşi din umbră pentru o clipă.

— Vă mulţumesc, doamnă. Stau cât se poate de bine.

Avea din nou vocea servitorului şi nu aceea a omului.

Verity îşi lăsă capul pe spătarul scaunului. Skinner se retrase în umbră. George Presdale îşi goli paharul, se uită la el şi-l puse jos lângă picioarele sale.

Skinner ieşi din nou din umbră. Se duse spre canapea, se aplecă şi luă paharul. Îl întrebă pe George Presdale:

— Pot să vă prepar un whisky cu sifon, domnule?

George Presdale întârzie, în mod convenţional, să răspundă.

După o pauză, spuse:

— Cred că da. Mulţumesc.

Skinner se duse cu paharul spre masa mică de lângă pian. Se aplecă deasupra tăvii, turnă whisky în paharul pe care-l puse pe o tavă mai mică şi lângă care aşeză un sifon. Se duse cu tava spre canapea. Se înclină, iar George Presdale luă paharul mormăind un cuvânt de mulţumire.

— Sifon, domnule?

Presdale dădu din cap, aprobativ.

— Mulţumesc.

Şi ridică paharul cu mâna stângă. Skinner se împiedică, scăpă tava, care căzu aproape fără niciun zgomot pe covorul gros, iar el rămase cu sifonul în mâna dreaptă.

— Iertaţi-mă, domnule.

Şi deodată se îndreptă. De necrezut, timp de o clipă atât de scurtă, întipărită pe vecie în amintirea lui, George Presdale văzu braţul drept al lui Skinner ridicat deasupra capului său, cu sifonul strâns în

mână.

Sifonul coborî peste ţeasta lui George Presdale. Făcu un zgomot mocnit, ca o bucată de metal ce loveşte ceva, nu elastic dar mai moale decât ea. Un sunet mort, ciudat. Din gâtul lui George Presdale ieşi un sunet scurt, ca şi când ar fi tuşit. Capul şi toracele i se lăsară în jos, până ce fruntea îi rămase pe genunchi. Stătuse pe marginea canapelei şi acum, aproape în timp ce fruntea îi atingea genunchii, alunecă de la locul lui şi căzu, ca o minge diformă, urâtă.

Buzele roşii ale Soniei îi descoperiră dinţii. Ochii i se măriră. Gura i se deschise, dar nu scoase niciun sunet. La fel de nemişcată ca şi când ar fi fost făcută din ghips, se holbă la grămada care până atunci fusese omul de lângă ea. Verity Destrier se ridică dintr-o dată în picioare. În mai puţin de o secundă, la fel ca şi Sonia, deschise larg ochii, parcă fără să dea crezare celor văzute, dar deodată incredulitatea se metamorfoză.

Sonia Kepple îl privea pe bărbatul de pe podea.

Verity Destrier îl privea pe bărbatul care stătea în picioare.

Văzu un bărbat purtând încă hainele unui servitor pe care-l avea de aproape cinci ani; un bărbat al cărui chip avea aceeaşi formă ca cel al servitorului, dar care nu semăna totuşi de loc cu chipul acelui servitor.

Bărbatul acesta stătea privind-o în ochi. Părea mai înalt într-o oarecare măsură decât Skinner. Gura lui cu buze subţiri era strâmbată într-un zâmbet. Ochii îi luceau cu o strălucire pe care n-o mai văzuse niciodată în aceşti ochi, şi nici în alţii. Îşi aminti că nu observase niciodată ochii lui Skinner. În mâna dreaptă a bărbatului văzu un revolver; un revolver având la

capătul ţevii ceva de un aspect ciudat şi disproporţionat.

Îl privea pe bărbat, uitându-se spre el de sus. Îşi dădea seama că e mulţumită că acest bărbat era atât de diferit de Skinner.

Sonia Kepple sări în picioare de pe canapea. Un sunet sugrumat, un amestec ciudat de suspin, ţipăt înăbuşit şi tânguire îi ieşi din gât. Nu se uită de loc la cele două siluete care stăteau în picioare. Se lăsă în genunchi lângă trupul ghemuit al lui George Presdale, îi ridică uşor capul şi-i trase partea superioară a corpului, până ce capul se sprijini de genunchii ei.

Bărbatul nu se uita la ea. Continua să înfrunte privirile lui Verity Destrier.

— Verity Isabel Destrier, ştii cine sunt! spuse el.

Glasul nu mai era glasul lui Skinner, aşa cum nici felul de a se exprima nu ar fi putut fi al lui Skinner; totuşi, exista ceva atât în ton cât şi în cuvinte ce o asigura că se afla în faţa unui om care, pentru mult timp şi pentru motive întemeiate, fusese Skinner.

Verity stătea dreaptă şi nemişcată. Vru să vorbească, dar buzele îi erau uscate şi, înainte de a putea vorbi, trebui să şi le umezească cu limba.

— Da. Ştiu cine eşti. Eşti Rudolph Bastion.

Bărbatul stătea foarte drept. Părea să-şi îndrepte şi mai tare umerii, adoptând fără urmă de afectare o atitudine mai demnă.

— Da. Sunt Rudolph Bastion. Astă-seară a fost noaptea de 21 spre 22 august. Cunoşti aceste date. Le cunoşti la fel de bine ca şi cei doi bărbaţi care au murit astă-seară. Aşa e?

Verity îşi umezi din nou buzele înainte de a răspunde. Dar continua să stea dreaptă şi ochii ei fixau ochii bărbatului.

— Le cunosc, spuse ea.

— Am vrut să fac fiecăruia dintre aceşti bărbaţi un fel de proces. Împrejurările m-au împiedicat. Dar nimic nu mă poate împiedica în cazul dumitale.

Tăcu, şi nimic nu tulbură liniştea care urmă. Verity nu vorbi. Dinspre fata îngenuncheată în spatele ei se auzi doar un oftat înăbuşit.

— Verity Isabel Destrier, te afli pe banca acuzaţilor. Eşti acuzată de a fi unul dintre cei care au pricinuit moartea inutilă a şapte sute de oameni. Vrei să stai jos în timp ce rostesc acuzaţia?

Cuvintele erau ciudat alese, dar în vocea profundă, atât de diferită de a lui Skinner în ton şi volum, accent şi registru, se simţea ceva atât de comun şi de plat, încât dădea o impresie de pasiune şi de neobişnuit care depăşea înţelegerea femeii ce asculta.

Verity spuse, simţindu-şi buzele ciudat de rigide:

— Voi sta în picioare.

El dădu din cap în semn de aprobare.

— Te acuz că în noaptea de 21 spre 22 august 1918 ai fost complice înainte de, în timpul şi după uciderea ofiţerilor, a soldaţilor şi a celorlalţi oameni din regimentul de cavalerie cunoscut sub numele de Bastion’s Horse. Bastion’s Horse a plecat în Franţa, din Africa, în vara anului 1918, debarcând în ziua de 2 iunie a aceluiaşi an. Erau sub conducerea mea. După o perioadă de antrenament la o bază militară, au fost trimişi pe front pentru a forma o unitate în brigada decimată a unei divizii. Fuseseră recrutaţi şi plătiţi şi instruiţi de mine la începutul războiului. Serviseră lângă mine şi sub comanda mea, cu mari merite, în diverse campanii mici, terminate cu lupta de mare amploare împotriva germanilor, în Africa de Est. Au fost, bineînţeles – cu mult înainte de a pleca din Africa

spre Franţa – încorporaţi în armata britanică regulată. Dar au rămas o unitate distinctă sub comanda mea. Erau, de fapt, exact în aceeaşi situaţie ca întotdeauna, doar că nu mai erau plătiţi de mine. Fiecare om din regiment era din districtul meu natal, din Africa de Sud. Cunoşteam pe fiecare din ei – nu ca o cifră pe statul de plată, sau ca un număr pe lista militarilor de serviciu – ci ca om. Ştiam despre fiecare cum îl cheamă, câţi ani are, îi ştiam povestea vieţii, ocupaţia, dacă era sau nu căsătorit, câţi copii avea – totul. Şi fiecare mă cunoştea şi ştia tot ce era de ştiut despre mine. Aveam încredere în ei; şi ei aveau încredere în mine. Văzuserăm războiul împreună: poate că nu un război de felul aceluia din Franţa, dar în orice caz război. Aş putea să continui să-ţi vorbesc despre aceşti oameni – şi când folosesc cuvântul oameni, îl folosesc în înţelesul lui uman, nu cel militar – de acum şi până la următoarea aniversare a păcatului dumitale. Dar timpul e scurt. Trec de la istoria personală la cea publică. Bastion’s Horse s-a alăturat brigăzii pe data de 12 august 1918. Pe 10 august, cu două zile înainte, mă îmbolnăvisem, astfel încât am suferit suprema dezamăgire de a fi despărţit de regimentul meu tocmai când a fost trimis pe câmpul de luptă din Franţa, care a fost, la urma urmei, poate cel mai important teatru de război. Nu-mi făceam niciun fel de griji în ceea ce priveşte bunăstarea lor personală, căci adjunctul meu – Greubel – era preocupat, ştiu asta, de problemele regimentului la fel de mult ca şi mine. Am fost trimis la un spital. Unde, nu contează. Pe 9 august – înainte de a cădea bolnav – îl întâlnisem pe generalul de brigadă care comanda brigada în care regimentul meu devenise o unitate. Acesta era, după cum ştii, un

ofiţer distins, cu gradul de general-adjunct, numit Barraclough. În timpul acesta, spitalul de lângă Rouen care-ţi purta numele şi care era finanţat din averea soţului dumitale mort se bucura de o reputaţie ciudată printre aceia care ştiau de el, atât în Franţa cât şi în Anglia. Vreau să spun ca un punct în apărarea dumitale că nu circulau zvonuri privitoare la neglijarea sau proasta îngrijire a bolnavilor. Dar circulau – căci, bineînţeles, mai existau două sau trei alte asemenea instituţii în Franţa şi în Flandra zvonuri categorice de alt fel. Cu alte cuvinte, trec la un lucru pe care nu cred că vei încerca să-l negi – anume la faptul că erai, cel puţin în vara anului 1918, amanta lui John Barraclough. Câţi alţi amanţi aveai în acelaşi timp, nu mă priveşte. Recunoşti că ai fost amanta lui John Barraclough?

— Da, spuse Verity Destrier.

— Acum vrei să stai jos? Nu? Foarte bine: Ajungem deci la miezul acuzaţiei. 21 august a căzut într-o zi când, dintr-un motiv pe care numai dumneata îl cunoşti, l-ai chemat urgent, în mod special, pe John Barraclough să-ţi facă o vizită. Aşa este?

— Da, spuse Verity Destrier.

— Pe front era linişte. Nu era, cum se spunea pe atunci, mai nimic de făcut. Barraclough, deşi cunoscut drept un bun ofiţer, a comparat posibilitatea unei plictiseli continue în sectorul său cu certitudinea delectării în compania dumitale. Nu e nevoie să spun ce anume a cântărit mai greu. Devreme, în dimineaţa zilei de 21 august 1918, generalul sir John Barraclough şi-a îngăduit să-şi ia două zile de permisie. Nu exista, tehnic vorbind, nimic care să-l împiedice să facă un astfel de pas. Etic, însă, susţin că exista: cum s-a dovedit, de fapt, că nu trebuia să

plece. În seara zilei de 21 august 1918, un ofiţer de geniu a raportat de mare urgenţă maiorului Greubel – în acel moment comandantul regimentului meu – că oamenii lui nu numai constataseră că partea frontului unde se afla Bastion’s Horse începuse să fie minată, dar de asemenea, lucru mult mai important, că aveau informaţii precise că minele vor exploda chiar în noaptea aceea. Greubel a trimis imediat un raport urgent la brigadă. Comandantul brigăzii, în absenţa lui Barraclough, era un locotenent-colonel răspunzător de o altă unitate, anume Crecy. Era, după cum ştii, un ofiţer de carieră care servea în armată de mult timp. Era de asemenea, cum fără îndoială ştii, un ofiţer de carieră dintre aceia înguşti la minte şi fanatici, care din fericire se întâlneşte rar, şi totuşi încă destul de des. Nu-i putea suferi de loc pe voluntarii din timp de război. Nu fusese de acord cu includerea temporară a regimentului Bastion’s Horse în brigadă care, avea el convingerea, trebuia să fie alcătuită în întregime şi numai din infanterişti de carieră. De asemenea, nu-i plăceau de loc persoanele pe care le socotea „gentlemeni temporari”, adică orice om cu un nume care ar fi putut sugera o origine germanică şi niciun fel de formă a ceea ce ar fi putut fi considerat drept „colonial blestemat”. Aşadar, vei înţelege uşor cum s-a întâmplat că atunci când raportul urgent al lui Greubel a ajuns la el, locotenent-colonelul Crecy (avea pe atunci acest grad) a decis că era doar „un alt zvon lansat de genişti”. Când a văzut şi semnătura de pe raport, a adăugat probabil şi alte cuvinte în legătură cu nemţoii din armata britanică. Bineînţeles, ceea ce a făcut a fost egal cu ignorarea raportului. A inclus un extras din el în raportul său către divizie, care nu putea ajunge la divizie decât

peste vreo treizeci şi şase de ore. Spunându-i unui funcţionar să facă asta, s-a dus la masă destul de mulţumit. Maiorul brigăzii era pe vremea aceea un alt ofiţer de carieră; dar unul foarte diferit de Crecy. Acest maior era un om cu numele de Norman Bellamy. Cred că Bellamy n-a văzut de fapt raportul lui Greubel. Dar fără îndoială a avut mai multe convorbiri telefonice cu Greubel privind conţinutul raportului, când Greubel a descoperit că brigada părea a nu-i da niciun fel de atenţie. Norman Bellamy, un intelectual încrezut, era un ofiţer mai bun decât Crecy. Dar nici lui nu-i lipsea dispreţul faţă de formaţii ca Bastion's Horse, pe care probabil că le numea „gunoaie". Norman Bellamy a afirmat, după crima în masă, că se pregătea să se ducă la Greubel pe front când minele au explodat. Asta e fără îndoială adevărat. Dar este la fel de neîndoielnic că minele n-au explodat decât după multe ore de la ultima convorbire disperată pe care Greubel o avusese cu el. După cum ştii, minele au explodat – cu rezultatul că ceea ce a rămas din regimentul meu nu merită să fie amintit... Există ceva în această relatare cu care nu eşti de acord?

— Nu, spuse Verity Destrier.

— Am ieşit din spital. Din motive pe care le bănuieşti, nu mi-am mai putut găsi regimentul. Am făcut cercetări. Cercetările m-au costat bani şi timp şi toată ingeniozitatea pe care o am. Oficial, nu mi se spunea nimic. Dar în cele din urmă am descoperit. Restul povestirii îl cunoşti. L-am judecat pe Barraclough. L-am lovit. Am fost scos din cadrele armatei. Pe urmă, am fost imediat reprimit ca soldat simplu în serviciul militar obligatoriu. Am dezertat. La un an după ce armistiţiul a fost declarat, am fost prins

şi arestat. Mi s-au dat trei ani închisoare. Am ieşit din închisoare. Ulterior, s-a spus în unele cercuri că am fost ucis într-un accident de tren. Am descoperit că în timpul anilor petrecuţi în închisoare nu mai rămăsese mare lucru din averea mea personală care fusese destul de mare. În afară de faptul că asta mă împiedica oarecum să-mi înfăptuiesc hotărârea înflăcărată de a-i judeca pe ucigaşii celor şapte sute de oameni ai mei, lucrul nu m-a afectat de loc. Pe 21 august 19... ţi-am scris prima scrisoare dintre cele pe care le-ai primit destul de regulat la aniversarea celei mai absurde crime din anii aceia criminali. Am călătorit prin toată lumea. Eram ca doi oameni. Unul – omul de suprafaţă – era preocupat doar de a trăi şi de nevoile vieţii. Al doilea – omul lăuntric şi mult mai important – era o Idee. Pe drumuri întortocheate am venit în Anglia. Hotărât să nu mă descurajez, am realizat în cele din urmă, în 1927, primul punct din planul meu. M-am angajat ca servitor la dumneata. Am fost un servitor bun. Cred că eşti de acord cu asta.

Verity Destrier se clătină puţin pe picioare. Glasul plat, monoton şi totuşi mereu altul părea a exercita asupra ei o putere ciudată pe care n-o putea analiza.

— Cred că eşti de acord că am fost un servitor bun, repetă glasul cu insistenţă.

— Da, răspunse Verity Destrier, făcând un efort să rămână dreaptă.

Ochii ei erau fixaţi nu asupra bucăţii de metal hidoase, ameninţătoare din mâna bărbatului, ci asupra ochilor lui sclipitori. Acesta urmă:

— Mulţumesc. Deci, ca servitor am lucrat pentru dumneata. Ca Rudolph Bastion am lucrat împotriva dumitale. Ştiam că pot aştepta. De fapt, aşteptarea

era un punct esenţial din planul meu. Nu voiam ca dumneata sau ceilalţi să moară fără să sufere. Ştiam că dacă al doilea eu al meu are răbdare, vă pot pedepsi aşa cum meritaţi să fiţi pedepsiţi. Mi-a venit ideea să-ţi scriu scrisori şi, ajutat de cunoştinţe din diferite părţi ale lumii, ţi le-am trimis ca şi când eu, Rudolph Bastion, m-aş fi aflat în ţările de unde erau expediate scrisorile. Am plănuit aşa ca, după un an sau doi, să începi să-ţi dai seama că Rudolph Bastion se apropia de dumneata şi că ceea ce credeai că nu e decât farsa unui nebun este, în realitate, ceva mult mai grav. Am fost dezamăgit când a murit Barraclough. Mai mult, am fost furios. O parte din sarcina mea fusese îndeplinită pentru mine şi nu aşa cum plănuisem. Când m-am liniştit, mi-am dat seama totuşi că, în ciuda dezamăgirii, aş putea folosi această moarte ca o unealtă împotriva dumitale şi a celorlalţi. Astfel că, în scrisoarea următoare, m-am referit la această moarte ca şi când eu însumi aş fi putut s-o provoc. Restul îl ştii. Aveam certitudinea că atunci când vei descoperi că mă apropii de dumneata, ai să trimiţi după ceilalţi. Nu m-am înşelat. Se pare că am făcut o greşeală crezând că de fiecare dată când primeai o scrisoare îi anunţai şi pe ceilalţi. Îmi pare rău pentru asta. Căci nu au suferit aşa cum ai suferit dumneata şi aşa cum, fără îndoială, ar fi trebuit să sufere. Dar nu foloseşte la nimic să ne tânguim asupra trecutului. Când i-am văzut pe cei doi astă-seară aici, observându-vă feţele în timp ce citeaţi scrisoarea netimbrată pe care am lăsat-o în această cameră, lângă fereastră, pe când eraţi la masă, prefăcându-mă c-o descopăr pe covor exact înainte de a vă servi cafeaua, am fost copleşit de bucurie. Aş fi putut, bineînţeles, să vă ucid pe toţi atunci, pe loc.

Dar nu ăsta era planul meu, mai ales că bărbaţii nu suferiseră cum intenţionasem să-i fac să sufere. Planul meu presupunea o pedeapsă în care speranţa să alterneze cu disperarea. Bineînţeles că aveam doar o idee generală când a început seara. Dar providenţa a fost de partea mea tot timpul. Totul a fost de partea mea. Fiecare întâmplare m-a ajutat. Din clipa când m-am rănit singur de bunăvoie – poţi vedea vânătaia de pe fruntea mea – până când l-am pocnit pe tipul de colo ca să mă pot ocupa de dumneata, totul s-a înlănţuit perfect...

Glasul devenea din ce în ce mai tare; cuvintele îi ieşeau din ce în ce mai repede din gură. Şi deodată, în clipa în care şuvoiul de cuvinte curgea de parcă n-ar fi putut să fie oprit nicicând, omul îşi trase răsuflarea. O clipă păru a se lupta cu el însuşi. Respiră de trei ori adânc şi tremurat. Şi vorbi din nou. Acum glasul lui era aşa cum fusese în prima parte a cuvântării, jos şi monoton, mereu acelaşi şi totuşi schimbându-se mereu.

— Dar toate astea n-au nicio legătură cu procesul dumitale. Ce s-a întâmplat astă-seară, ştii. Verity Destrier, mi-ai auzit acuzaţia. Ai ceva de spus?

Verity Destrier îşi dădu capul pe spate. Spuse cu o voce clară, plină:

— Da. O mulţime de lucruri.

Ochii sclipitori îi căutau faţa.

Pentru prima oară de când George Presdale căzuse, privirea lui Verity păru deodată normală. Pentru prima dată văzu învelişul acestui străin confundându-se cu învelişul lui Skinner. Şi văzu, pentru prima dată, că strălucirea ciudată a ochilor, pe care nu o observase niciodată în ochii lui Skinner, era strălucirea exaltării unui maniac. O fascina, această

strălucire; o fascina cu oroarea neajutorării. Cuvintele i se îngrămădeau, dar cu un efort, le trimise înapoi.

— M-am răzgândit, spuse ea. N-am nimic de spus.

— Foarte înţelept. Ai făcut economie de respiraţie şi ai scăpat de oroarea finală a unei speranţe nerealizate.

Mâna care ţinea revolverul atârnase de-a lungul corpului lui Bastion. Acum se ridică, până ce forma monstruoasă de la capătul ţevii se îndreptă spre pieptul lui Verity. Deşi între ei era o distanţă de un pas, ea simţi parcă apăsarea botului diform, straniu, pe carnea ei. Închise ochii; apoi, cu un mare efort, îi deschise din nou şi îi aţinti asupra ochilor care străluceau.

Lângă Bastion, foarte aproape de piciorul lui stâng, Sonia Kepple simţise în cele din urmă, sub palma ei, bătăile tot mai puternice ale inimii lui Presdale. În acest timp, în care simţi revărsându-se în ea un val de bucurie şi uşurare atât de minunat încât îi opri aproape respiraţia şi-i întunecă privirea, îşi dădu seama că o parte din ea înregistrase ceea ce se petrecea între Verity şi omul care o ameninţa. Până să-şi stăpânească nervii şi tremuratul mâinii şi să fie sigură că inima lui George Presdale începe să bată, nu fusese conştientă de nimic altceva pe lume, în afară de trupul inert al bărbatului din braţele ei. Dar acum, acum lucrurile stăteau altfel. Nu numai că deveni conştientă că în cameră se mai aflau încă două persoane; îşi mai dădu seama că auzise destul ca să ştie că sfârşitul lui Verity Destrier era foarte aproape. Uşor, dar iute, puse jos capul lui George Presdale până ce acesta atinse podeaua. Se întoarse pe genunchi şi sări în picioare. În aceeaşi clipă Bastion întoarse revolverul spre ea. Pentru prima oară

observă ea strălucirea din ochii omului. Aproape îşi pierdu răsuflarea, dar curajul disperat îi dădu puterea să-şi pună în aplicare planul care îi apăruse în mintea ageră la o secundă după ce devenise conştientă. Nu-l privi pe bărbat, deşi era dureros de conştientă că revolverul era îndreptat spre ea. O privi pe Verity şi-i strigă:

— Nu-ţi fie frică! Nu-ţi fie frică! N-o să-ţi facă nimic. Nu-ţi dai seama? Nu poate fi Bastion. N-a putut face toate lucrurile pe care le-a făcut Bastion astă-seară.

Se întrerupse. Nu mai putea să respire. Verity, care nu o privea pe ea, ci pe bărbat, nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o. Sonia încercă să-l privească pe bărbat. Nu putu. Ochii ei refuzau. Liniştea care urmă după ce tăcu o răni fizic, în adâncul stomacului. Bărbatul fu cel care vorbi.

— Sonia Kepple, spuse el. Întoarce-te şi uită-te la mine, proasto!

Teama Soniei fu străbătută de un fior sălbatic, ciudat, amestec neobişnuit de exaltare, speranţă şi teamă. Dar nimic din toate astea nu se văzu pe faţa ei. Se întoarse până ce bărbatul îi putu vedea faţa, dar tot nu izbuti să-l privească în ochi.

Rudolph Bastion vorbi; iar acum în glasul său se simţea o schimbare; ceva care, în mod surprinzător, nu putea fi decât iritare. Spuse, cu o voce mai ascuţită şi cu un ritm mult mai rapid.

— Eşti o proastă! Eu sunt Rudolph Bastion. Şi Rudolph Bastion a fost Skinner. Şi pe toate le-am făcut astă-seară singur, şi toate aceste acţiuni sunt o parte din planul meu bine gândit de pedepsire a acestei femei, a lui Crecy şi a lui Bellamy. Cum poate îndrăzni un copil prost ca tine să spună că sunt nebun susţinând că sunt Bastion, pentru că n-aş fi putut face

toate lucrurile astea. Ascultă! Lucrurile pe care le-a făcut Bastion astă-seară sunt următoarele: a găsit o scrisoare pe care el singur o scăpase. S-a rănit singur ca să dea impresia unui intrus necunoscut care ar putea fi Bastion. A tăiat firele telefonice. A stricat maşinile. L-a executat pe Norman Bellamy.

Sonia îşi adună forţele, pe care până acum nici ea nu ştiuse că le are. O privi din nou pe Verity. Se strădui din nou să gonească teama din vocea ei. Strigă:

— Vezi! Vezi! Chiar el a dovedit-o! Nu poate fi Bastion! E nebun! E nebun!

O mână brutală, cu degete care păreau de oţel cald, o apucă sălbatic de umăr, făcând-o să se întoarcă cu o smucitură violentă, care îi zgudui ochii din cap. Bărbatul era lângă ea. Îşi apropie capul de ea şi îi vorbi ţinându-şi faţa la o palmă de chipul ei. Spuse, abia deschizând gura:

— Ţi-am spus să încetezi cu prostiile! Ascultă aici! Dacă nu vrei să mă asculţi, am să găsesc o modalitate să te silesc. Aruncarea scrisorii a fost uşoară. Găsirea ei a fost şi mai uşoară. Pentru un om cu un singur scop în viaţă, ca mine, a fost uşor să mă rănesc singur. Tăierea firelor de telefon a fost uşoară: am făcut-o mult mai devreme decât ar crede oricine. M-am gândit că exista riscul ca cineva să telefoneze – şi am avut dreptate. Am scos din funcţiune maşinile. A fost uşor. Am avut destul timp atunci când, din motive întemeiate, Skinner a ieşit afară în seara asta şi voi nu vă gândeaţi la el. Am defectat maşinile de pe alee la prima ieşire. Am defectat maşinile din garaj la a doua ieşire. Nu mi-au trebuit decât câteva secunde pentru fiecare. Apoi l-am omorât pe Crecy. Din nou a fost simplu. Simplu, cel puţin pentru un om cu un

scop precis. Aveam o a doua cheie la uşa din dos. Când credeaţi că mă aflam afară căutând, m-am întors şi am intrat pe această uşă. Mi-am scos pantofii, m-am dus sus, l-am găsit pe Crecy, i-am vorbit şi l-am omorât. După ce l-am omorât, am coborât. Am ascuns revolverul. Mi-am pus pantofii şi am ieşit, în linişte, închizând uşa în urma mea. Apoi m-am dus pe plajă, aşa încât pantofii şi hainele să aibă urme că am fost acolo. Simplu, fetiţo, simplu – cel puţin pentru un om cu un scop precis. Acum, în ceea ce priveşte execuţia lui Bellamy... Şi spui că ăsta e un punct care dovedeşte că sunt nebun şi că nu sunt Bastion? Eşti o proastă! A fost pentru mine cel mai uşor dintre toate! Nu înţelegi? Am să te fac să-ţi pui la contribuţie picul de minte pe care-l ai. Am să-ţi spun în şase cuvinte cum l-am ucis pe Bellamy: eu însumi m-am încuiat în toaletă. Înţelegi? Bineînţeles că până şi tu poţi înţelege. Am luat cheia de afară şi, când am intrat, am trântit uşa cu putere; apoi am deschis-o încet. Aveam revolverul la mine. Am mers în vârful picioarelor până în capătul coridorului şi i-am vorbit lui Bellamy, care se sprijinea de uşa camerei mele. I-am vorbit cu propriul meu glas – cu glasul lui Bastion. Apoi l-am omorât. Pe urmă am alergat înapoi, foarte încet, până la toaletă. M-am încuiat înăuntru şi am pus cheia în buzunar. Prostul de Forsyth a spart uşa şi mi-a dat drumul afară. În timp ce mergeam împreună pe coridor, i-am strecurat cheia în buzunar. O idee genială! S-a dovedit a fi foarte folositoare pentru mine după aceea, nu-i aşa, când am împiedicat un exod general din casă?...

Acum înţelegi, fetiţo, că eu sunt Bastion? Şi înţelegi ce poate face un ţel unic? N-am niciun chef să te rănesc. N-aveam niciun chef să-l rănesc pe omul care

zace acolo. Dar mi-a rămas un lucru de făcut, şi el îmi stătea în cale. Înainte de a termina ce am de făcut, trebuie să înţelegi altceva. Ai înţeles că eu sunt Bastion şi că am făcut toate lucrurile pe care le credeai imposibile? Ai înţeles? Şi că există ceva în afara mea care mă ajută? Şi că totul s-a potrivit cu planul meu de a-i pedepsi pe aceşti oameni prin frică? Şi ca tocmai oamenii pe care Crecy i-a adus aici prin bunăvoinţa bărbatului de acolo s-au dovedit a fi oamenii care sunt, şi deci un ajutor la teama-prin-suspiciune? Dar, fireşte, înţelegi, căci eşti unul din ei. Înţelegi că comportarea stranie a lui Forsyth m-a ajutat? Că furtuna m-a ajutat? Când o să te gândeşti la noaptea asta în timpul altor nopţi, o să... înţelegi? Dacă mai vrei o dovadă că o forţă dinafară a lucrat pentru mine – pentru Rudolph Bastion – ascultă ce i s-a întâmplat Annei Lavenham. Când s-a strecurat nevăzută din cameră, se dusese să caute revolverul care-l omorâse pe Bellamy, căci avea mintea mult mai trează decât voi ceilalţi. Când noi – Forsyth, eu şi cu ceilalţi – ne-am dus s-o căutăm, ea găsise revolverul acolo unde îl ascunsesem eu. Exaltarea ei văzând că l-a descoperit trebuie s-o fi împiedicat să audă, sau cel puţin să răspundă chemărilor noastre. Găsind revolverul, probabil că a înţeles, datorită locului unde era ascuns, al cui este. Dă-ţi seama, aşadar, cum providenţa a fost de partea mea făcându-mă să caut jos, în timp ce Forsyth şi ceilalţi s-au dus sus. Am găsit-o cu dovada împotriva mea în mână. M-am repezit asupra ei înainte ca ea să poată ţipa. Am lovit-o făcând-o să-şi piardă cunoştinţa, am legat-o şi am ridicat-o. Afară, lângă uşa din dos, există o banchetă cu ladă. Din nou providenţa. Ce putea fi mai uşor pentru mine decât să deschid uşa

fără zgomot, să ridic capacul lăzii, să-i dau drumul prizonierei mele înăuntru, s-o închid din nou, să mă întorc în casă, să încui uşa la loc, să-mi curăţ hainele de urmele de ploaie şi să fiu la timp în hol ca să-l întâlnesc pe Forsyth? Acum înţelegi cum providenţa a lucrat pentru mine – tot timpul pentru mine? Poţi înţelege. Trebuie să înţelegi... Şi acum...

Degetele strânseră umărul Soniei, până ce părură a intra în osul de sub carnea moale. Ea îşi muşcă buzele.

— Şi acum, urmă glasul, acum am să-ţi spun că tocmai mi-a venit în minte că s-ar putea ca prostia ta să fie simulată; că s-ar putea să fi jucat teatru pentru a câştiga timp. Într-un fel, sper că aşa a fost. Dacă aşa a fost, ce ai să vezi acum te va vindeca.

Mâna o împinse. Sonia, împinsă de o forţă mai mare decât îi fusese dat să simtă vreodată, se clătină şi căzu pe canapea, iar de acolo pe podea, lângă trupul încă nemişcat al lui George Presdale. Când teama şi şocul se risipiră, privi în sus şi văzu că bărbatul stătea aplecat deasupra ei. Şi acesta spuse, vorbind însă acum nu iritat şi repede, ci pe un ton inexpresiv, coborât, pe care-l folosise şi cu Verity Destrier:

— Şi dacă te mişti, dacă încerci să te ridici înainte ca eu să isprăvesc...

Îşi lăsă fraza neterminată. Se întoarse, o privi pe Verity Destrier şi spuse:

— Aşadar, nu mai ai nimic de spus?

— Nimic, răspunse Verity.

Rostise cuvântul clar şi tare, stând foarte dreaptă.

Bastion vorbi acum, cu pauze lungi şi apăsătoare între cuvinte:

— Dumneata şi cei doi bărbaţi care sunt morţi

meritaţi moartea. Sunteţi vinovaţi de moartea a şapte sute de oameni, niciunul dintre voi nefiind bun nici măcar să-i slujească. Acum ai să mori. Pentru că eşti femeie, am să-ţi dau voie să alegi: poţi sta cu faţa la mine, sau te poţi întoarce cu spatele. Poţi sta în picioare, sau poţi sta jos. Ce alegi?

Ochii lui Verity se mişcară. Aruncă o privire fulgerătoare întâi ochilor strălucitori ai nebunului, apoi mai jos, spre revolverul ce sclipea în mâna lui; revolver care era din nou îndreptat spre pieptul ei. Apoi privirea ochilor ei deveni iarăşi fixă, aţintită asupra ochilor lui Bastion.

— Voi sta în picioare, spuse Verity Destrier. Aşa.

— Crezi că trebuie să mori? întrebă Bastion.

Femeia îşi umezi buzele cu vârful limbii şi spuse:

— Nu.

— Crezi că ai să mori?

— Da.

— Vrei să stai în picioare? Aşa?... Foarte bine.

Azvârlindu-se dintr-o dată cu braţele şi corpul înainte, Sonia Kepple sări în picioare. Nu ştia ce are de gând să facă. Ştia doar că nu poate să stea acolo şi să privească. Trebuia să facă ceva – orice! Cu capul în jos, se azvârli spre Bastion. El nu păru a-şi întoarce capul, dar întinse mâna stângă cu degetele răsfirate. O prinse cu palma de bărbie dintr-o mişcare bruscă în sus. Fata fu azvârlită înapoi, căzând întinsă ca şi mai înainte.

— Acum! spuse Rudolph Bastion.

Sonia, buimăcită, se chinuia să se ridice iar. Cuvântul pe care-l pronunţă Bastion, îl auzi cu forţa unei explozii; apoi mai auzi un sunet pe care simţurile ei amorţite îl înregistrară ca şi când cineva, de undeva de-afară, ar fi plesnit cu un bici. O dată cu

zgomotul se auzi zăngănitul cristalin al unui geam spart.

Cu ochii mari, fără să dea crezare la ceea ce vedea, Sonia îl văzu pe Bastion cutremurându-se; văzu cum îi scapă revolverul din mână, dintre degetele lipsite de viaţă. Omul se clătină. Ea văzu, cu un straniu fior alcătuit din oroare şi exaltare, că ceva ca o pată mare neagră îi apare pe tâmpla stângă.

Bastion nu scoase niciun sunet. Genunchii i se muiară. Păru pe punctul să cadă cu faţa în jos, dar, la un ultim tremurat convulsiv de viaţă, se rostogoli chiar în timp ce cădea. Rămase pe spate, nemişcat, cu ochii larg deschişi, fixând tavanul.

Sonia se ridică cu greu în picioare. O privi pe Verity, care nu se mişcase. Încercă să-i spună ceva, dar îşi auzi vocea venind parcă de departe, ca un mormăit lipsit de înţeles.

Auzi din nou zgomot de geam spart. Privi spre uşa-fereastră din mijloc şi văzu printr-o crăpătură îngustă de două degete între perdele cum o mână intră din întunericul de afara, întoarce cheia şi apasă clanţa.

Se duse clătinându-se spre fereastră. Vântul umflă perdelele: O rafală puternică de ploaie năvăli în cameră. Printre perdele apăru figura udă leoarcă a lui Crozier, ţinând în mâna dreaptă un revolver din a cărui ţeavă vizibilă ieşeau încă rotogoale albastre, subţiri de fum. În urma lui îl văzu pe Hugo Forsyth, ducând în braţe o fiinţă murdară şi zburlită, în care era greu s-o recunoşti pe Anne Lavenham. În urma lor se ivi Norfolk şi apoi un alt bărbat străin, probabil şoferul lui Bellamy.

CAPITOLUL XIX
4,45 a.m.

Crozier îşi vârî revolverul într-un buzunar al hainei. Traversă camera repede, cu paşi mari, şi îngenunche lângă corpul lui Bastion. Nu-l atinse. Îşi lăsă capul în jos şi privi spre omul doborât. Îl înălţă apoi şi se ridică şi el în picioare. Spuse:

— A încasat-o! Şi, dacă pot spune, cu cea mai perfectă tragere la ţintă pe care aţi putea-o vedea vreodată! Îmi pare bine că m-aţi cunoscut!

— Taci din gură! spuse Norfolk.

Verity nu se mişcă. Stătea neclintită. Puteau observa că ochii ei îi priveau, dar nu puteau spune dacă mintea din spatele ochilor era sau nu conştientă de prezenţa lor.

Norfolk întinse o mână s-o sprijine pe Sonia. Ea îl împinse într-o parte şi căzu în genunchi lângă Presdale; ridică din nou capul lipsit de viaţă şi-l strânse la piept.

Hugo Forsyth păşi spre fotoliul de lângă uşă şi-şi aşeză încet povara pe el. Cu chipul desfigurat de pete de noroi şi de sângele a nenumărate zgârieturi, Anne Lavenham îi zâmbi. Rochia îi era o zdreanţă murdară. Crozier privi în jos spre chipul încremenit, alb al lui George Presdale. Spuse în spatele Soniei:

— Lovit la cap? Arată straniu. Să-l ducem în pat.

Se întoarse spre Norfolk.

— Ajută-mă.

Sonia se ridică. Îl privi îndelung pe Crozier.

— Îţi mulţumesc, spuse ea în cele din urmă.

Verity se mişcă. Imediat, o linişte deplină se aşternu în cameră. Stând stânjenit şi uluit lângă fereastra deschisă, Wilcox privea mirat. Avea să spună după aceea: „La dracu! Parcă era a statuie care ar fi prins viaţă, totul în afară de capul ei rigid! Totul era anapoda, vă spun eu! Şi felul ei ciudat, şi toate!”

Verity se opri în faţa lui Crozier. Acesta se mişcă stânjenit sub privirea fixă, neclintită a ochilor mari. Încercă să-i evite, dar nu putu. Verity spuse cu o voce care acum părea răguşită, fără să se ştie din ce cauză:

— Aş spune mult mai mult; dar tot ce pot să spun este – mulţumesc.

Îi întinse mâna.

O clipă, Crozier privi fix, cuprins de ceea ce părea un amestec de uluire şi precauţie. Dar apoi întinse mâna şi o strânse pe cea întinsă spre el.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti. Dacă n-ar fi fost... domnişoara Lavenham care să ne lămurească...

Tăcu, şi umerii săi terminară fraza, ridicându-se. Se întoarse spre Norfolk şi-i spuse, repezit:

— Ai de gând să mă ajuţi? Sau preferi să stai ca o momâie?

Verity era în picioare în faţa fotoliului pe care stătea întinsă Anne Lavenham. Hugo Forsyth se ridică de pe braţul lui. Anne spuse repede:

— Nu! Acum nu! Draga mea, m-am luptat ca să ies afară... afară din lada aia îngrozitoare, din dorinţa de a scăpa... dar uit... tu nu ştii...

— Ba da, ştiu. Mi... mi s-a spus. Bancheta de lângă uşa din dos.

Cu fiecare cuvânt, vocea lui Verity devenea mai

răguşită:

— Eu...

Anne o opri. Spuse, cu un surâs rugător care-i schimonosea în modul cel mai ciudat faţa murdară, rănită:

— Nu! Dacă vrei să mulţumeşti cuiva, du-te şi spune o rugăciune în amintirea tâmplarului care a lăsat un cui ascuţit într-o scândură a lăzii. Dacă acesta nu mi-ar fi rănit piciorul ajutându-mă să înţeleg că era un cui acolo, n-aş fi avut nicicând gleznele libere şi n-aş fi ieşit afară să văd ce... ce se întâmplă aici, şi să-mi închipui că ceilalţi sunt duşi să-l aducă pe omul asta de la bungalow, şi să reuşesc într-un fel sau altul să-i ajung şi să le spun...

Se întrerupse, în timp ce o procesiune mică trecea pe lângă ei îndreptându-se spre uşă – Crozier, Norfolk şi Wilcox cărând trupul inert al lui George Presdale, Sonia învârtindu-se grijulie în jurul lor. Nu vorbi din nou decât când uşa se închise în urma lor. Atunci spuse, cu ochii plini de milă, privind spre chipul ca o mască al femeii ce stătea în picioare:

— Dacă... dacă vrei să mulţumeşti, există *doar* un lucru pe care-l poţi face.

Verity nu vorbi, dar ochii ei răspunseră.

— Poţi, spuse Anne, poţi... să-i ceri scuze lui Hugo.

— Taci din gură! o repezi Hugo Forsyth.

— N-am să tac! Şi nu-mi vorbi aşa!... Verity, nu înţeleg cum de-ai putut... cum de-ai putut să-l suspectezi pe Hugo măcar o clipă!

— Cum ar fi putut să n-o facă? După tot ce s-a întâmplat! Atâtea lucruri neobişnuite. Crozier, de pildă. Şi felul în care m-am purtat eu. Şi faptul că nu ştia nimic despre mine, decât că m-ai cules de pe undeva şi că vrei să te măriţi cu mine pentru cine ştie

ce motiv necunoscut.

Nu fu luat în seamă. Anne Lavenham spuse, privind-o doar pe Verity.

— N-are nicio legătură. Chiar dacă Hugo a fost... a fost *ciudat* – şi a fost – nu trebuia...

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Verity. Îmi pare rău!

Hugo Forsyth spuse mânios:

— E ridicol. Nu puteai să ştii. Şi dacă tot ai aflat atâtea, trebuie să-ţi mai spun ceva. Nu m-am purtat ca un om care n-are nimic de ascuns, nu-i aşa?

— Hugo! strigă Anne. Taci din gură!

Era rândul ei să nu fie luată în seamă. Hugo Forsyth o privea fix pe Verity.

— Nu-i aşa? întrebă el. Bineînţeles că aşa e! Pentru că aveam ceva de ascuns. La început, totul a fost perfect, dar în timp ce noaptea se scurgea, devenea tot mai clar că înainte ca întrebările lungi să înceapă să fie puse... Genul de întrebări la care nu voiam să răspund. De unde vii? Ce cauţi aici? Chiar aşa te cheamă? Genul ăsta de lucruri...

— Hugo! spuse Anne. Te rog să taci din gură!

— Nu vreau. Pe scurt, lady Destrier, numele meu nu e Forsyth. Este Forrester. Nu există niciun motiv să nu mă însor cu Anne. Dacă, totuşi, cineva ia în considerare trecutul...

Fu oprit de mâna ridicată a lui Verity. Aceasta spuse rar, ca şi când fiecare cuvânt i-ar fi rănit gâtul:

— Nu vreau să aud. Totul te priveşte doar pe dumneata. Tot ce vreau să spun este: îţi mulţumesc. Şi iartă-mă că m-am îndoit.

Întinse mâna dreaptă, pe care Hugo o luă.

— Verity... începu Anne.

— Tu, niciun cuvânt mai mult! spuse Hugo. Sus cu

tine; săpun, apă şi iod.

Anne Lavenham o privi pe Verity şi spuse:

— Verity, vino şi tu sus. Lasă-mă să găsesc ceva care să te ajute să dormi. Mâine...

Vocea răguşită spuse foarte tare:

— Nu-mi vorbi de ziua de mâine! Vreau să rămân puţin aici singură.

Pe patul care trebuia să fie al lui George Crecy, George Presdale se mişcă. Pleoapele îi tremurară şi se ridicară. Ochii, orbi o clipă de chin, se luminară când văzură ceea ce voiau să vadă.

Afară, în uşă, stăteau Crozier şi Norfolk. Norfolk îşi frângea mâinile.

— Cum să ieşim din toate astea? întrebă el. Lucrurile or să se complice pentru noi! Cercetările...

— Abţine-te! spuse Crozier. Îmi faci greaţă!

În camera ei, Anne Lavenham suporta stoică durerea pe care i-o produceau apa şi antisepticele. Zâmbea printre usturimi.

— Oare toate astea s-au întâmplat? se întrebă ea.

Jos, Verity Destrier stătea în picioare şi privea spre cadavrul bărbatului care o urâse. Rudolph Bastion zăcea pe spate, cu braţele aruncate în părţi. Chipul lui, pe care moartea îl făcea atât de ciudat de asemănător şi totuşi atât de teribil de deosebit de chipul obişnuit al servitorului ei, era calm şi destins. Şi Verity simţi că o învăluie fericirea.

Rămase nemişcată, privind în jos spre chipul lui Bastion. Chipul ei era la fel de neclintit ca şi corpul – nefiresc de neclintit.

Ochii i se măriră. Ceva căzu din ei. Ceva ce lăsă o

pată mică şi strălucitoare pe chipul mort.

SFÂRŞIT